

УЧЕННЯ ПРЕЗИДЕНТІВ ЦЕРКВИ

ДЖОЗЕФ ФІЛДІНГ СМІТ

УЧЕННЯ ПРЕЗИДЕНТІВ ЦЕРКВИ
ДЖОЗЕФ ФІЛДІНГ СМІТ

Видано
Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів
Солт-Лейк-Сіті, штат Юта

Книги серії *Учення Президентів Церкви*

Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (каталожний номер 36481 192)

Учення Президентів Церкви: Brigham Young (35554)

Учення Президентів Церкви: Джон Тейлор (35969 192)

Учення Президентів Церкви: Уілфорд Вудрафф (36315 192)

Учення Президентів Церкви: Лоренцо Сноу (36787 192)

Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт (35744 192)

Учення Президентів Церкви: Гебер Дж. Грант (35970 192)

Учення Президентів Церкви: Джордж Альберт Сміт (36786 192)

Учення Президентів Церкви: Девід О. Мак-Кей (36492 192)

Учення Президентів Церкви: Джозеф Філдінг Сміт (36907 192)

Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі (35892 192)

Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол (36500 192)

Щоб отримати ці книги, відвідайте свій місцевий розподільчий центр або зайдіть на сайт store.lds.org. Ці книги також доступні в електронному форматі на сайті LDS.org.

Будемо вдячні за зауваження і пропозиції щодо цієї книги. Будь ласка, надсилайте їх на адресу: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024 USA.

Електронна адреса: cur-development@ldschurch.org

Будь ласка, вкажіть свій ПІБ, адресу, приход і кіл. Не забудьте вказати назву книги. Викладіть ваші зауваження й пропозиції щодо її сильних місць і того, що в ній можна поліпшити.

© 2013 належить Intellectual Reserve, Inc.

Усі права застережено

Printed in the United States of America

Текст англійською мовою затверджено: 8/03

Затверджено на переклад: 8/03

Назва оригіналу *Teachings of Presidents of the Church:*

Joseph Fielding Smith

Ukrainian

36907 192

Зміст

Вступ	v
Короткий хронологічний виклад подій його життя	x
Життя і священнослужіння Джозефа Філдінга Сміта	1
1 Наш Небесний Батько	37
2 Наш Спаситель, Ісус Христос	51
3 План спасіння	61
4 Зміцнення й збереження сім'ї	77
5 Віра і покаяння	87
6 Важливість причастя	101
7 Джозеф і Гайрум Сміти, свідки Ісуса Христа	111
8 Церква і царство Бога	123
9 Свідки Книги Мормона	135
10 У пошуках істини	147
11 Шанування ключів священства, відновлених через Джозефа Сміта	159
12 Клятва і завіт священства	169
13 Хрищення	181
14 Дар Святого Духа	191
15 Вічний шлюб	201
16 Виховувати дітей у світлі й істині	213
17 Влада запечатувати і храмові благословення	225
18 Жити кожним словом, що виходить із уст Божих	239
19 У світі та не від світу	251
20 Любов до всіх дітей нашого Батька і турбота про них	263
21 Проголошення евангелії світу	273
22 Молитва—заповідь і благословення	287
23 Особиста відповідальність	299
24 Робота жінок-святих останніх днів: “безкорислива відданість цій прекрасній справі”	309
25 Народження Ісуса Христа: “Хороша новина великої радості”	323
26 Підготовка до пришествя нашого Господа	331
Перелік ілюстрацій	345
Алфавітний покажчик	347

Joseph Fielding Smith

Вступ

Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів започаткували серію книг *Учення Президентів Церкви*, щоб допомогти вам наблизитися до Небесного Батька і поглибити ваше розуміння відновленої евангелії Ісуса Христа. По мірі того, як Церква видаватиме нові книги цієї серії, ви будете збирати для свого дому бібліотечку евангельських книг. Книги цієї серії призначені як для особистого вивчення, так і для навчання в неділю. Вони також можуть бути корисними у вашій підготовці до інших уроків чи виступів, а також для знаходження відповідей на запитання, що стосуються доктрини Церкви.

До цієї книги включено вчення Президента Джозефа Філдінга Сміта, який служив Президентом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів з 23 січня 1970 року до 2 липня 1972 року.

Самостійне вивчення

Досліджуючи вчення Президента Джозефа Філдінга Сміта, з молитвою шукайте натхнення від Святого Духа. Запитання, розміщені в кінці кожного розділу, допоможуть вам зрозуміти вчення Президента Сміта і застосовувати їх у своєму житті. Вивчаючи ці вчення, ви можете подумати, як можна навчати їм членів своєї сім'ї та друзів. Це зміцнить ваше розуміння прочитаного.

Викладання за цією книгою

Ця книга призначена для використання вдома і в церкві. Як правило, щомісяця два уроки за розділами цієї книги проводяться в класах груп первосвящеників, кворумів старійшин і Товариств допомоги. Оскільки в книзі міститься більше розділів, ніж можливо охопити за 12 місяців, провідники приходів і колів

можуть визначити, які розділи найкраще відповідатимуть потребам членів Церкви, яким вони служать.

Наведені далі пропозиції можуть допомогти вам навчати за цією книгою:

Готуйтеся навчати

Готуючись до навчання, прагніть проводу Святого Духа. З молитвою опрацюйте призначений розділ, аби впевнено розуміти вчення Президента Сміта. Ви будете навчати з більшою щирістю й силою, якщо його слова вплинули особисто на вас (див. УЗ 11:21).

Якщо ви проводите урок для носіїв Мелхиседекового священства чи для Товариства допомоги, ви не повинні відкладати цю книгу вбік або готуватися до уроку за іншими матеріалами. З молитвою виберіть з розділу ті вчення, які, як ви відчуваєте, будуть найбільш корисними для тих, кого ви навчаєте. В деяких розділах міститься більше матеріалу, ніж ви зможете обговорити під час уроку.

Заохочуйте учнів вивчати розділ ще до уроку і брати свої книги з собою до церкви. Якщо вони робитимуть це, то краще підготуються брати участь в обговоренні й наставляти одне одного.

Під час підготовки до навчання, особливу увагу приділіть “Рекомендаціям для вивчення і навчання” в кінці кожного розділу. Під цим заголовком ви знайдете запитання, відповідні уривки з Писань і розділ “Допомога вчителю”. Запитання і відповідні уривки з Писань стосуються безпосередньо того розділу, в якому вони знаходяться. Розділ “Допомога вчителю” може надати вам скерування в усіх ваших зусиллях допомогти іншим знайти радість в навчанні і житті за євангелією.

Огляд розділу

Роблячи огляд розділу і проводячи урок, намагайтеся створити атмосферу, в якій би Дух міг торкнутися серця й розуму людей, яких ви навчаєте. Щоб розпочати урок, допоможіть тим, кого навчаєте, зосередитися на вченнях, яким присвячено розділ. Розгляньте наведені далі ідеї:

- Прочитайте й обговоріть частину “З життя Джозефа Філдінга Сміта”, яка знаходиться на початку розділу.
- Розгляньте ілюстрацію або обговоріть уривок з Писань, наведені в цьому розділі.
- Проспівайте разом гімн на відповідну тему.
- Стисло поділіться особистим досвідом, що стосується теми.

Проведіть обговорення вчень Президента Сміта

Навчаючи з цієї книги, запрошуйте інших ділитися їхніми думками, ставити запитання і навчати одне одного. Беручи активну участь в уроці, вони будуть більш підготовлені до пізнання й отримання особистого одкровення. Краще дати пройти змістовному обговоренню, ніж намагатися розглянути всі вчення. Щоб заохотити до обговорення, використовуйте запитання, вміщені в кінці кожного розділу. Ви можете також придумати власні запитання, особливо корисні для тих, кого ви навчаєте.

Наведені далі пропозиції можуть підказати вам додаткові ідеї:

- Попросіть присутніх поділитися тим, що вони дізналися під час особистого вивчення розділу. Було б корисним зв'язатися упродовж тижня з кількома учнями і попросити їх прийти підготовленими, щоб поділитися тим, що вони дізналися.
- Призначте тих, хто буде читати вибрані запитання, вміщені в кінці розділу (чи то індивідуально, чи в маленьких групах). Попросіть їх знайти в розділі вчення, що стосуються цих запитань. Потім запросіть їх поділитися думками та ідеями з рештою групи.
- Прочитайте разом вибірку висловлювань Президента Сміта з цього розділу. Попросіть присутніх навести з Писань та їхнього власного досвіду приклади, які б ілюстрували те, чого навчав Президент Сміт.
- Попросіть учнів вибрати якусь одну частину і подумки прочитати її. Запропонуйте їм зібратися в групи по двоє-трое з тих, хто вибрав ту саму частину, й обговорити вивчене.

*Заохочуйте учнів ділитися думками й
застосовувати вчення в житті*

Учення Президента Сміта будуть мати найбільше значення для тих, хто ділитиметься ними з іншими людьми і застосує їх у своєму житті. Поміркуйте над наведеними далі ідеями:

- Запитайте членів класу, як вони можуть застосовувати вчення Президента Сміта, виконуючи свої обов'язки вдома і в церкві. Наприклад, ви можете допомогти їм обміркувати і обговорити те, як вони можуть застосовувати його вчення як чоловіки, дружини, батьки, сини, дочки, домашні вчителі або візитні вчительки.
- Заохочуйте учнів розповідати про якісь учення Президента Сміта членам їхньої сім'ї та друзям.
- Запрошуйте учнів застосовувати вивчене і розказувати про свій досвід на початку наступного уроку.

Завершення обговорення

Стисло підсумуйте урок або попросіть зробити це одного чи двох з присутніх. Свідчіть про вчення, які ви обговорювали. Ви також можете запросити інших присутніх поділитися їхніми свідченнями.

Інформація про джерела, цитовані в цій книзі

Вміщені в цій книзі вчення Президента Джозефа Філдінга Сміта є прямими цитатами з його проповідей, статей, книг, листів і щоденників. У цитатах з його виданих трудів залишено пунктуацію, правопис, вживання великої літери та розбиття на абзаци такими, як вони були в оригіналі, за винятком випадків, коли необхідно було внести редакторські чи типографські виправлення для легшого читання тексту. Тому ви можете помітити в тексті незначну непослідовність. Наприклад, слово *євангелія* в одних цитатах пишеться з маленької літери, а в інших—з великої.

Крім того, Президент Сміт часто вживав такі слова, як *люди*, *чоловік* або *людство* стосовно всіх людей, і чоловіків, і жінок. Він часто вживав займенники *він*, *його* та *ним* стосовно обох статей. Це було нормою для мови його доби. Незважаючи на різницю між тодішніми та сучасними мовними правилами, учення Президента Сміта стосуються як жінок, так і чоловіків.

Короткий хронологічний виклад подій його життя

Наведені далі у хронологічному порядку біографічні дані подають історичне тло для вчень Президента Джозефа Філдінга Сміта, викладених у цій книзі.

- 19 липня 1876 р. Народився в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, в сім'ї Джуліани Лемсон Сміт і Джозефа Ф. Сміта.
- 19 липня 1884 р. Був охрищений і конфірмований своїм батьком. Отримує від батька свій перший особистий примірник Книги Мормона.
- 6 квітня 1893 р. Відвідує освячення Солт-Лейкського храму.
- 1896 р. Отримує Мелхиседекове священство і храмовий ендаумент.
- 26 квітня 1898 р. Одружується з Луї Емілі Шартліфф у Солт-Лейкському храмі.
- 3 травня 1899 р. до липня 1901 р. Служить місіонером повного дня в Англії.
- 3 1901 р. до 1910 р. Служить в багатьох церковних покликаннях, у тому числі президентом кворуму священства, членом генерального правління Асоціації взаємного вдосконалення молодих чоловіків, членом вищої ради і членом генерального комітету Церкви, призначеного готувати матеріали для захисту Церкви.

- Жовтень 1901 р. Починає працювати у Відділі історії Церкви.
- 1902 р. Опубліковує буклет з сімейної історії під назвою *Азаель Сміт з Топс-філду, шт. Массачусетс та історії з життя сім'ї Сміт*. Це перша з багатьох його публікацій, серед яких 25 книг і численні статті для церковних журналів і періодичних видань.
- 8 квітня 1906 р. Підтриманий на генеральній конференції як помічник історика Церкви. Цю посаду він обіймає до березня 1921 р.
- 30 березня 1908 р. Луї Шартліфф Сміт помирає, перенісши страждання від важкої хвороби, пов'язаної з її третьою вагітністю.
- 2 листопада 1908 р. Одружується з Етель Джорджиною Рейнольдс у Солт-Лейкському храмі.
- 7 квітня 1910 р. Його батько висвячує його на апостола.
- Жовтень 1918 р. Записує одкровення про викуплення померлих під диктовку свого батька—Президента Церкви. Це одкровення зараз міститься в Ученні і Завітах 138.
- 6 січня 1919 р. Отримує призначення радника в президентстві Солт-Лейкського храму. Цю посаду він обіймає до 1935 р.
- 17 березня 1921 р. Отримує посаду Історика Церкви, яку обіймає до 1970 р.
- 1934 р. Стає президентом Генеалогічного товариства Юти і обіймає цю посаду до 1961 р.

- 26 серпня 1937 р. Етель Рейнольдс Сміт помирає після чотирьох років страждання від хвороби.
- 12 квітня 1938 р. Одружується з Джессі Еллою Еванс у Солт-Лейкському храмі.
- 3 травня до листопада 1939 р. Разом із Джессі виконує особливе завдання в Європі, відвідуючи Англію, Шотландію, Голландію, Бельгію, Францію, Швейцарію, Італію, Швецію, Норвегію, Данію, Чехословакію, Австрію та Німеччину. З початком Другої світової війни відповідає за евакуацію всіх американських місіонерів з Європи.
- 8 червня 1945 р. Покликаний служити президентом Солт-Лейкського храму. Цю посаду він обіймає до 1949 р.
- 6 жовтня 1950 р. Його висвячено як виконуючого обов'язки президента Кворуму Дванадцятьох Апостолів.
- 9 квітня 1951 р. Його підтримано президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів.
- 3 липня до серпня 1955 р. Виконує особливе завдання в Азії. Джессі супроводжує його. Освячує для проповідування євангелії острови Гуам, Корею, острів Окінава та Філіппіни.
- Вересень 1958 р. Відвідує освячення Лондонського храму, Англія.
- 3 жовтня 1960 р. до січня 1961 р. Разом із Джессі відвідує провідників Церкви і місіонерів в Центральній та Південній Америці.
- Травень 1963 р. Бере участь у закладенні наріжного каменя Окландського храму, штат Каліфорнія.

- Вересень 1963 р. Освячує Монумент піонерам в Канзас-Сіті, шт. Міссурі, та історичний об'єкт "В'язниця Ліберті" в м. Ліберті, шт. Міссурі.
- 29 жовтня 1965 р. Покликаний служити радником у Першому Президентстві під керівництвом Президента Девіда О. Мак-Кея.
- 18 січня 1970 р. Стає старшим апостолом і головуючим провідником Церкви після смерті Президента Девіда О. Мак-Кея.
- 23 січня 1970 р. Його висвячено як Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.
- 6 квітня 1970 р. Підтриманий в якості Президента Церкви на генеральній конференції.
- 3 серпня 1971 р. Джессі Еванс Сміт помирає.
- 27–29 серпня 1971 р. Головує на першій територіальній конференції Церкви, яка проводиться в м. Манчестер, Англія.
- 18 січня 1972 р. Промовляє молитву освячення Огденського храму, шт. Юта.
- 9 лютого 1972 р. Головує на освяченні храму у Прово, шт. Юта. Написавши молитву освячення, доручає Президенту Гарольду Б. Лі промовити її.
- 2 липня 1972 р. Помирає в Солт-Лейк-Сіті, Юта, за 17 днів до свого 96-го дня народження.

Життя і священнослужіння Джозефа Філдінга Сміта

Президент Джозеф Філдінг Сміт “використовував три чудових слова, які я ніколи не забуду”, згадував Президент Гордон Б. Хінклі. Цими словами були: “віддані й вірні”. Президент Хінклі казав: “Під час публічних звернень, в особистих розмовах, в своїх молитвах до Господа він просив, щоб ми були відданими й вірними”¹. Президент Томас С. Монсон поділився подібною згадкою: “Навіть в літах він завжди молився, “щоб ми були відданими й вірними до кінця”².

“Віддані й вірні”. Президент Джозеф Філдінг Сміт не просто часто повторював цю фразу. Ці слова були словами його щирої надії щодо всього людства. Вони також характеризували його життя—з дитинства й до його служіння в якості Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

“Дитина обітниці”

Джозеф Філдінг Сміт “народився, як дитина обітниці”, сказав старійшина Брюс Р. Мак-Конкі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Старійшина Мак-Конкі, зять Президента Сміта, пояснив, що у Джуліни Лемсон Сміт “було три дочки і не було синів. Отже вона прийшла перед Господом і, як Анна у давнину, склала обітницю. [Див. 1 Самуїлова 1:11]. Ось її обіцяння: якщо Господь дасть їй сина, “вона зробить усе можливе, щоб допомогти йому прославити Господа та його батька”. Господь почув її молитви, а вона дотрималася обіцяння, яке дала Йому”³. 19 липня 1876 року Джуліна і її чоловік Джозеф Ф. Сміт привітали у своїй сім’ї новонародженого сина. Вони назвали його Джозефом Філдінгом Смітом молодшим на честь його батька.

*Батьки Джозефа Філдінга Сміта, Президент
Джозеф Ф. Сміт і Джуліна Лемсон Сміт*

Народившись, Джозеф Філдінг Сміт увійшов у сім'ю, життя якої було сповнене віри й служіння, і в якій було багато провідників. Його дідусь Гайрум Сміт був братом пророка Джозефа Сміта і доблесним свідком Відновлення євангелії. Господь призначив Гайрума “бути пророком, і провидцем, і одкровителем для [Його] Церкви”, зазначивши, що ім'я Гайрума буде “з шаною згадуватися від покоління до покоління, на віки вічні” (УЗ 124:94, 96). Разом зі своїм братом Джозефом, Гайрум запечатав своє свідчення власною кров'ю, загинувши мученицькою смертю від рук черн 27 червня 1844 року (див. УЗ 135).

Батько Джозефа Філдінга Сміта, Джозеф Ф. Сміт, ніс на своїх плечах важкі обов'язки з самого дитинства. Він був первістком у Гайрума й Мері Філдінг Сміт. Йому було п'ять років, коли його батько загинув мученицькою смертю, і дев'ять років, коли він допомагав своїй овдовілій матері переганяти її фургон з Наву, штат Іллінойс, до Солт-Лейкської долини. Пізніше він служив в якості місіонера і члена Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Він був радником у Першому Президентстві, коли народився його син Джозеф. З 17 жовтня 1901 року по 19 листопада 1918 року він служив Президентом Церкви.

Мати Джозефа Філдінга Сміта, Джуліана Лемсон Сміт, належала до однієї з перших сімей піонерів в Солт-Лейкській долині. З дев'яти років її виховували в домі її дядька Джорджа А. Сміта, який на той час був членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, та її тітки Бетшеби У. Сміт. (Старійшина Сміт пізніше служив Першим радником у Першому Президентстві, яке очолював Президент Бригам Янг, а сестра Сміт пізніше служила генеральним президентом Товариства допомоги). Будучи дорослою, Джуліана була вірною дружиною й матір'ю та відданим членом Товариства допомоги. Вона була відома своїм співчуттям і майстерністю в акушерстві, допомігши народитися “близько 1000 дітей”, і піклуючись про їхніх матерів⁴. З жовтня 1910 року по квітень 1921 року вона служила другим радником в генеральному президентстві Товариства допомоги.

Робота і дозвілля молодого чоловіка

Джозеф навчився працювати ще в дитинстві. Його сім'ї належала ферма в Тейлорсвіллі, шт. Юта, яка розташовувалася на відстані близько 16 км від їхнього дому, де він і його брати допомагали зрешувати землю, заготовляти сіно і піклуватися про худобу. Вдома сім'я обробляла великий город, кілька плодкових дерев, три довгі ряди винограду, мала курей, трьох корів і кількох коней. Президент Джозеф Ф. Сміт практикував множинний шлюб, отже в його сім'ї було багато ротів, які треба було нагодувати, і багато рук, які могли допомагати в роботі. Оскільки Джозеф Філдінг Сміт був одним з найстарших синів у великій сім'ї, йому було доручено деякі обов'язки, які зазвичай мала доросла людина. Крім виконання цих обов'язків він не відставав і в навчанні.

Першою роботою Джозефа поза домівкою й сімейною фермою була робота з його матір'ю. Він часто правив конем, запряженим у візок, допомагаючи їй виконувати обов'язки акушерки. У дорослому підлітковому віці він знайшов роботу в Zion's Cooperative Mercantile Institution (ZCMI), де багато годин на добу виконував важку фізичну роботу. Пізніше він згадував: "Цілий день я працював, як робочий кінь, і до вечора геть виснажувався, тягаючи на спині мішки з борошном, цукром, шинкою й беконом. Я важив 68 кг, але, не задумуючись, піднімав мішок вагою 91 кг і закидав його собі на плечі"⁵.

Аби зберегти рівновагу між своїми важкими обов'язками в роботі і відпочинком, Джозеф знаходив час і для дозвілля. Він і його брати і сестри любили грати ввечері біля дому, ховаючись серед виноградної лози—"особливо, коли виноград вже був стиглий"⁶. Він також любив грати в бейсбол. У кожному приході була своя бейсбольна команда і йому подобалося брати участь у цих дружніх змаганнях.

Вивчення євангелії і духовне зростання

Незважаючи на те, що бейсбол для молодого Джозефа Філдінга Сміта був важливий, іноді він залишав ігри раніше,

Молодий Джозеф Філдінг Сміт інколи залишав бейсбольні ігри раніше, щоб мати змогу почитати Книгу Мормона у сіннику, який належав його сім'ї.

оскільки дещо було для нього навіть важливішим. У такі часи його можна було побачити усамітненим “у сіннику або в тіні дерева, коли він повертався до читання” Книги Мормона⁷. Пізніше він сказав: “Скільки себе пам’ятаю, з того часу, коли я тільки почав читати, мені приносило більше втіхи й задоволення вивчення Писань і читання про Господа Ісуса Христа і Пророка Джозефа Сміта та роботу, яку було виконано задля спасіння людей, ніж будь-що інше в усьому світі”⁸. Він почав набувати звичку особисто вивчати євангелію тоді, коли отримав свій перший примірник Книги Мормона у вісім років. Він жадібно читав Головні твори Церкви і її публікації. В кишені він носив маленьке видання Нового Завіту, щоб мати змогу читати під час обіднього часу і йдучи на роботу й з роботи в ЗСМІ. Стійко й невпинно його свідчення про відновлену євангелію зміцнювалося.

Але духовне зростання Джозефа не обмежувалося спокійним особистим навчанням. Він віддано брав участь у церковних зборах і в навчанні у класах та отримував обряди священства й благословення. Особливо його приваблював храм. На момент народження Джозефа Солт-Лейкський храм будувався вже протягом 23 років. “В юності Джозеф з великим інтересом спостерігав за щоденним просуванням будівництва цієї чудової споруди. Він бачив, як з каменоломні залізницею привезли вагони з останніми велетенськими гранітними каменями. ... [Він] бачив, як наприкінці будівництва нарешті вирости величні шпилі. ... [Він сказав]: “Бувало я гадав, чи доживу до того дня, коли побачу завершення будівництва цього храму”⁹.

6 квітня 1893 року Джозеф відвідав першу сесію освячення Солт-Лейкського храму. На цій сесії головував Президент Уілфорд Вудрафф, четвертий Президент Церкви, і він же й промовив молитву освячення. Ліворуч від Президента Вудраффа сидів його другий радник—Президент Джозеф Ф. Сміт.

Коли Джозефу Філдінгу Сміту було 19 років, він отримав патріарше благословення. Це благословення, проголошене його дядьком Джоном Смітом, який в той час служив Патріархом Церкви, додало Джозефу духовної сили. Джозефу було сказано:

“Ти матимеш привілей дожити до глибокої старості і за волею Господа ти маєш стати могутнім чоловіком в Ізраїлі. ...

Твоїм обов’язком буде—сидіти з братами на раді й стояти на чолі цих людей. Твоїм обов’язком також буде багато подорожувати в рідній місцевості й за кордоном, сушею й водою, виконуючи роботу в служінні. І я кажу тобі: високо тримай свою голову, без страху й упередження підіймай свій голос, як скеровуватиме Дух Господа, і благословення Господа починуть на тобі. Його Дух скеровуватиме твої думки і відкриє вуста твої і розум твій, аби ти змішав мудрість злочестивих і розстроїв наради несправедливих”¹⁰.

Пізніше того року, після свого 20 дня народження, він отримав нові можливості для служіння і духовного зростання. Його було висвячено в чин старійшини в Мелхиседековому священстві, і він отримав храмовий ендаумент. Наприкінці свого життя,

служачи Президентом Церкви, він проголосив: “Як же я вдячний за те, що маю святе священство. В усі свої дні я прагнув звеличувати своє покликання в цьому священстві і сподіваюся витерпіти до кінця у цьому житті і насолоджуватися товариством вірних святих у житті прийдешньому”¹¹.

Побачення і шлюб

У той час як молодий Джозеф Філдінг Сміт допомагав підтримувати свою сім'ю, вивчав євангелію і готувався до благословень священства, його зусилля не пройшли непоміченими молодого жінкою на ім'я Луї Шартліфф. Луї, чий батьки жили в Огдені, шт. Юта, переїхала жити до сім'ї Смітів, щоб мати можливість відвідувати Університет Юти, який у той час розташовувався через дорогу від дому Смітів.

Спочатку стосунки Джозефа і Луї були не більше, ніж звичайною дружбою, але поступово вони переросли у залицяння. Оскільки у них було обмаль грошей, їхні залицяння обмежувалися здебільшого спільним читанням у сімейній вітальні, розмовами, прогулянками та відвідуванням церковних заходів. Джозефу також подобалося слухати, як Луї грає на піаніно. Іноді вони ходили на виставу у місцевому театрі. Наприкінці другого року навчання Луї в університеті, їхні залицяння розквітли в любов—таку міцну, що Джозеф на велосипеді долав загалом 160 км в обидва кінці вибоїстими, ґрунтовими дорогами, щоб раз чи два побачити її в Огдені, коли в університеті були канікули¹².

Зрештою Луї та Джозеф обговорили одруження. Втім, залишилося одне питання: чи буде Джозеф служити на місії? В ті дні молоді чоловіки й жінки, які бажали служити на місії, не зверталися до своїх єпископів, щоб отримати рекомендацію для таких покликань. Надання покликань на місію відбувалося цілком через офіс Президента Церкви. Молодий чоловік не мав жодної гадки, коли міг знайти у своїй поштовій скрині покликання на місію.

Луї закінчила навчання в університеті весною 1897 року і знову переїхала зі своїми батьками назад в Огден. Рік потому, вже не очікуючи покликання на місію, вони вирішили

Старійшина Джозеф Філдінг Сміт в якості місіонера повного дня

реалізувати свої плани щодо одруження. Як пізніше сказав Джозеф: “Я переконав її змінити своє місце проживання і 26 квітня 1898 року ми пішли до Солт-Лейкського храму і мій батько, Президент Джозеф Ф. Сміт, одружив нас на час і на всю вічність”¹³. Почавши спільне життя, Джозеф і Луї жили в маленькій квартирі в домі сім’ї Сміт.

Прийняття місіонерського покликання

У перші дні існування Церкви одружених чоловіків часто покликали служити на місії повного дня, отже Джозеф і Луї не здивувалися, коли 17 березня 1899 року вони отримали лист з місіонерським покликанням, підписаний Президентом Лоренцо Сноу. Але можливо Джозеф був дещо здивований місцем призначення своєї роботи. До отримання покликання він мав

розмову з Президентом Франкліном Д. Річардсом, президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, щодо можливості отримання місінерського покликання. Джозеф пізніше згадував: “[Він] спитав мене, куди б я хотів поїхати. Я відповів йому, що не віддавав особливої переваги якомусь місцю і готовий їхати, куди б мене не послали. Але він зазначив: “Напевно є місце, куди б ти бажав поїхати”. Я відповів: “Добре, я хотів би поїхати до Німеччини”. Отже, вони послали мене до Англії!”¹⁴

Луї вирішила жити зі своїми батьками, поки Джозефа не буде вдома. Вона відчувала, що це допоможе їй пережити самотність від розлуки зі своїм чоловіком. І вона працюватиме в магазині свого батька, заробляючи гроші на те, щоб допомогти фінансувати місію Джозефа¹⁵.

12 травня 1899 року, за день до від'їзду на місію, старійшина Сміт та інші місіонери отримали інструкції від Президента Джозефа Ф. Сміта та старійшин Джорджа Тіздейла й Гебера Дж. Гранта, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Цими настановами і завершилося їхнє навчання перед від'їздом як місіонерів повного дня. Під час цих зборів кожен місіонер отримав офіційне посвідчення місіонера. У посвідченні старійшини Сміта йшлося:

“Цим документом засвідчується, що старійшина Джозеф Ф. Сміт мол., якому належить це посвідчення, перебуває в повній вірі й товаристві Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів і його було належним чином призначено Генеральними Авторитетами вищезгаданої Церкви служити на Місії у Великобританії, щоб Проповідувати Євангелію і виконувати всі її Обряди, які відповідають його чину.

І ми запрошуємо всіх людей дослухатися до його Вчень і Порад як людини Бога, посланої відкрити їм двері Життя й Спасіння, і допомагати йому в його подорожах в усьому, що йому може знадобитися.

І ми молимося Богу, Вічному Батькові, щоб Він благословив старійшину Сміта і всіх, хто приймає його і служить, допомагаючи йому, благословеннями Небес і Землі, в часі й у вічності, в ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посвідчення підписане в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, 12 травня 1899 року від імені вищезгаданої Церкви. Лоренцо Сноу, Джордж К. Кеннон, Джоз. Ф. Сміт, Перше Президентство”¹⁶.

Наступного дня сім'я зібралася вдома, щоб попрощатися з Джозефом і з його старшим братом, якого також було покликано служити в Англії. Однак одного члена сім'ї на зборах не було. Молодша сестра Джозефа—Емілі, ховалася, бо їй було соромно за те, що вона вчинила за кілька років до того. Коли у Джозефа та Луї були побачення, іноді Джозеф відправляв Емілі та інших маленьких дітей до ліжка раніше, щоб мати можливість провести час зі своєю коханою наодинці. Будучи засмученою тим, що здавалося такою несправедливістю, Емілі часто молилася, щоб Господь відіслав її брата на місію. І зараз, коли він дійсно від'їжджав на місію, вона почувалася винною в тому, що можливо була причетною до його від'їзду¹⁷.

Джозеф і Луї знали, що покликання служити в Англії прийшло від Господа. Джозеф прагнув виконувати свій обов'язок, а Луї було приємно, що її чоловік буде служити на місії, але їм обом було важко від думки про їхню розлуку. Коли старійшині Сміту настав час вирушати на залізничний вокзал: “Луї намагалася бути мужньою і не показати Джозефу своїх сліз. Але було важко приховати червоні очі. А Джозеф від самої думки про від'їзд вже так тужив за домом, що не міг ні з ким говорити. ... В горлі Джозефа стояв клубок, коли він затримався біля парадних дверей старої домівки на вулиці First North Street і, прощаючись, цілував своїх рідних: маму, тата, братів і сестер, тіток і останньою з усіх—Луї. “Прощавай моя любя, Луї. Нехай Бог благословить тебе і береже для мене”¹⁸.

Засівання євангельського насіння в Англії

З того часу, як його потяг—незручний і задимлений хмарами тютюну—помчав від дому, старійшина Сміт присвятив себе своїй місії. Записи в його жоденнику і листи, які він надсилав і отримував, вказували на складнощі, з якими він стикався як місіонер, та на віру й відданість, з якими він долав їх.

В кінці свого першого дня місіонерської роботи в Англії він написав у своєму щоденнику: “Це був дуже важливий день у моєму короткому житті. Я приїхав з дому менше ніж місяць тому, щоб проповідувати євангелію нашого Господа. ... Сьогодні на вулиці я ходив по домівкам і роздав 25 брошур. Це перше в цій роботі, що я будь-коли виконував, і мені це далось не дуже легко. ... Сьогодні я вперше склав своє свідчення світу, але я зможу робити це краще. З допомогою Господа я виконуватиму Його волю так, як мене було покликано її виконувати”¹⁹.

Коли батько Джозефа надіслав йому кілька доларів на потреби, той відповів: “Я буду дуже обачним з коштами, які ти надіслав мені. Я не витрачаю нічого, поки в мене немає вагомої причини на це”. Він також розповів батькові про своє рішення вивчати євангелію і навчати їй: “Я тут, щоб проповідувати євангелію, і сподіваюся, що зможу робити це добре. ... Я бажаю вдосконалювати свій розум і таланти, поки я тут, щоб мати можливість завжди бути корисним для чогось в житті. ... Я хочу мати вірне розуміння про все, і ніщо не приносить мені більшого задоволення, ніж вивчення того, що стосується євангелії. Я бажаю познайомитися з нею і здобути мудрість”²⁰.

Президент Джозеф Ф. Сміт написав такі слова похвали у листі старійшині Джозефу Філдінгу Сміту: “Мені подобається твій дух, я маю віру в твою цілісність і відчуваю радість за тебе і задоволення. Я хочу, щоб ти набував мудрості і розвивав у собі обачність в судженні, терпіння, а також здатність відчувати Святого Духа і любов Бога”²¹. Батько Луї, Льюїс Шартліфф, також висловив упевненість у старійшині Сміті: “Я завжди відчував, що ти виконуватимеш славетну місію і здобудеш досвід, який підготує тебе до високої посади, яку тобі призначено виконувати в майбутньому”²².

В листах до Луї, Джозеф завжди висловлював свою любов до неї. Він часто вкладав спресовані квіти у свої “листи, сповнені тепла й любові”²³. Він також писав про свої випробування: “В цій країні є багато людей, хто знає, що євангелія, якій ми навчаємо, є істинною, але вони не мають моральної мужності вийти зі світу і прийняти її”²⁴.

Луї Шартліфф Сміт

Луї посилала листи принаймні раз на тиждень. Одного разу вона написала: “Пам’ятай, я тут, щоб любити тебе і молитися за тебе, і я на жодну мить не забуваю про тебе. ... Я завжди молюся, щоб ти, мій любий дорогоцінний чоловік, був благословенний”²⁵. Луї відверто писала про свою відданість чоловікові і про свою відданість такою ж мірою Господу і Його роботі. Вона постійно нагадувала Джозефу, щоб той не дозволяв, аби тута за домом послаблювала його рішучість служити.

Старійшині Сміту така підтримка була потрібна, бо він нечасто знаходив людину, яка б приймала послання відновленої евангелії. Багато років потому він “розповів своєму синові Джозефу, що умови були настільки погані, а люди настільки байдужі, що він досяг стану, коли вважав, що більше не може працювати. Однієї ночі він лежав у ліжку й думав про те, як заробити на дорогу додому”²⁶. Але натхненний підтримкою дорогих людей і зміцнений їхніми молитвами й особистим бажанням служити, він подолав такі думки. Він знав, що його покликав Господь, і він знав, що мав старанно працювати на благо людям, яким він служив, і на благо своєї сім’ї. Він писав: “Краще я залишуся тут назавжди, ніж приїду додому без документа про звільнення

з честю. ... Я молюся про дух евангелії і любов до ближніх, щоб я міг залишатися тут, доки мене не звільнять з честю. Якби не численні молитви, які підносилися за мене вдома на додаток до моїх особистих молитов, я б не зміг бути успішним”²⁷.

Старійшина Джозеф Філдінг Сміт був з честю звільнений зі своєї місії 20 червня 1901 року. За два роки старанного служіння “він не навернув жодної людини, не мав можливості виконати жодного хрищення, хоча він конфірмавав одного напевного”²⁸. Однак він і його напарники посадили насіння евангелії, допомагаючи багатьом людям знайти більший мир і здобути краще розуміння, і він виріс особисто як дослідник і вчитель евангелії і як провідник священства.

Нова домівка і нові обов’язки

Джозеф прибув до Солт-Лейк-Сіті 9 липня 1901 року. Провівши кілька днів з родиною Луї в Огдені, Джозеф і Луї повернулися до своєї домівки в родину Смітів і знову почали спільне життя. У той час, як вони працювали, щоб зміцнити дім та сім’ю і служили в Церкві, у їхньому шлюбі проявлялися віра, старанність і служіння.

Невдовзі після свого повернення додому Джозеф почав шукати роботу, щоб мати змогу забезпечувати свою сім’ю. З допомогою родича він отримав тимчасову роботу конторського службовця в офісі Солт-Лейкського округу. Близько п’яти тижнів потому, він прийняв посаду у Відділі історії Церкви. Вивчаючи історію Церкви, він також дізнався про людей, які намагалися дискредитувати Церкву та її провідників. Він невтомно працював, щоб надавати інформацію на захист вірувань Церкви. Це було початком служіння, яке благословлятиме Церкву протягом майбутніх років.

Весною 1902 року Луї була вагітна. Вона й Джозеф були вдячні за своє маленьке помешкання, але вони хотіли побудувати власний дім. Надійна робота Джозефа дозволила їм почати планувати. Вони найняли будівельну фірму і домовилися, що більшість роботи Джозеф виконає сам, таким чином скорочуючи витрати. Їхня перша дитина, дочка на ім’я Джозефіна,

народилася у вересні 1902 року, і вони переїхали у свою нову домівку приблизно 10 місяців потому. У 1906 році, після важкої вагітності Луї, в їхній сім'ї народилася ще одна дочка, яку вони назвали Джуліна.

Джозеф завжди волів брати участь у Господній роботі зі спасіння і отримував багато можливостей для цього. У 1902 році його було покликано служити одним з президентів двадцять четвертого кворуму сімдесятників. До його обов'язків також входило навчати кворум. (На той час у Церкві було більше 100 кворумів сімдесятників. Члени цих кворумів не були генеральними авторитетами). Джозефа також було покликано служити в головному управлінні Асоціації взаємного вдосконалення Товариства молодих чоловіків і членом вищої ради Солт-Лейкського колу. Він був висвячений на первосвященника своїм братом Гайрумом, членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів. На квітневій генеральній конференції 1906 року його було підтримано як помічника історика Церкви, а наступного січня його було призначено в особливий комітет, метою якого було "підготувати інформацію для захисту Церкви проти нападок, які чинили на неї її вороги"²⁹.

Коли батько Джозефа служив Президентом Церкви, Джозеф часто допомагав йому з кореспонденцією та іншими адміністративними обов'язками. Час від часу він супроводжував свого батька, коли той виконував церковну роботу. Одного разу Джозеф навіть поїхав на виконання завдання замість Президента Сміта. Він писав: "На прохання батька я вирушив до Бригам-Сіті [шт. Юта], щоб освятити там дім зборів Другого приходу. Вони дуже хотіли, щоб *він* промовив молитву освячення, але через сильну застуду він послав мене замість себе". Коли президент колу і єпископ зустріли на залізничній станції Джозефа, то не дуже зраділи³⁰. Переказували, що президент колу сказав: "Я ледве не плачу. Ми очікували на Президента Церкви, а прийшов хлопець". За однією з версій цієї історії, Джозеф дотепно відповів: "Я б теж заплакав"³¹.

Хоча багато церковних обов'язків змушували його залишати домівку, він і Луї також знаходили час служити разом і насолоджуватися товариством одне одного. 1 листопада 1907 року він

Етель Рейнольдс Сміт

написав у своєму щоденнику наступне: “Більшу частину дня я провів разом з Луї у Солт-Лейкському храмі. Це один з найщасливіших днів нашого життя і найкорисніший для нас”³².

Випробування і благословення

У березні 1908 року Джозеф відклав багато своїх церковних обов’язків, відчуваючи потребу якомога більше часу проводити вдома з Луї. Вона страждала від серйозної, неослабної хвороби, пов’язаної з ранніми стадіями її третьої вагітності. Попри молитви, благословення священства, дбайливу опіку її чоловіка і турботливу увагу лікарів, їй ставало все гірше. Вона померла 30 березня.

У горі Джозеф написав: “Цього місяця, сповненого для мене постійної тривоги й хвилювань, я пройшов через найбільші й найболісніші випробування й лиха. І протягом усього цього часу я покладався на Господа, щоб здобути силу й втіху. Перестраждавши найнестерпнішу біль, що тривала три або чотири тижні, і хворіючи протягом приблизно двох місяців, моя улюблена дружина була звільнена від своїх страждань ... і пішла від мене

та наших дорогоцінних діток у кращий світ, найславетнішої зустрічі в якому ми терпеливо і з тугою чекатимемо”. Джозеф сказав, що його дружина “померла міцною у вірі, будучи відданою кожному принципу євангелії”³³.

Невдовзі Джозефу стало важко виховувати двох маленьких дівчаток в домі без матері. Його батьки запросили молоду сім'ю жити з ними. Навіть з цією допомогою вдівець зрозумів, що його маленьким дітям потрібна турбота люблячої матері.

Як це було й з прийняттям усіх інших важливих рішень, це питання Джозеф також зробив предметом палких молитов. Відповіддю на його молитви була Етель Джорджина Рейнольдс, секретарка у Відділі історії Церкви. 6 липня 1908 року Джозеф запросив її піти з ним і з його дочками на прогулянку в парк. Прогулянка була успішною, бо всі четверо насолоджувалися товариством одне одного. Десять днів потому Джозеф і Етель разом насолоджувалися побаченням наодинці, а невдовзі після цього вони заручилися, щоб одружитися.

Етель і Джозеф були запечатані в Солт-Лейкському храмі 2 листопада 1908 року. Кілька років потому у своєму листі до Етель Джозеф написав: “Ти не знаєш, як часто я дякував Господу за те, що не помилився, коли мені була потрібна супутниця. Тебе було послано до мене”³⁴. Крім того, що вона була люблячою супутницею Джозефу, Етель швидко стала другою мамою Джозефіні та Джуліні.

Служіння в якості члена Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Незадовго до квітневої генеральної конференції 1910 року помер Перший радник у Першому Президентстві, Президент Джон Р. Уіндер. Старійшину Джона Генрі Сміта, який служив у Кворумі дванадцятьох, було покликано в Перше Президентство, через що залишилося вільне місце у Кворумі дванадцятьох. Перше Президентство і Кворум дванадцятьох зустрілися в Солт-Лейкському храмі, щоб поговорити про чоловіків, які підходили, щоб зайняти те вільне місце. Після наради, яка тривала близько години, вони не могли “досягти одностайності почуттів

Кворум Дванадцятьох Апостолів у 1921 році. Старійшина Джозеф Філдінг Сміт стоїть крайній зліва.

стосовно цього питання. Зрештою Президент Джозеф Ф. Сміт усамітнився в окремії кімнаті і став на коліна, щоб помолитися про скерування. Коли він повернувся, то трохи нерішуче спитав 13 інших братів, чи не хочуть вони розглянути щодо цієї посади кандидатуру його сина Джозефа Філдінга Сміта молодшого. За його словами, йому не дуже хотілося вносити цю пропозицію, оскільки його син Гайрум вже був членом ради, а його син Девід був радником у Верховному єпископаті. Він боявся, що члени Церкви будуть невдоволені тим, що ще одного його сина буде призначено генеральним авторитетом. Однак він відчував натхнення запропонувати розглянути кандидатуру Джозефа. Інші чоловіки, здавалося, миттєво прийняли цю пропозицію і підтримали в цьому Президента Сміта.

“Ще до оголошення на конференції, Президент Сміт розповів його [Джозефа] матері про те, що вибрано було Джозефа. Сестра Джозефа, Едіт С. Патрік, каже: “Пам’ятаю, як мама розповідала нам, що у 1910 році батько прийшов додому зі своїх зборів ради у храмі і здавався дуже стурбованим. Коли його спитали, що його непокоїло, він сказав, що Джозефа обрали бути одним з Дванадцятьох. Він сказав, що брати одностайно обрали його, і додав, що зараз його, як президента, будуть нещадно

критикувати за те, що він зробив свого сина апостолом. Мама сказала йому жодної хвилини не перейматися тим, що можуть казати люди. Вона знала, що Господь вибрав його, і сказала, що знала про те, що він відповідатиме своєму покликанню”.

“...У ті часи обрану особу *не* повідомляли заздалегідь, і вона чула про своє призначення, коли її ім'я зачитували під час конференції для підтримки голосуванням. Таким чином, коли 6 квітня 1910 року Джозеф Філдінг вирушив на конференцію, він і гадки не мав про те, що обрали його”. Коли він увійшов у Скіннію, розпорядник біля дверей спитав у нього: “Ну, Джозефе, хто буде новим апостолом?” Той відповів: “Я не знаю. Але не ти й не я!”

Саме перед тим, як було зачитано ім'я нового члена Кворуму дванадцятьох, Джозеф відчув спонукання від Духа, що може бути назване його ім'я. І все ж, пізніше він сказав, що коли оголосили його ім'я, “я був настільки здивований і приголомшений, що ледве міг говорити”.

Пізніше того дня він попрямував додому поділитися новиною з Етель, яка не змогла відвідати збори. Він розпочав такими словами: “Гадаю нам треба буде продати корову. У мене більше не буде часу доглядати її!”³⁵

Протягом 60 років членства у Кворумі Дванадцятьох Апостолів, Джозеф Філдінг Сміт бачив багато змін у світі. Наприклад, коли його було покликано бути апостолом, багато людей все ще використовували коней та екіпажі в якості основних транспортних засобів. Наприкінці свого служіння у кворумі за завданнями він часто подорожував реактивним літаком.

Служачи членом Кворуму дванадцятьох, старійшина Сміт займав багато відповідальних посад, де йому багато довірялося. Перші вісім років його служіння апостолом, він неофіційно служив секретарем свого батька. Він був ним до смерті свого батька в листопаді 1918 р. Роль писаря Джозеф Філдінг Сміт виконував і тоді, коли його батько диктував видіння про викуплення померлих, яке зараз знаходиться в Ученні і Завітах 138.

Старійшина Сміт служив помічником історика Церкви, а потім істориком Церкви майже 50 років. Він служив радником у

президентстві Солт-Лейкського храму, президентом Генеалогічного та історичного товариства Юти, першим редактором і комерційним директором *Генеалогічного та історичного журналу Юти* і головою Виконавчого комітету Церковного правління освіти. Він також служив головою Комітету церковних видань. Виконання цього призначення вимагало від нього перечитування тисяч сторінок рукописів до того, як з них робили посібники для уроків та інші церковні видання.

Його було рукопокладено діючим президентом Кворуму дванадцятьох 6 жовтня 1950 року, і він служив у цій якості до квітня 1951 року, коли його було рукопокладено як президента Кворуму дванадцятьох. У цій якості він служив з квітня 1951 року до січня 1970 року, коли став Президентом Церкви. З 1965 до 1970 року він також служив радником у Першому Президентстві, одночасно виконуючи свої обов'язки президента Кворуму дванадцятьох.

Служіння через суворі застереження і лагідне прощення

У своєму першому зверненні на генеральній конференції старійшина Джозеф Філдінг Сміт звертався безпосередньо до кожного, хто “здіймає свій голос проти дій уповноважених, які головують над Церквою”. Він виступив з таким суворим проголошенням: “Я хочу здійснити голос попередження до всіх тих, хто є членами цієї Церкви, і сказати їм, що їм краще покаятися і повернутися до Господа, щоб Його вироки не вразили їх, і вони не втратили віру і не відвернулися від істини”³⁶.

Протягом усього свого служіння він продовжував здійснювати голос попередження. Якось він сказав: “Я вважав це своєю місією, бо отримав сильне спонування від Духа Господа під час моїх подорожей колами Сіону говорити людям, що *зараз* настав день покаяння. ... Я відчуваю, що моя місія—закликати до покаяння і запрошувати людей служити Господу”³⁷.

Такий строгий, прямий підхід до навчання згладжувався лагідністю й добротою. Старійшина Бойд К. Пекер якийсь став свідком цього під час зборів, на яких Джозеф Філдінг Сміт був

головою Місіонерського комітету Церкви. “Було представлено звіт стосовно аварії, в яку потрапили два старійшини-місіонери на автомобілі, що належав Церкві. Продавець овочів похилого віку не зупинився на своїй вантажівці на знак “стоп” і в’їхав у бік автомобіля місіонерів, повністю розбивши його. Водія вантажівки було притягнуто поліцією до судової відповідальності. Його автомобіль був не застрахований. На щастя, жоден місіонер не отримав серйозних травм.

Президент Сміт тихо сидів, поки члени комітету розглядали цю справу. Після певного обговорення, вони сказали директору-розпоряднику Місіонерського відділу найняти адвоката і передати справу до суду.

Лише після цього запитали Президента Сміта, чи погоджувався він з таким планом дій. Він спокійно відповів: “Так, ми можемо це зробити. І якщо ми добре постараємося, то може нам навіть пощастить і ми заберемо вантажівку у бідної людини; і як же він тоді буде заробляти на життя?”

Ми подивилися один на одного трохи присоромлені,—сказав старійшина Пекер.—Потім дали дозвіл на купівлю Церквою іншої машини для місіонерів, поговорили про роботу Церкви і залишили цю справу”³⁸.

“Добрий, люблячий чоловік і батько”

Коли старійшину Сміта було покликано в апостольство, у нього було троє дітей: Джозефіна, Джуліна і першонароджена дитина Етелі—Емілі. Сім місяців потому в сім’ї народилася ще одна дочка. Етель і Джозеф назвали її Наомі. Через ускладнення під час народження, Наомі довелося боротися за своє життя, і члени сім’ї боялися, що вона довго не проживе. Але, як пізніше згадував її батько, вона “була врятована силою молитви і благословенням [священства], коли виявилось, що вона не може дихати”³⁹. Пізніше Етель народила ще сімох дітей: Луїса, Амелію, Джозефа, Льюїса, Рейнольдса, Дугласа та Мілтона.

Будучи апостолом, Президент Сміт часто надовго від’їжджав з дому у справах. Але коли він був вдома, то зосереджувався на своїй сім’ї. Його дружина Етель описала його, як “доброго,

люблячого чоловіка й батька, чиє найбільше в житті прагнення—зробити щасливою свою сім'ю і в цих зусиллях повністю забути себе”⁴⁰.

Дітей в сім'ї Смітів забавляло враження, яке справляв на деяких людей їх батько, що він—суворий і строгий чоловік. “Одного разу ... після його досить суворої проповіді щодо важливості належного контролю за своїми дітьми, одна невдоволена жінка підійшла до двох його маленьких дочок і висловила їм своє співчуття, [сказавши]: “Ваш батько певно б'є вас!” У відповідь на це звинувачення, дівчатка лише захихотіли. Вони знали свого батька набагато краще, ніж вона—він би ніколи не образив їх. Коли він повертався додому зі своїх довгих подорожей, “з того моменту, як на залізничному вокзалі його радісно зустрічали, і до моменту, коли сім'я знову з сумом проводжала його кілька днів потому, наставали щасливі часи”. Вони грали в ігри, пекли пироги й робили морозиво, ходили на пікніки, каталися на потязі і відвідували каньйони й озера неподалік. Їм подобалося слухати історії про його церковні завдання по всьому світу⁴¹. Вони також працювали разом, виконуючи хатні справи⁴².

Сини Президента Сміта займалися спортом і він відвідував їхні ігри, коли тільки міг⁴³. Йому також подобалося разом з ними брати участь у спортивних іграх, особливо у грі в ручний м'яч. Він веселився з ними, але й намагався бути хорошим суперником. Його сини Рейнольдс і Льюїс пам'ятали часи, коли вони вдвох змагалися проти свого батька. Він дозволяв їм вибирати, якою рукою йому користуватися під час гри. Навіть тримаючи одну руку за спиною, він завжди “легко перемагав їх обох”⁴⁴.

Смуток і надія

Коли старійшина Сміт виконував завдання далеко від дому, Етель і дітям було нелегко, але тижні розлуки також були болючими й для нього. 18 квітня 1924 року він сів на потяг, щоб їхати головувати на конференції колу. В той час Етель була на сьомому місяці вагітності, щосили намагаючись піклуватися про дітей вдома. У листі до неї він написав: “Я думаю про тебе і хотів би постійно бути з тобою наступні кілька тижнів і дбати про

тебе”⁴⁵. Думаючи про дім, він завершив листа власним віршем. Деякі слова з того вірша зараз містяться в багатьох церковних книгах гімнів, зокрема у гімні під назвою “Довгим видався шлях?”

Довгим видався шлях,
І дорога важка?
І колючки й шипи заважають?
Ноги ріже каміння,
А треба зійти,
На вершину, хоч сонце палає?
Сум і слабкість у серці?
І втома в душі,
Тяжка праця всі сили забрала?
Чи гірка ваша ноша,
Яку треба нести?
Чи ніхто вам не допомагає?
Хай не слабшає серце,
Розпочато вже шлях;
На повернення Він вас чекає.
Підведіть свої очі,
Його руку візьміть;
До нових Він вершин піднімає—
В землю чисту й святу,
Де немає турбот,
І гріха там уже не буває.
Там не плаче ніхто,
Бо страждань більш нема.
Увійдіть, Він за руку тримає⁴⁶.

Починаючи з 1933 року, щасливі дні в сім’ї Смітів іноді переривалися, коли доводилося нести важку ношу, як її назвав старійшина Сміт у своєму вірші за дев’ять років до цього. Етель почала страждати від “жахливої хвороби, суть якої вона не могла зрозуміти. Інколи вона впадала в глибокі депресії, а бувало, що її розум безконтрольно змушував її виснажене тіло щосили працювати. Ніжна любов і підтримка її сім’ї, молитви, благословення і навіть госпіталізації, здавалося, не допомагали”⁴⁷. Після чотирьох років страждань вона померла 26 серпня 1937 року.

Джозеф Філдінг Сміт і Джессі Еванс Сміт за піаніно

Її засмучений горем чоловік так писав про її смерть: “Не можна було знайти кращої жінки або більш відданої дружини і матері”⁴⁸. Відчуваючи глибокий смуток, він знаходив втіху у знанні про те, що він та Етель Рейнольдс Сміт були зв’язані разом на вічність священним завітом запечаткування.

Нова дружба веде до шлюбу

Коли померла Етель, п’ятеро дітей все ще жили в домі Смітів. Двоє з них невдовзі мали переїхати—Амедія була заручена, щоб одружитися, а Льюїс готувався служити на місії повного дня. Вдома мали залишитися 16-річний Рейнольдс, 13-річний Дуглас і 10-річний Мілтон. Піклуючись про цих, позбавлених матері синів, Джозеф Філдінг Сміт знову почав думати про одруження.

З цією думкою старійшина Сміт невдовзі звернув увагу на Джессі Еллу Еванс, відому солістку Мормонського хору скинії. Джессі співала соло під час поховальної служби для Етель, а старійшина Сміт надіслав їй записку з висловленням своєї вдячності. Ця записка стала причиною для телефонних розмов.

Старійшина Сміт і Джессі не були знайомі одне з одним до цих розмов, однак вони швидко стали хорошими друзями.

Старійшина Сміт провів багато днів у роздумах і молитвах щодо можливості попросити Джессі вийти за нього заміж. Зрештою він написав їй листа, в якому натякнув, що хотів би стати для неї більше, ніж просто другом. Чотири дні потому він набрався мужності особисто вручити їй листа. Він привіз його в приміщення відомства міста й округи, де вона працювала реєстратором округи. Пізніше він записав у щоденнику наступне: “Я зайшов до офісу *реєстратора округи*. ... *Мав розмову з реєстратором (дуже важливу)*, і залишив їй написаного мною листа”⁴⁹. Після тижневої подорожі, коли він їздив потягом, щоб відвідати збори конференції колу, старійшина Сміт повернувся додому і знову поговорив з Джессі.

У своєму типовому відвертому стилі старійшина Сміт написав у своєму щоденнику: “Я зустрівся з Джессі Еванс і у нас з нею була дуже *важлива* розмова”. Зі взаємними почуттями приязності вони домовилися про його зустріч з матір’ю Джессі, і зустріч Джессі з його дітьми. Менше ніж через місяць, 21 листопада 1937 року, вона прийняла каблучку, подаровану на честь заручин. Ці двоє були запечатані в Солт-Лейкському храмі 12 квітня 1938 року Президентом Гебером Дж. Грантом, сьомим Президентом Церкви⁵⁰.

Старійшина Френсіс М. Гіббонс, який служив секретарем Першого Президентства, коли Президент Сміт був Президентом Церкви, описав стосунки між Джозефом Філдінгом Смітом і Джессі Еванс Сміт: “Незважаючи на їхню різницю у віці у двадцять шість років та відмінність в темпераменті, походженні та освіті, Джозеф Філдінг і Джессі Еванс Сміт дивовижним чином підходили одне одному. Вона була надзвичайно товариською, дуже життєрадісною й веселою і любила знаходитися в центрі уваги людей. Джозеф, з іншого боку, був спокійним, скромним інтровертом, людиною відстороненою і з почуттям власної гідності, якому завжди, здавалося, було трохи незатишно на публіці, і який ніколи не прагнув привернути увагу до себе. Прокласти міст над широкою прірвою між цими двома вкрай різними особистостями, була здатна щира любов і повага, які

вони відчували одне до одного”⁵¹. Ця любов і повага поширювалися й на матір Джессі, Жанет Буханан Еванс, з якою Джессі жила до заміжжя. Сестра Еванс переїхала жити в дім Смітів разом зі своєю дочкою і допомагала піклуватися про дітей.

Служіння світові в часи безладдя

Нова сестра Сміт, яку діти й онуки старійшини Сміта називали тітонька Джессі, часто супроводжувала свого чоловіка під час подорожей на конференції колів. Місцеві провідники часто запрошували її співати на зборах, а інколи вона переконувала свого чоловіка співати з нею дуєтом. У 1939 році Президент Гебер Дж. Грант дав старійшині і сестрі Сміт завдання об'їхати всі місії Церкви в Європі.

Хоча Друга світова війна ще не почалася, коли Сміти приїхали в Європу, напруження між країнами зростало. 24 серпня, в той час, коли Сміти були в Німеччині, Перше Президентство проінструктувало старійшину Сміта простежити за тим, щоб всі місіонери в Німеччині були переведені до нейтральних країн. Він координував цю роботу з Копенгагена, Данія. Під час цього трансферу місіонерів, Уоллес Торонто, президент місії в Чехословаччині, вирішив відправити свою дружину, Марту, і їхніх дітей до Копенгагена заради безпеки. Сам він залишився, щоб переконатися, що четверо місіонерів, які затримувалися, будуть безпечно евакуйовані. Минали дні, а від них не було чути ні слова. Пізніше Марта згадувала:

“Зрештою настав день, коли всі поїзди, паромі й судна востаннє вийшли з Німеччини, і ми молилися, щоб Уоллі [Президент Торонто] і четверо його молодих підопічних встигли на останній паром, який повертався до свого порту. Бачачи, що я дуже хвилююся, і з кожною хвилиною переживаю все більше, Президент Сміт підійшов до мене, обійняв мене за плечі, ніби захищаючи, і сказав: “Сестре Торонто, ця війна не почнеться, доки брат Торонто і його місіонери не приїдуть до цієї землі, в Данію”. Ближче під вечір того дня, задзвонив телефон. ... То був Уоллі! Усі п'ятеро виїхали з Чехословаччини разом з Британською дипломатичною місією на потязі, який було послано саме

за ними, сіли на останній паром з Німеччини і зараз вже були на узбережжі [Данії], очікуючи на транспорт до Копенгагена. Заспокоєння й щастя, які відчувалися в домі президента місії і серед 350 місіонерів можна було порівняти з розсіянням темної хмари і пролиттям сонячного світла”⁵².

Старійшина Сміт був вдячний народу Данії, який дозволив такій великій кількості місіонерів бути евакуйованими до їхньої країни. Коли почалася війна, він висловив пророцтво, що завдяки щедрості датчан, вони не будуть страждати від нестачі їжі під час війни. Кілька років потому “народ Данії пережив війну, мабуть, краще, ніж будь-яка інша європейська країна. Святі з Данії навіть послали пакунки з благодійною допомогою святим останніх днів, які бідували в Голландії та Норвегії. Кількість членів Церкви там постійно зростала, а сума десятини, отриманої в Датській місії, збільшилася більше ніж удвічі. ... Святі з Данії вважали свої обставини прямим виповненням пророцтва, зробленого старійшиною Джозефом Філдінгом Смітом”⁵³.

Коли почалася війна, старійшина Сміт організував евакуацію 697 американських місіонерів, які служили в Європі. Оскільки деякі місіонери служили провідниками округів і філій, старійшина Сміт передав ці обов’язки провідництва місцевим членам Церкви. Виконавши ці обов’язки, старійшина Сміт відплив з Джессі до Сполучених Штатів Америки. В Нью-Йорку вони сіли на потяг і приїхали додому через сім місяців після того, як залишили домівку.

Хоча старійшина Сміт і радів тому, що американські місіонери змогли безпечно повернутися додому, він висловив хвилювання про невинних людей, які зараз перебували у полоні війни у своїх рідних країнах. Він писав: “Щоразу, як ми проводили збори і потискали людям руки після цих зборів, мені щеміло серце. Всі вони тепло вітали нас і їхня [дружба] означала для мене більше, ніж вони, можливо, усвідомлювали. Деякі з них плакали і казали, що на них чекає велика біда, і ми вже не зустрінемося знову в цьому житті. Зараз мені шкода їх і я щодня молюся, щоб Господь захищав їх в ці жахливі часи”⁵⁴.

Син старійшини Сміта—Льюїс, який на початку Другої світової війни перебував в Англії, був серед останньої групи

місіонерів, яка поверталася додому⁵⁵. Через приблизно два с половиною роки Льюїс знову перетнув Атлантичний океан. Цього разу, щоб служити в армії. “Це засмутило всіх нас,—писав старійшина Сміт.—Це сором, що чисті й праведні люди змушені брати участь у конфлікті світового масштабу через злочестивість людей”⁵⁶.

2 січня 1945 року старійшина Сміт отримав телеграму з повідомленням, що його сина було вбито під час служіння його країні. Він писав: “Ця новина стала для нас найважчим ударом, оскільки ми дуже сподівалися на те, що невдовзі він повернеться до Сполучених Штатів Америки. Ми відчували, що його буде захищено, бо він вже кілька разів до цього уникав небезпеки. Нам було важко усвідомити, що таке могло статися. ... Та яким би важким не був цей удар, ми сповнені миру й щастя, маючи знання про те, що він був чистий і позбавлений пороків, таких поширених у світі і звичних в армії. Він залишався відданим своїй вірі і гідним славетного воскресіння, коли всі ми об’єднаємося знову”⁵⁷.

Надійний учитель і провідник

Як член Кворуму дванадцятьох, Джозеф Філдінг Сміт часто стояв перед святими останніх днів і свідчив про Ісуса Христа, навчав відновленій евангелії і закликав людей до покаяння. Він виголосив більш як 125 проповідей під час генеральних конференцій, брав участь у тисячах конференцій колу і виступав під час таких заходів, як генеалогічні конференції і радіотрансляції. Він також навчав у письмовій формі. Протягом багатьох років він вів рубрику в церковному журналі *Improvement Era*, в якій відповідав на запитання читачів. Він також писав інші статті для журналів Церкви і вів церковний розділ у виданні *Deseret News*. Протягом його служіння в якості апостола з 1910 по 1972 рр. його роботи були видані в 25 книгах, у тому числі і в *Essentials in Church History, Doctrines of Salvation, Church History and Modern Revelation*, та *Answers to Gospel Questions*.

Слухаючи його проповіді і читаючи його письмові твори, члени Церкви навчилися довіряти Президенту Сміту, як

Президент Джозеф Філдінг Сміт і його радники у Першому Президентстві: Президент Гарольд Б. Лі (в центрі) і президент Н. Елдон Теннер (праворуч)

проповіднику евангелії. І навіть більше, вони навчилися довіряти Господу і наслідувати Його. Як сказав президент Н. Елдон Теннер, Джозеф Філдінг Сміт “вплинув на життя сотен тисяч людей, живучи й навчаючи усно й письмово кожному принципу евангелії. Він не залишав жодного сумніву в розумі будь-якої людини, що він знав, що Бог—це живий Бог, і що ми є Його духовними дітьми; що Ісус Христос є Єдинонародженим Сином Бога у плоті; що Він віддав Своє життя за нас, щоб ми могли мати радість у безсмерті; і що, приймаючи евангелію і живучи за нею, ми можемо насолоджуватися вічним життям”⁵⁸.

Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі записав свої спостереження:

“Життя й праця Президента Джозефа Філдінга Сміта вирізнялися трьома характерними ознаками:

1. Його любов’ю до Господа й абсолютною, непохитною відданістю, якою він прагнув відзначити цю любов, дотримуючись Його заповідей, і завжди чинячи те, що буде приємне Господу.

2. Його вірністю Пророку Джозефу Сміту і вічним істинам, відновленим через нього; його дідусю—патріарху Гайруму Сміту, ... [який] помер мученицькою смертю; і його батькові, Президенту Джозефу Ф. Сміту, ім'я якого вічно зберігатиметься в цілестіальному місті як людини, яка доблесно витерпіла у справі Того, Чию кров було пролито, щоб ми могли жити.

3. Особистим дослідженням евангелії і духовною проникливістю; особистою невтомною старанністю як проповідника праведності; і власним способом годувати голодних, одягати роздягнених, відвідувати вдовиць і сиріт та виявляти чисту побожність і словом, і прикладом”⁵⁹.

Брати Президента Сміта у Кворумі дванадцятьох бачили в ньому мудрого, співчутливого провідника. На святкування його 80-го дня народження інші члени Кворуму дванадцятьох написали документ, в якому висловлювали йому пошану. Ось дещо з того, що вони написали:

“Ми, хто трудиться під його керівництвом в Раді дванадцятьох, маємо можливість бачити справжнє благородство його характеру. Щодня ми постійно бачимо докази того, що, призначаючи нам завдання і координуючи наші зусилля для просування роботи Господа, він ставиться до своїх співробітників з розумінням і великою турботою. Наше єдине бажання, щоб уся Церква могла відчути ніжність його душі та велику турботу за добробут нещасних і тих, кого спіткала біда. Він любить всіх святих і ніколи не припиняє молитися за грішника.

Маючи дивовижну проникливість, здається, що під час прийняття остаточних рішень, його турбують лише два питання. Які є побажання у Першого Президентства? Що буде найкращим для царства Бога?”⁶⁰

Президент Церкви

Недільного ранку 18 січня 1970 року земне життя Президента Девіда О. Мак-Кея закінчилося. Обов'язок керувати Церквою тоді ліг на Кворум Дванадцятьох Апостолів, на чолі з його президентом, 93-річним Джозефом Філдінгом Смітом.

23 січня 1970 року Кворум дванадцятьох зустрівся і офіційно підтримав Президента Сміта в його покликанні в якості Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Президент Сміт вибрав Гарольда Б. Лі—першим радником, а Н. Елдона Теннера—другим радником. Після цього всіх трьох чоловіків було рукопокладено виконувати їхні нові обов'язки.

Старійшина Езра Тефт Бенсон, який був присутній на зборах, згадував: “На наших зборах панував чудовий дух єдності і відчувалася велика любов, коли брати обійнялися, як тільки нове керівництво було обране і рукопокладене”⁶¹.

Старійшина Бойд К. Пекер поділився своїм особистим свідченням щодо покликання Президента Сміта:

“Я вийшов з кабінету в п'ятницю по обіді, розмірковуючи про доручення бути на конференції на вихідних. Я чекав, поки ліфт спуститься з 5 поверху.

Коли двері ліфта тихо відчинилися, там стояв Президент Джо-зеф Філдінг Сміт. Побачивши його, я на хвилину здивувався, оскільки його офіс знаходився поверхом нижче.

Коли я побачив його у дверях ліфта, на мене зійшло могутнє свідчення—там стоїть пророк Бога. Той приємний голос Духа, подібний до світла і якомось чином пов'язаний з чистим розумом, підтвердив мені, що це був пророк Бога”⁶².

Під керівництвом Президента Сміта Церква продовжувала зростати. Наприклад, було створено 81 кіл, серед яких були перший кіл в Азії й Африці, а кількість членів Церкви сягла позначки 3 мільйони. Було освячено два храми в Огдені та Прово, шт. Юта.

Навіть коли Церква зростала по всьому світу, Президент Сміт наголошував на важливості мати власні домівку і сім'ю. Він нагадав святим останніх днів, що “насправді церковна організація існує для того, щоб допомагати сім'ї і її членам досягти піднесення”⁶³. Він навчав: “Сім'я є найважливішою організацією в часі та вічності. ... Воля Господа—зміцнювати й оберігати сімейний підрозділ”⁶⁴. Намагаючись зміцнити сім'ї й окремих людей, Церква почала приділяти більше уваги домашнім сімейним вечорам—програмі, до виконання якої заохочували ще з 1909 року,

коли Президентом Церкви був батько Президента Сміта. Під керівництвом Президента Джозефа Філдінга Сміта, понеділок було офіційно призначено днем для проведення домашнього сімейного вечора. У вечер понеділка не повинні були проводитися жодні церковні збори, а місцеві церковні приміщення мали бути зачинені.

Незважаючи на свій похилий вік, Президент Сміт виконував своє покликання зі смиренням дитини і енергією юнака. Протягом двох років і п'яти місяців він служив пророком, провидцем і одкровителем Церкви, а святі останніх днів по всьому світі отримували натхнення завдяки його посланням.

Він проголосив, що “ми є духовними дітьми Бога, нашого Небесного Батька”⁶⁵, і що “ми повинні вірити в Христа і наслідувати Його життя”⁶⁶. Він свідчив, що Джозеф Сміт “бачив Бога Батька і Його Сина Ісуса Христа й дійсно стояв в Їхній присутності”⁶⁷, і “відкрив світу знання про Христа і про спасіння для наших днів і для майбутніх поколінь”⁶⁸.

Він заохочував святих “залишити численні шляхи світу”⁶⁹, і любити всіх людей у світі—“бачити в людях хороше навіть тоді, коли ми намагаємося допомогти їм подолати одну або дві погані звички”⁷⁰. Він нагадував їм, що одним зі способів виявити цей “дух любові й братерства”—це ділитися евангелією—“запрошувати всіх людей всюди слухати слова вічного життя, відкриті в ці дні”⁷¹.

Він любив молодь Церкви і зустрічався з великими групами молоді святих останніх днів, заохочуючи їх “міцно стояти у вірі попри будь-яку протидію”⁷².

Він часто звертався до носіїв священства, нагадуючи їм, що їх було “покликано представляти Господа і мати Його повноваження”, та закликаючи їх “пам'ятати, ким [вони] є, і діяти відповідно”⁷³.

Він заохочував усіх святих останніх днів отримувати храмові благословення, бути вірними храмовим завітам і повертатися в храм, щоб отримувати священні обряди за їхніх предків. Перед освяченням Огденського храму, шт. Юта, він сказав: “Дозвольте мені нагадати вам, що коли ми освячуємо дім для Господа,

насправді ми присвячуємо себе на служіння Господу, складаючи завіт, що ми використовуvatимемо дiм так, як хотiв би цього Вiн”⁷⁴.

“Дотримуйтеся заповiдей,—закликав вiн.—Ходiть у свiтлi. Витерпiть до кiнця. Будьте вiрними кожному завiту й обов’язку, i Господь благословить вас бiльше, нiж ви можете навить мрiяти”⁷⁵.

Цитуючи Президента Бригама Янга, Президент Гарольд Б. Лi описав вплив i керiвництво Президента Сми́та: “Президент Янг сказав наступне: “Якщо ми житимемо за нашою святою релiгiєю i дозволимо Духу панувати, наше життя не стане нудним або безглудим, але з наближенням смертi тiла, Дух ще бiльше припадатиме до безсмертної матерiї за завiсою, черпаючи з глибин того вiчного джерела життя виблискуючи самоцвiти розуму, якi оточують тендiтну й недовговiчну скинiю, огорнуту ореолом безсмертної мудростi”.

Ми були свiдками цього багато разiв, коли починали обговорювати дуже серйознi справи—рiшення, якi приймаються лише Президентом Церкви. Саме тодi ми бачили, як ця виблискуюча мудрiсть сяjala, коли вiн [Президент Сми́т] говорив про речi, якi, безсумнiвно, були поза його тодiшнiм розумiнням i якi вiдкривалися йому з глибин його душi”⁷⁶.

“Покликаний Господом ... на iншу й величнiшу працю”

3 серпня 1971 року померла Джессi Еванс Сми́т, залишаючи Президента Джозефа Фiлдiнга Сми́та вдiвцем вже втретє. Через це Президент Сми́т переїхав до своєї дочки Амелiї Мак-Конкi та її чоловіка Брюса. Iншi його дiти регулярно по черзi вiдвiдували його, беручи з собою на прогулянки. Вiн продовжував щодня по буднях ходити до свого офiсу, вiдвiдувати збори i подорожувати по справах Церкви.

30 червня 1972 року наприкинцi дня Президент Сми́т вийшов з свого офiсу на першому поверсi Будинку Церковної адмiнiстрацiї. Разом зi своїм секретарем, Д. Артуром Хейкоком, вiн пішов до Вiддiлу iсторiї Церкви, де працював до того, як стати Президентом Церкви. Вiн хотiв привiтатися з усіма тими, хто служив

там. Потиснувши їм руки, він пішов до підвального приміщення будівлі, щоб потиснути руки телефоністам та іншим людям, які працювали там, виявляючи їм свою вдячність. То був його останній день в офісі.

У неділю, 2 липня 1972 року, лише за 17 днів до свого 96-го дня народження, він відвідав причасні збори у своєму рідному приході. Пізніше того дня, разом зі своїм сином Рейнольдсом, він відвідав свою першонароджену дитину, Джозефіну. Того вечора, сидячи у своєму улюбленому кріслі в домі сім'ї Мак-Конкі, він спокійно помер. Його зять пізніше сказав, що Президента Сміта було “покликано Господом, Якого він так сильно любив і Якому так добре служив, до іншої й величнішої праці в Його вічному винограднику”⁷⁷.

Президент Гарольд Б. Лі, який тепер став старшим апостолом на землі, відвідав дід сім'ї Мак-Конкі, коли почув про смерть Президента Сміта. Він “тихо підійшов до кушетки і, ставши на коліна, взяв Пророка за руку. Деякий час він безмовно залишався у цьому положенні у молитві чи роздумах. Потім він підвівся, щоб висловити членам його сім'ї свої співчуття, його захоплення їхнім батьком і пораду шанувати Президента Сміта гідним життям”⁷⁸.

Данина “людині, яка присвятила себе Богу”

Під час служби поховання Президента Сміта, Президент Н. Еддон Теннер назвав його “людиною, яка присвятила себе Богу, яка благородно служила Богу і своїм ближнім, і яка вела своїм прикладом власну сім'ю і всіх, над ким її було покликано голувувати; про яку дійсно можна сказати, що в цій людині не було підступу й гордовитості. Про нього ніколи не можна було сказати,—зазначив Президент Теннер,—що він любив славу людську більше, аніж славу Божу” [див. Іван 12:43]⁷⁹.

Президент Гарольд Б. Лі сказав: “Ми з братом Теннером ще більше полюбили цього чоловіка зі ці останні два з половиною роки. Ми не просто удавали це. Він викликав любов, бо він любив нас, і ми стояли поруч з ним, як він стояв поруч з нами і довіряв нам”⁸⁰.

Газета, в якій Президента Сміта критикували за 60 років до цього, навіть ставлячи під сумнів його покликання до Кворуму дванадцятьох, тепер віддавала йому належне такими словами: “Джозеф Філдінг Сміт, чоловік, надзвичайно відданий своїй релігії, але й чуйний щодо потреб людей повсюди, давав мудрі поради своїм товаришам, з любов’ю піклувався про свою сім’ю і чудово виконував свої церковні обов’язки провідника. За ним сумуватимуть, але й згадуватимуть з особливою повагою”⁸¹.

Можливо найбільш значущою даниною було проголошення члена сім’ї, зятя Президента Сміта Брюса Р. Мак-Конкі, який назвав його “сином Бога; апостолом Господа Ісуса Христа; пророком Всевишнього; і понад усе, батьком в Ізраїлі!” Старійшина Мак-Конкі пророкував: “У майбутньому його голос волатиме з праху, бо покоління, які ще не народилися, вивчатимуть вчення евангелії, записані його рукою”⁸².

Коли ви вивчатимете цю книгу, вчення Президента Джозефа Філдінга Сміта допомагатимуть у здійсненні цього проголошення. Його голос “волатиме з праху” до вас, коли ви “вивчатимете вчення евангелії”.

Посилання

1. Гордон Б. Хінклі, “Believe His Prophets”, *Ensign*, May 1992, 52.
2. Томас С. Монсон в “News of the Church”, *Ensign*, May 1996, 110.
3. Брюс Р. Мак-Конкі, “Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel”, *Ensign*, Aug. 1972, 29.
4. Джуліана Лемсон Сміт, у Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 52.
5. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 65.
6. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 51.
7. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 57.
8. In Conference Report, Apr. 1930, 91.
9. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 62.
10. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 71–72.
11. Джозеф Філдінг Сміт, in Conference Report, Oct. 1970, 92.
12. Див. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 73–74; Френсіс М. Гіббонс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 52–53.
13. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 75.
14. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 79.
15. Див. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 80.
16. У *The Life of Joseph Fielding Smith*, 81.
17. Див. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 82.
18. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 83.

19. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 90.
20. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 117; див. також с. 116.
21. Джозеф Ф. Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 116.
22. Льюїс Шартліф, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 112–113.
23. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 113.
24. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 96.
25. Луї Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 113–114.
26. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 92.
27. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 115.
28. Див. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 91.
29. У Френсіс М. Гіббонс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 124.
30. Див. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 152–153.
31. Див. *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 113.
32. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 160.
33. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 162.
34. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 169.
35. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 174–176.
36. In Conference Report, Oct. 1910, 39.
37. In Conference Report, Oct. 1919, 88–89.
38. Люсіаль С. Тейт, *Boyd K. Packer: A Watchman on the Tower* (1995), 176.
39. Джозеф Філдінг Сміт, у *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 162.
40. Етель Сміт, у Bryant S. Hinckley, “Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era*, June 1932, 459.
41. Див. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 14.
42. Див. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 234.
43. Див. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 15.
44. Див. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 237.
45. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 188–189.
46. *Hymns*, № 127.
47. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 242–243.
48. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 249.
49. Джозеф Філдінг Сміт, у *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 275.
50. Див. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 251–258.
51. Френсіс М. Гіббонс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 278–279.
52. Марта Торонто Андерсон, *A Cherry Tree Behind the Iron Curtain* (1977), 32.
53. Шері А. Дью, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 204.
54. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 282–283.
55. Див. *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 315.
56. Джозеф Філдінг Сміт, у *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 332.
57. Джозеф Філдінг Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 287–288.
58. Н. Еадон Теннер, “A Man without Guile”, *Ensign*, Aug. 1972, 33.
59. Брюс Р. Мак-Конкі, “Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel”, *Ensign*, Aug. 1972, 28.
60. Кворум Дванадцятьох Апостолів, “President Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era*, July 1956, 495.
61. Езра Тефт Бенсон, у Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson*, 411.
62. Бойд К. Пекер, “The Spirit Beareth Record”, *Ensign*, June 1971, 87.
63. Джозеф Філдінг Сміт, у “Message from the First Presidency”, *Ensign*, Jan. 1971, друга сторінка обкладинки і с. 1.

64. Джозеф Філдінг Сміт, "Counsel to the Saints and to the World", *Ensign*, July 1972, 27.
65. Джозеф Філдінг Сміт, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), 2.
66. Джозеф Філдінг Сміт, "The Plan of Salvation", *Ensign*, Nov. 1971, 5.
67. Джозеф Філдінг Сміт, "To Know for Ourselves", *Improvement Era*, Mar. 1970, 3.
68. Джозеф Філдінг Сміт, "The First Prophet of the Last Dispensation", *Ensign*, Aug. 1971, 7.
69. Джозеф Філдінг Сміт, "Our Responsibilities as Priesthood Holders", *Ensign*, June 1971, 49.
70. Джозеф Філдінг Сміт, "My Dear Young Fellow Workers", *New Era*, Jan. 1971, 4.
71. Джозеф Філдінг Сміт, "I Know That My Redeemer Liveth", *Ensign*, Dec. 1971, 27.
72. Джозеф Філдінг Сміт, "President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme", *New Era*, Sept. 1971, 40.
73. Джозеф Філдінг Сміт, in Conference Report, Oct. 1970, 92.
74. Джозеф Філдінг Сміт, у "Ogden Temple Dedicatory Prayer", *Ensign*, Mar. 1972, 6.
75. Джозеф Філдінг Сміт, "Counsel to the Saints and to the World", 27.
76. Гарольд Б. Лі, "The President—Prophet, Seer, and Revelator", *Ensign*, Aug. 1972, 35.
77. Брюс Р. Мак-Конкі, "Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel", 24.
78. Френсіс М. Гіббонс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 495.
79. Н. Елдон Теннер, "A Man without Guile", *Ensign*, Aug. 1972, 32.
80. Гарольд Б. Лі, "The President—Prophet, Seer, and Revelator", 39.
81. *Salt Lake Tribune*, July 4, 1972, 12.
82. Брюс Р. Мак-Конкі, "Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel", 24, 27.

Наш Небесний Батько

“Я бажаю нагадати вам про природу Бога і про те, Яким Він є, щоб ви могли поклонятися Йому у душі й істині і таким чином здобути всі благословення Його євангелії”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

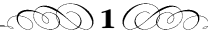
Президент Джозеф Філдінг Сміт був у захопленні від технологічних досягнень його доби. “Великий прогрес був досягнутий у механіці, хімії, фізиці, хірургії та інших сферах,—казав він.—Люди побудували великі телескопи, завдяки яким можна побачити приховані галактики. За допомогою мікроскопа вони відкрили безкраї світи мікроорганізмів. ... Вони навчилися контролювати хвороби. ... Вони винайшли машини, які є більш чутливими, ніж дотик людини, більш далекоглядними, ніж людське око. Вони навчилися контролювати елементи і робити машини, що спроможні пересувати гори. Вони зробили й багато інших речей, яких так багато, що й не перелічиш. Так, це чудова доба”. Однак його турбувала й інша тенденція, яку він бачив у світі. Він казав з тугою: “Всі ці відкриття й винаходи не наблизили людину до Бога! Вони не викликали в їхніх серця ні смирення, ні духу покаяння, а навпаки, стали їм в осуд. ... У світі не додалося ні віри, ні праведності, ні послуху Богу”¹.

На противагу зростаючій байдужості до Бога, яка спостерігається у світі, Президент Сміт демонстрував свою наближеність до свого Небесного Батька. Один з його внуків згадував: “Моя мама була чудовою куховаркою, а мій дідусь часто столувався у нас вдома. Доволі часто мій батько просив його благословити їжу. Його молитви завжди були дуже особистісними—ніби він розмовляв з другом”².

Завдяки Першому видінню Джозефа Сміта було відновлене "істинне знання про Бога".

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Починаючи з Першого відіння Джозефа Сміта, істинне знання про Бога було відновлене в наші дні.

Я дуже вдячний за Перше відіння, в якому Батько і Син явилися юному пророку і знову відновили для людини істинне знання про Бога³.

Не треба забувати, що до 1820 року весь християнський світ втратив істинне вчення про Бога. Проста істина, яку так ясно розуміли апостоли і святі давнини, була втрачена у містеріях відступницького світу. Всі давні пророки і апостоли Ісуса Христа мали чітке розуміння про те, що Батько і Син є окремими особами, як про це нас чітко навчають у Писаннях. Через відступництво це знання було втрачене. ... Бог перетворився на щось таємниче, і Батька й Сина вважали однією незбагненою духовною істотою, яка не має тіла, членів чи пристрастей. Завдяки приходу Батька і Сина на землі з'явився свідок, який, здобувши знання, відновив у світі істину щодо природи Бога⁴.

Завдяки [Першому] відінню Джозефа Сміта стало ясно, що Батько і Син є окремими особами, тіла Яких є настільки ж відчутними на дотик, як і тіло людини. Крім цього, йому було відкрито, що Святий Дух є особою з Духа, окремою й відмінною від особистостей Батька і Сина [див. УЗ 130:22]. Ця надзвичайно важлива істина похитнула світ; проте, коли ми розглядаємо чіткі висловлювання у Священних Писаннях, той факт, що людина могла так сильно збитися з істинного шляху, здається вражаючим і дивовижним. Спаситель сказав: “Більший за Мене Отець” [Іван 14:28]; і запросив Своїх учнів після Свого воскресіння торкнутися Його і побачити, що то був Він, бо Він сказав: “Не має дух тіла й костей, а Я, бачите, маю”. [Лука 24:39]. Апостоли ясно розуміли, що Батько, Син і Святий Дух є окремими особами, про Яких вони постійно говорили у своїх посланнях; і Павло сказав коринтянам про те, що коли все упокориться Батькові, “тоді й Сам Син упокориться Тому, Хто все впокорив Йому, щоб Бог був у всьому все”. [1 Коринтянам 15:28].

Джозеф Сміт бачив Батька і Сина; тому він міг свідчити, маючи особисте знання, що уривок, який ми читаємо у Писаннях є істинним: “І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх”. [Буття 1:27]. Це потрібно розуміти буквально, а не у якомусь містичному або фігуральному сенсі⁵.

2

Щоб виявляти віру в Бога і поклонятися Йому, ми повинні мати розуміння рис Його характеру.

В одному з наших одкровень нам сказано, що якщо ми хочемо прославитися у Христі, як Він прославився в Батькові, ми повинні розуміти і знати, як поклонятися, і кому поклонятися. (Див. УЗ 93:19–20).

Я бажаю нагадати вам про природу й особливість істоти, якою є Бог, щоб ви могли поклонятися Йому у душі й істині і таким чином здобути всі благословення Його евангелії.

Нам відомо, що Бога можна пізнати лише через одкровення, яке Він готовий відкрити, інакше ж Його ніяк не можна пізнати. Ми повинні звертатися до Писань—не до вчених чи філософів,—якщо хочемо дізнатися істину про Божество. Насправді, у великому пророцтві Івана стосовно відновлення евангелії ангелом, який має пролетіти по небу, говориться, що це має статися для того, щоб люди могли прийти до пізнання істинного Бога: “Побійтеся Бога та славу віддайте Йому, ... і вклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і водні джерела!” (Об’явлення 14:7). Іншими словами, починаючи з відновлення евангелії у цьому розподілі, людей знову було запрошено поклонятися і служити їхньому Творцю, а не сприймати хибні поняття про Божество, які превалюють у світі.

У кожную добу пророки Господа покликалися, щоб боротися з хибним поклонінням і проголошувати істину про Бога. У давньому Ізраїлі були такі, хто поклонялися образам і язичницьким богам, і Ісаї говорив: “До кого вподобите Бога, і подобу яку ви поставите поруч із Ним?

“Хіба ж ти не знаєш, або ти не чув: Бог відвічний—Господь, що кінці землі Він створив? Він не змучується та не втомлюється, і не збагнений розум Його”. (Ісаїя 40:18, 28).

Більшість світу сьогодні не володіє цим знанням про Бога і навіть в [Церкві] є ті, хто не вдосконалив своє розуміння Тієї славетної істоти, Яка є нашим Вічним Батьком. Тим, хто не має цього знання, ми можемо сказати: “Чому ви обмежуєте славу Бога? Або, чому ви гадаєте, що Він менший, ніж є? Хіба ви не знали? Хіба ви не чули, що вічний Бог, Господь, Творець кінців землі є нескінченним і вічним; що Він має всю силу, всю міць і всю владу; що Він знає все, і що все присутнє перед Його лицем?”

У 20 розділі Учення і Завітів, де міститься настанова пророкові Джозефу Сміту знову організувати Церкву в цьому розподілі, ми маємо стислий виклад деяких основних вчень про спасіння, отриманих через одкровення, якими керувався Пророк Джозеф Сміт, щоб знову організувати Церкву у цьому розподілі. В одкровенні так говориться стосовно Божества: “... Є Бог у небесах, Який є нескінченним і вічним, від віку до віку Той Самий незмінний Бог, споруджувач небес і землі, і всього, що в них є”. (УЗ 20:17). ...

Бог є нашим Батьком; Він є істотою, за образом Якої було створено людину. Він має тіло з плоті й кісток, яке так само відчутнє на дотик, як і людське (УЗ 130:22), і Він є буквальним і особистим батьком духів усіх людей. Він всемогутній і всемудрий; Він має всю владу і всю мудрість; і Він є досконалим, оскільки володіє всім знанням, всією вірою або владою, всією справедливістю, всією розсудливістю, всією милістю, всією істиною і повнотою всіх божественних властивостей. ... Якщо ми хочемо мати таку досконалу віру, завдяки якій ми можемо отримати вічне життя, то повинні вірити в Бога, Який володіє повнотою всіх цих властивостей і якостей. Я також говорю, що Він є нескінченною й вічною істотою, і як у незмінної істоти, ці досконалі сила і влада залишаються у Нього від віку до віку, тобто від вічності до вічності⁶.

Ми знаємо, що наш Небесний Батько є прославленою, піднесеною особою, Яка має всю силу, всю міць і всю владу, і що Він знає все. Ми свідчимо, що Він є Творцем цієї землі і світів без числа через Його Єдинародженого Сина⁷.

3

Бог є особою і Батьком наших духів.

Ми є духовними дітьми Бога, нашого Небесного Батька. ... Ми є членами Його сім'ї. ... Ми жили з Ним довгий час у нашому доземному житті. ... Він створив план розвитку і спасіння, який би допоміг нам, якщо ми залишатимемося вірними й відданими в усьому, розвиватися й удосконалюватися, поки ми не станемо подібними до Нього⁸.

У Писаннях нас навчають, що Бог буквально, а не у фігуральному розумінні, є нашим вічним Батьком. Слова, які наш Викупитель сказав Марії біля могили, з якої Він воскрес і здобув перемогу над смертю, є найвеличнішими і сповненими славетного значення: “Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця. Але йди до братів Моїх та їм розповіж: Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого!” [Іван 20:17]. У цих словах істина про Батьківство Бога недвозначно висловлюється Його Єдинародженим Сином, Який проголошує, що Він є нашим Братом, і що у нас один вічний Батько⁹.

Я вдячний, що знання про Бога і Його закони було відновлено в наші дні, і що ми, хто є членами Церкви, знаємо, що Він є особистістю, а не, як казали деякі представники інших віросповідань, “скупченням [невпорядкованою масою] законів, які плавають у всесвіті подібно до туману”. Я вдячний за наше знання про те, що Він є нашим Небесним Батьком, Батьком наших духів, і що Він встановив закони, виконучи які ми можемо розвиватися і вдосконалюватися, доки не станемо подібними до Нього. І я вдячний, що ми знаємо—Він є нескінченною і вічною істотою, Яка знає все і має всю владу, і Чий розвиток полягає не у набутті більшого знання чи влади, не у подальшому вдосконаленні Його божественних якостей, а у зростанні й множенні Його царств¹⁰.

Мойсей, який на даному зображенні оглядає обіцяну землю, отримав видіння, з якого дізнався про Божу роботу і славу.

4

**Небесний Батько любить нас і
цікавиться кожним з нас.**

Мені на думку спадають слова з Дорогоцінної Перлини у видінні Мойсея, яке було дано в той час, коли Мойсея було піднесено на надзвичайно високу гору і він бачив Бога лицем до лица, і розмовляв з Ним. Господь показав Мойсею “витвір [Своїх]

рук” і Мойсей побачив світ і всіх дітей людських до найостанніших поколінь. [Див. Мойсей 1:1–8, 27–29].

І Господь сказав Мойсею:

“Є багато світів, які перейшли за словом Моєї влади. І є багато, що зараз стоять, і незліченні вони для людини; але все пораховано для Мене, бо вони є Моїми і Я знаю їх.

І сталося, що Мойсей говорив до Господа, кажучи: Будь милостивим до Твого слуги, о Боже, і розкажи мені про цю землю і жителів її, а також про небеса, і тоді Твій слуга буде задоволений.

І Господь Бог говорив до Мойсея, кажучи: Небеса, їх багато, і їх не можна людині поррахувати; але вони порраховані для Мене, бо вони є Моїми”. [Мойсей 1:35–37].

... Мені прийшло на думку, що незважаючи на незліченну кількість світів і великий розмір багатьох з них, вони є засобами для досягнення мети, а не самою метою. Батько створює світи для того, щоб населяти їх людьми, поміщаючи туди Своїх синів і дочок. У 76 розділі Учення і Завітів нам сказано, що Сином Бога і через Нього “світи є та було створено, і жителі їхні є синами й дочками, народженими Богові”. [УЗ 76:24].

З цих віршів у Писаннях, які я прочитав, та з інших одкровенень від Господа ми дізнаємося, що людина є найважливішою з усіх творинь нашого Батька. У цьому ж видінні, даному Мойсею, Батько сказав: “І коли одна земля перейде і небеса її, тоді інші прийдуть, і немає кінця ані Моїм діям, ані Моїм словам. Бо ось, це є Моя робота і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини”. [Мойсей 1:38–39].

Я кажу, що з цього та інших уривків з Писань, ми дізнаємося, що великою роботою Батька є здійснювати спасіння Його дітей, даючи кожному ту винагороду, яку той заслуговує відповідно до його трудів. Я твердо переконаний, що наш Небесний Батько набагато більше цікавиться кожною душею—кожного зі своїх дітей,—ніж земний батько може цікавитися своєю дитиною. Його любов до нас більша, ніж може бути любов земного батька до свого нащадка¹¹.

 5

Небесний Батько плаче через Своїх неслухняних дітей.

Нам сказано, що коли Господь говорив з Енохом і показав йому народи землі та пояснив йому природу покарання, яке мало спіткати їх за порушення Його заповідей, Він заплакав, виявляючи слобзами Свій смуток за їхню неслухняність. Це здивувало Еноха, і йому здалося незвичним, що Господь може плакати.

Ось цей уривок:

“І сталося, що Бог небес подивився на решту людей і заплакав; і Енох засвідчив це, кажучи: Як це так, що небеса плачуть і проливають слюзи, наче дощ на горах?

І Енох сказав Господу: Як це так, що Ти можеш плакати, коли видно, що Ти святий і є від усієї вічності до всієї вічності?

І якби було це можливо, щоб людина могла злічити частки землі, так, мільйонів земель, подібних до цієї, це не було б і початком числа Твоїх створінь; і Твої завіси ще простягнуті; і все ж таки Ти є там, і Твоє лоно там; і також Ти є справедливим; Ти є милостивим і добрим навіки”. [Див. Мойсей 7:28–30].

І Господь відповів: “... Подивись на цих братів твоїх; вони є витвір Моїх власних рук, і Я дав їм їхнє знання того дня, коли Я створив їх; і в Саду Еденському дав Я людині її свободу вибору;

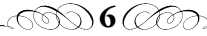
І твоїм братам сказав Я, і також дав заповідь, що вони мають любити один одного, і що вони мають обрати Мене, їхнього Батька; але ось, вони без любові, і вони ненавидять свою власну кров”. [Мойсей 7:32–33].

Саме тому Господь і небеса плакали.

Якось один брат спитав мене, чи може людина мати повноту щастя у цілестіальному царстві, якщо комусь з її дітей не дозволять увійти туди. Я сказав йому, що, на мою думку, будь-яка людина, якій не пощастило, і одному з її дітей не дозволили увійти в цілестіальне царство, звичайно ж, буде засмучена через це; і саме так відчуває Себе і наш Небесний Батько. Не всі Його діти є гідними цілестіальної слави і багато з них змушені зазнавати на собі Його гнів через їхні провини, і через це Батько

і всі небеса сумують і плачуть. Господь діє відповідно до незмінного закону. Людина має бути викуплена відповідно до закону, а її винагорода має ґрунтуватися на законі справедливості. Через це Господь не дасть людям те, чого вони не заслуговують, а винагородить все людство відповідно до його трудів.

... Я задоволений тим, що наш Небесний Батько, якщо буде можливо, спасе всіх людей, і дасть їм цілестіальну славу, навіть повноту піднесення. Але Він дав людині її свободу волі і їй необхідно підкорятися істині відповідно до того, що відкрито, щоб долучитися до піднесення праведних¹².

Небесний Батько забезпечив шлях викуплення, щоб нас могло бути приведено назад в Його присутність.

Коли Адам був в Еденському саду, він знаходився у присутності Бога, нашого Батька. ... Коли його було вигнано з Еденського саду, місце подій змінилося. Адама було вигнано з присутності Батька через його провину. В Писаннях говориться, що він став духовно мертвий, тобто відокремлений від присутності Бога¹³.

Я знаю, що Ісус Христос є Сином Бога, і що Він отримав від Свого Батька силу викупити людей від духовної й фізичної смерті, які прийшли у світ через падіння Адама¹⁴.

Існував лише один спосіб здійснити викуплення, один спосіб, як можна було зробити відшкодування і знову об'єднати тіло з духом; то була нескінченна спокута і її мала виконати нескінченна істота, хтось, хто не був підвладний смерті, але хто мав владу померти, і хто мав владу над смертю. Отже, наш Небесний Батько послав у світ Свого Сина, Ісуса Христа, Який мав життя в Собі. Оскільки вінами Його [Ісуса Христа] матері текла кров, Він мав силу померти. Він міг віддати Своє тіло на смерть, а потім знову взяти його. Дозвольте мені прочитати Його власні слова: "Через те Отець любить Мене, що Я власне життя віддаю, щоб ізнову прийняти його.

Ніхто в Мене його не бере, але Я Сам від Себе кладу його. Маю владу віддати його, і маю владу прийняти його знову,— Я цю заповідь взяв від Свого Отця". (Іван 10:17–18)¹⁵.

Наш Небесний Батько ніколи не мав наміру залишати людей безпорадно йти навпомацки у темряві без будь-якого світла, яке б скеровувало їх, і очікувати, що в таких умовах вони знайдуть шлях назад в Його царство і в Його святую присутність. Це не Господній шлях. Протягом всіх віків, з самого початку, наш Небесний Батько виявляв доброту до Своїх дітей і волів скеровувати їх. Від початку часів небеса були відкриті, Господь послав посланців зі Своєї присутності до призначених божественною владою слуг: чоловіків, які мали повноваження священства, яких було уповноважено навчати принципам Євангелії, застерігати людей і навчати їх праведності; і ці чоловіки отримували це знання, це натхнення і скерування від тих посланців з присутності Бога. Те саме відбувається і в нашому розподілі. Людям немає потреби закривати очі й відчувати, що світла немає, і вони можуть поклатися лише на власний розум, бо Господь завжди бажав вести, скеровувати і показувати шлях. Як я вже сказав, Він послав зі Своєї присутності посланців. Він послав одкровення. Він наказав, щоб Його слово було записане, щоб його опублікували, аби всі люди могли знати його¹⁶.

Я кажу вам і всій Церкві та по суті всьому світу, що милостивий і люблячий Батько в ці останні дні знову говорив з небес зі Своїми слугами—пророками.

Своїм голосом Він запрошував всіх людей прийти до Його Улюбленого Сина, навчитися від Нього, причаститися від Його доброти, взяти Його ярмо на себе і виконувати їхнє спасіння, підкоряючись законам Його євангелії. Він говорив про славу й пошану, про мир у цьому житті і про вічне життя у світі прийдешньому¹⁷.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Що, на вашу думку, допомагає людині молитися Богу так, “ніби розмовляти з другом”? (“З життя Джозефа Філдінга Сміта”). Подумайте, як ви можете зміцнити ваші стосунки зі своїм Небесним Батьком.

- Президент Сміт висловив свою вдячність за Перше видіння Джозефа Сміта, завдяки якому було відновлене “істинне знання про Бога” (частина 1). Які істини ви дізналися про Бога Батька та Ісуса Христа завдяки Першому видінню?
- Які зі згаданих Президентом Смітом у 2 частині властивостей Бога є найбільш значущими для вас? Чому? Яким чином виявлення віри у вашого Небесного Батька допомагає вам пізнати Його якості?
- Президент Сміт свідчив: “Ми є духовними дітьми Бога, нашого Небесного Батька. ... Ми є членами Його сім’ї” (частина 3). Як ця істина вплинула на вас?
- Які висловлювання в частинах 4 і 5 допомагають вам відчувати любов вашого Небесного Батька до вас? Чому важливо розуміти, що Бог любить нас і цікавиться кожним з нас? Як ми можемо допомогти членам сім’ї і друзям відчувати Його любов?
- Подумайте про те, що зробив Небесний Батько, щоб допомогти вам повернутися в Його присутність (див. частину 6). Які у вас виникають почуття, коли ви думаєте про те, що Небесний Батько послав Свого Улюбленого Сина? У якому значенні Небесний Батько послав “світло, яке б скеровувало [вас]”?

Відповідні уривки з Писань

Іван 3:16; 17:3; 1 Нефій 11:17; Алма 30:44

Допомога вчителю

“Є метод викладання, який доволі часто використовується в Церкві. Мова йде про лекцію. Лекція не залучає студентів до участі в уроці. Лекція є прийнятною на причасних зборах і конференціях, але навчання має бути двостороннім, щоб ви могли ставити запитання. На уроці ви легко можете викликати у присутніх бажання запитувати” (Бойд К. Пекер, “Принципи викладання і навчання”, *Ліягона*, черв. 2007, с. 55).

Посилання

1. In Conference Report, Apr. 1943, 15–16.
2. Неопублікований рукопис Хойта У. Брюстера мол.
3. In Conference Report, Apr. 1930, 90.
4. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 3:117.
5. “Origin of the First Vision”, *Improvement Era*, Apr. 1920, 496–97; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:2–3.
6. “The Most Important Knowledge”, *Ensign*, May 1971, 2–3.
7. “Out of the Darkness”, *Ensign*, June 1971, 2.
8. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), 2.
9. “Purpose and Value of Mortal Probation,” *Deseret News*, Church section, June 12, 1949, 21; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:1.
10. “The Most Important Knowledge”, 3.
11. In Conference Report, Apr. 1923, 135–136. Зверніть увагу на те, що видіння Мойсея, записане в Мойсей 1, є прикладом того, як Спаситель передає слова Батька, маючи на це божественне повноваження (див. “The Father and the Son: A Doctrinal Exposition by the First Presidency and the Twelve”, *Improvement Era*, Aug. 1916, 939; перевидано в *Ensign*, Apr. 2002, 17). Текст Писань і коментар Джозефа Філдінга Сміта в цьому розділі показують, що в словах в Мойсей 1 пояснюються розум і воля Бога Батька.
12. In Conference Report, Apr. 1923, 136–137, 139. Див. також посилання 11 у цьому розділі, яке також стосується видіння Еноха, записане в Мойсей 7.
13. In Conference Report, Oct. 1953, 58.
14. “A Witness and a Blessing”, *Ensign*, June 1971, 109.
15. In Conference Report, Apr. 1967, 122.
16. In Conference Report, Oct. 1931, 15.
17. “A Witness and a Blessing”, 109.

*“Все зосереджено на Господі, Ісусі Христі,
Викупителі світу, і навколо Нього”.*

Наш Спаситель, Ісус Христос

“Нехай найважливішим для вас, зараз і в усі часи, буде знання про те, що Ісус є Христос, Син живого Бога, Який прийшов у світ, щоб покласти Своє життя, аби ми могли жити. Це істина, і вона є основоположною. На ній будується наша віра”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Як апостол, Президент Джозеф Філдінг Сміт був вірний своєму покликанню бути одним з особливих свідків імені Христа у всьому світі (див. УЗ 107:23). Він сказав: “Я намагаюся любити Його, нашого Викупителя, більше за все інше. Це мій обов’язок. Я подорожую всією цією країною як один з Його особливих свідків. Я не міг би бути особливим свідком Ісуса Христа, якби не мав абсолютного й точного знання про те, що Він є Сином Бога і Викупителем світу”¹.

Як батько, Президент Сміт ставився до свого обов’язку свідчити про Спасителя з подібною відданістю. 18 липня 1948 року він надіслав листа своїм синам Дугласу і Мілтону, які служили місіонерами повного дня. Він написав:

“Інколи я сиджу і міркую, а також коли читаю Писання, я думаю про місію нашого Господа, про те, що Він зробив для мене, і коли ці почуття сходять на мене, я кажу собі: “Я не можу бути невірним Йому”. Він полюбив мене досконалою любов’ю, як і всіх людей, а особливо тих, хто служить Йому, і я повинен любити Його усією любов’ю, на яку спроможний, навіть якщо вона не є досконалою, а вона такою і не має бути. Це дивовижно! Я не жив у дні нашого Спасителя; Він не являвся мені особисто. Я не бачив Його. Він і Його Батько не вважали за потрібне обдарувати мене таким великим благословенням, як

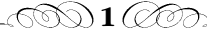
це. Але в ньому й немає потреби. Я відчував Його присутність. Я знаю, що Святий Дух просвітив мій розум і у такий спосіб *відкрив Його мені*, що я полюбив Свого Викупителя. Я сподіваюся і відчуваю, що це істина, краще, ніж будь-що інше у цьому житті. Я не міг би отримати цього знання в інший спосіб. Я хочу бути вірним Йому. Я знаю, що Він помер за мене, за вас і за все людство, щоб ми могли жити знов, пройшовши воскресіння. Я знаю, що Він помер, щоб я міг отримати прощення за свої безглузді вчинки, свої гріхи і очиститися від них. Якою ж дивовижною є ця любов! Як можу я, знаючи це, не любити Його, мого Викупителя. Я хочу, щоб мої хлопчики, які служать на місії, мали такі самі почуття. Я хочу, щоб мої діти і мої внуки відчували те саме, і ніколи не збивалися зі шляху істини і праведності”².

Один з синів Президента Сміта розповідав:

“Будучи дітьми, ми часто чули, як він казав: “Якби тільки люди у світі розуміли випробування, нещастя, гріхи, які наш Господь узяв на Себе заради нас”. Щоразу, як він казав про це, на його очах виступали сльози.

“[Одного разу], коли ми з батьком сиділи наодинці в його робочому кабінеті, я помітив, що він глибоко замислився. Я не насмілювався порушити тишу, але зрештою він сказав: “О, мій сину, як би я хотів, аби ти був зі мною минулого четверга, коли я зустрівся з моїми Братами у храмі. Якби ти чув, як вони свідчили про свою любов до Господа і Спасителя, Ісуса Христа!” А потім він опустил свою голову і по його обличчю потекли сльози, крапаючи на його сорочку. Тоді, після довгої паузи, майже не підіймаючи голови, а похитуючи нею взад і вперед, він сказав: “О, як же я люблю мого Господа і Спасителя, Ісуса Христа!”³

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Ісус Христос є Єдинонародженим Сином Бога і Спасителем світу.

Дозвольте мені сказати з усією прямою й переконливістю, на які я спроможний, що ми віримо в Христа. Ми приймаємо Його беззастережно як Сина Бога і Спасителя світу⁴.

Ми знаємо, що спасіння приходить у Христі; що Він був Першонародженим Сином Вічного Батька; що Його було обрано і висвячено наперед на нараді на небесах виконати нескінченну й вічну спокуту; що Він народився у світ як Син Бога; і що через євангелію Він приніс знання про життя й безсмертя.

Ми з абсолютною впевненістю віримо, що Христос прийшов викупити людей від фізичної й духовної смерті, яка прийшла у світ через падіння Адама, і що Він узяв на Себе гріхи всіх людей за умови покаяння. ...

Ми віримо, що саме благодаттю ми спасенні після всього, що ми можемо зробити [див. 2 Нефій 25:23], і що будуючи на фундаменті спокути Христа, всі люди повинні виконувати своє спасіння зі страхом і тремтінням перед Господом [див. Филип'янам 2:12; Мормон 9:27]⁵.

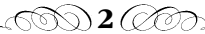
Різниця між нашим Спасителем і рештою з нас полягає у тому, що наші батьки смертні, а отже підвладні смерті. У нашого Спасителя не було смертного батька, і тому смерть була підвладною Йому. Він мав владу покласти Своє життя і прийняти його знову [див. Іван 10:17–18], а ми не маємо влади покласти своє життя і прийняти його знову. Саме через спокуту Ісуса Христа ми здобуваємо вічне життя, через воскресіння мертвих і послухність принципам євангелії⁶.

Він дійсно є єдинонародженим Сином Бога, і завдяки Його благодаті, і благодаті Його Батька, Він викупив нас від гріха за умови нашого покаяння. Ми знаємо, що Він воскрес з мертвих, що Він піднявся на висоту, полонених набрав [див. Псалми 67:19], і став автором спасіння для всіх, хто повірить,

хто покається у своїх гріхах і прийме Його, як Викупителя світу [див. Євреям 5:9]. Святі останніх днів не сумніваються в цьому⁷.

У той час як люди можуть складати плани, приймати теорії, впроваджувати ексцентричні традиції та збирати багато дивних вчень і навчати їм, одне вчення залишається фундаментальним і від нього ми не можемо відійти: *все зосереджено на Господі, Ісусі Христі, Викупителі світу, і навколо Нього*. Ми приймаємо Його як Єдинонародженого від Батька у плоті, єдиного, Хто перебував у плоті, і Чий Батько був безсмертним. Завдяки Своему праву первородства і умовам, які супроводжують Його прихід на землю, Він став Викупителем людей; і через пролиття Його крові ми маємо привілей повернутися в присутність нашого Батька за умови, що покаємося і приймемо великий план викуплення, автором якого є Він⁸.

Ми свідчимо, що євангелія Ісуса Христа є планом спасіння; і що через спокутну жертву нашого Господа всі люди піднімуться у безсмерті, щоб Він судив їх згідно з вчинками, зробленими у плоті; і що ті, хто вірить у повноту євангельського закону і виконує його, також піднімуться у вічне життя в царстві нашого Батька⁹.

Ми стаємо синами і дочками Ісуса Христа через Його Спокоту і через наші завіти бути послухними Йому.

Наш Небесний Батько є Батьком Ісуса Христа, як в душі, так і в плоті. Наш Спаситель є Першонародженим у душі, Єдинонародженим у плоті¹⁰.

Він [Ісус Христос] є нашим Старшим Братом і Батько вшанував Його, надавши повноту повноваження й влади, як члену великого Президентства, що складається з Батька, Сина і Святого Духа¹¹.

В наших Писаннях нас навчають, що Ісус Христос є і Батьком, і Сином. Проста істина полягає у тому, що Він є Сином Бога по народженню, як у душі, так і в плоті. Він є Батьком, завдяки роботі, яку Він виконав¹².

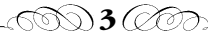
*“Ми стаємо дітьми, синами і дочками Ісуса Христа,
через наші завіти слухняності Йому”.*

Спаситель стає нашим Батьком у тому сенсі, в якому цей термін використано в Писаннях, бо Він пропонує нам життя, вічне життя, через спокуту, яку Він здійснив для нас. У чудових настановках, даних царем Веніямином ми знаходимо такі слова: *“І ось, через той завіт, який ви склали, вас будуть називати дітьми Христа, Його синами, і Його дочками; бо знайте, цього дня Він духовно народив вас; бо ви кажете, що ваші серця змінилися через віру в Його ім'я; отже ви народилися від Нього і стали Його синами і Його дочками”.* [Мосія 5:7; див. також вірші 8–11].

Отже, ми стаємо дітьми, синами і дочками Ісуса Христа, через наші завіти слухняності Йому. Завдяки Його божественному

повноваженню і жертві на хресті, ми стаємо духовно народженими синами і дочками, а Він є нашим Батьком¹³.

Подібно до нефійців за часів царя Веніямина, ми, святі останніх днів, подібним чином узяли на себе ім'я Христа [див. Мосія 5:1–9; 6:1–2]. Кожного тижня під час причасної служби, відповідно до заповіді, ми беремо на себе Його ім'я завжди пам'ятати Його, і саме це нефійці й увійшли в завіт виконувати¹⁴.

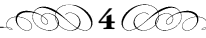
Спаситель відкрив Себе у цьому розподілі і кожен з нас може отримати міцне свідчення про Нього.

Ми приймаємо Ісуса як Викупителя світу. Ми знаємо, ... що Він відкрив Себе у цьому розподілі. Ми не залежимо від свідчень ... достойних людей давнини, які жили у дні земного життя Спасителя, і спілкувалися з Ним під час Його служіння, і яким Він явився після Свого воскресіння. У нас є свідки, які жили в наші дні, які бачили Його, які знали, що Він живе, і свідчили нам і світу про цей факт. Ми знаємо, що їхні свідчення є істинними. Джозеф Сміт не був залишений на самоті, щоб свідчити у цьому розподілі про місію Ісуса Христа, бо Господь поставив і інших свідків, які, як і Пророк Джозеф Сміт, бачили Викупителя, отримували від Нього настанови і бачили, як Він сидів на небесах праворуч від Батька в оточенні святих ангелів. Вони свідчили нам, і їхнє свідчення стоятиме проти світу на осуд всім тим, хто не зважав на нього.

Але, як члени Церкви, ми не залежимо від свідчень Джозефа Сміта, Олівера Каудері, Сідні Рігдона чи будь-якої іншої, вже померлої, людини, яка у цьому розподілі отримувала дивовижні одкровення і видіння від Господа, завдяки яким знала, що Ісус живе і є Викупителем світу. Ми маємо особисте свідчення, дане через Духа Господа всім, хто жив за Євангелією. Якщо ми залишалися в гармонії з істиною після того, як нас охрестили для відпущення наших гріхів і конфірмували покладанням рук для надання дару Святого Духа, Господь відкрив нам особисто, що ці речі є істинними. Ми не залежимо від свідчення будь-якої іншої людини щодо цього знання, бо знаємо через Духа, що Ісус є Христос, Викупитель світу¹⁵.

Якщо і є щось, що приносить радість, мир і задоволення серцю людини більше за будь-що мені відоме, то це міцне свідчення, яке я маю, і яке ви маєте, про те, що Ісус Христос є Сином Бога. Цю істину неможливо змінити. Люди можуть заперечувати її; вони можуть глузувати з неї; вони можуть заявляти, що Він не є Викупителем світу, що Його місія не була істинною або що вона не мала на меті дарувати всім людям відпущення гріхів шляхом пролиття Його крові за умови їхнього покаяння. Вони можуть відмовлятися вірити у воскресіння мертвих або навіть, у те, що Христос Сам воскрес, як проголошено в Писаннях, після того, як Його було вбито Його ворогами; та незважаючи на це, істина продовжуватиме стояти. Він дійсно помер за гріхи світу, Він дійсно здійснив викуплення від смерті, Він дійсно подарував людям можливість покаятися і отримати відпущення гріхів, якщо вони віритимуть і приймуть принципи евангелії і Його місію. Ці істини є фундаментальними, вони стоятимуть вічно; їх не можна знищити, що б люди не казали і не думали¹⁶.

Нехай найважливішим для вас, зараз і в усі часи, буде знання про те, що Ісус є Христос, Син живого Бога, Який прийшов у світ, щоб покласти Своє життя, аби ми могли жити. Це істина, і вона є основоположною. На ній будується наша віра¹⁷.

Ми всі маємо наслідувати взірець життя Ісуса Христа.

Найкращий приклад, який будь-коли подавався людям, був приклад Самого Сина Бога. Його життя було досконалим. Він усе робив добре і міг сказати всім людям: “Слідуй ти за Мною”, [2 Нефій 31:10] і всі ми повинні наслідувати Його життя.

Я наведу вам приклад з Його життя. Він навчав людей як молитися, а потім сказав: “Істинно, істинно кажу Я вам, ви повинні завжди пильнувати і молитися, щоб вас не спокусив диявол і не забрав у свій полон. І так само, як Я молився серед вас, так і ви будете молитися в Моїй церкві, серед Моїх людей, які каються і христяться в Мое ім'я. Знайте, Я є світло; Я подав приклад для вас. ... Отже, тримайте свій світоч: щоб він міг сяяти світові. Знайте, Я є світоч, який ви будете піднімати—те, що ви бачили, як Я роблю. ...” [3 Нефій 18:15–16, 24].

Можливо Його найкращу пораду з цього приводу отримали нефійські учні. “Якими людьми повинні ви бути?”—спитав Він, а потім дав таку відповідь: “Істинно Я кажу вам, такими самими, як Я є” [З Нефій 27:27]¹⁸.

Ми повинні вірити у Христа і наслідувати взірць Його життя. Ми повинні охреститися так, як охрестився Він. Ми повинні поклонитися Батькові так, як робив це Він. Ми повинні виконувати волю Батька, як виконував її Він. Ми повинні прагнути робити добро і чинити праведність, як робив це Він. Він є нашим Взірцем, великим Прообразом спасіння¹⁹.

Коли у вас є проблема і вам потрібно зробити вибір, зробіть його, запитавши себе: “Що б зробив Ісус?” А потім зробіть так, як зробив би Він.

Ви можете відчувати радість від Його присутності, а Його натхнення скеровуватиме вас щодня у вашому житті, якщо ви шукатимете його і житимете гідно його. Любов Ісуса і втішача сила Його Святого Духа можуть бути для вас настільки ж реальними, наскільки вони були для дітей, яких Він пригорнув до Себе, коли жив на землі²⁰.

Можу сказати, що ті, хто наслідує Його приклад, стануть подібними до Нього і будуть прославлені з Ним у царстві Його Батька, щоб здобути шану, владу і повноваження. Деяким нефійським учням, які наслідували Його зі щирими намірами в серці, Він сказав: “... Ви будете такими самими, як Я, а Я є Таким Самим, як Батько; і Батько і Я є єдине”. [З Нефій 28:10]. ...

Я молюся, щоб усі ми могли ходити Його слідами і дотримуватися Його заповідей, щоб ми могли бути подібними до Нього. Це моє бажання. Сподіваюся, що це і ваше бажання²¹.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Який вплив, на вашу думку, справили на дітей Президента Сміта його свідчення і висловлювання любові до Спасителя? (Див. “З життя Джозефа Філдінга Сміта”). Подумайте, що ви можете зробити, щоб збільшити вашу любов до Спасителя і поділитися своїм свідченням про Нього.

- Президент Сміт проголосив, що “все зосереджено на Господі, Ісусі Христі і навколо Нього” (частина 1). Яким чином ця істина може впливати на наше особисте життя? Як вона може впливати на наші домівки?
- Як вчення в частині 2 допомагають вам зрозуміти ваші стосунки зі Спасителем? Що для вас означає взяти ім'я Христа на себе?
- Президент Сміт застерігав, що деякі люди будуть заперечувати істини щодо Ісуса Христа і Його Спокути і глузувати з них (див. частину 3). Як ми можемо укріпити наші свідчення, щоб ми могли протистояти таким випробуванням? Як батьки можуть допомагати своїм дітям укріпляти їхні свідчення?
- Поміркуйте над порадою Президента Сміта запитати себе: “Що б зробив Ісус?” (частина 4). Як конкретно ми можемо наслідувати життя Ісуса Христа? Як ми можемо впливати на життя інших людей, коли наслідуємо Його приклад?

Відповідні уривки з Писань

Іван 14:6; 1 Нефій 10:6; Мосія 3:5–7; Геламан 5:12; 3 Нефій 11:3–7; УЗ 34:1–3; 76:22–24; Джозеф Сміт—Історія 1:17

Допомога вчителю

“[Уникайте] спокуси охопити якомога більше матеріалу. ... Ми навчаємо людей, а не викладаємо предмет сам по собі; і ... кожний з уроків у посібниках, що я будь-коли бачив, неодмінно містить більше інформації, ніж ми можемо викласти протягом виділеного на це часу” (Джеффри Р. Холланд, “Навчати і вчитися в Церкві”, *Ліягона*, черв. 2007, с. 59).

Посилання

1. “Послання Президента Джозефа Філдінга Сміта” (виступ, проголошений 22 травня 1955 р., Joseph Fielding Smith Collection, Church History Library), 2.
2. У Джозеф Філдінг Сміт мол. і Джон Дж. Стюарт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 387–388; оригінал містить курсив.
3. У Леон Р. Хартсгорн, “President Joseph Fielding Smith: Student of the Gospel”, *New Era*, Jan. 1972, 63.
4. “The First Prophet of the Last Dispensation”, *Ensign*, Aug. 1971, 6.
5. “Out of the Darkness”, *Ensign*, June 1971, 2, 4.
6. З особистого листування, цитовано в *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:28–29.
7. In Conference Report, Apr. 1912, 67.
8. “The One Fundamental Teaching”, *Improvement Era*, May 1970, 3; оригінал містить курсив.

9. "Out of the Darkness", 2, 4.
10. З особистого листування, цитовано в *Doctrines of Salvation*, 1:18.
11. "The Spirit of Reverence and Worship", *Improvement Era*, Sept. 1941, 573; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:15.
12. З особистого листування, цитовано в *Doctrines of Salvation*, 1:28.
13. З особистого листування, цитовано в *Doctrines of Salvation*, 1:29.
14. *Man: His Origin and Destiny* (1954), 117.
15. In Conference Report, Oct. 1914, 98.
16. In Conference Report, Oct. 1924, 100–101.
17. In Conference Report, Oct. 1921, 186; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:302.
18. "Follow His Example", *New Era*, Aug. 1972, 4.
19. "The Plan of Salvation", *Ensign*, Nov. 1971, 5.
20. "Christmas Message to Children of the Church in Every Land," *Friend*, Dec. 1971, 3.
21. "Follow His Example", 4.

План спасіння

“Наш Батько на Небесах створив план спасіння для Його духовних дітей, ... щоб допомогти їм розвиватися і удосконалюватися, поки вони не здобудуть вічне життя”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

29 квітня 1901 року 18-річна сестра Джозефа Філдінга Сміта, Еліс, померла після тривалої хвороби. У той час місяць повного дня Джозефа в Англії добігала кінця. Його відповідь на звістку про смерть Еліс демонструє його любов до своєї сім'ї і його свідчення про план спасіння. Він писав у своєму щоденнику: “Це жахливий удар для всіх нас. Я не знав, що її хвороба була настільки серйозною, хоча мені й було відомо, що вона хворіла. Я не мав жодного сумніву, що за кілька тижнів я знову зустрінуся з нею та іншими членами сім'ї, та нехай на все буде воля Бога. Саме в такі часи нам найбільше потрібна надія, яку приносить євангелія. Всі ми зустрінемося знову на іншому боці, щоб насолоджуватися радістю й благословеннями в присутності одне одного, де сімейні узи ніколи більше не розірвуться, і де всі ми житимемо, щоб отримувати благословення і бачити лагідні милості нашого Батька на Небесах. Я молюся про те, щоб завжди ходити шляхом істини і шанувати ім'я, яке я ношу, щоб зустріч з моїми рідними могла бути для мене дійсно найприємнішою й тривати вічно”¹.

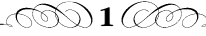
Служачи в якості апостола, а пізніше Президента Церкви, Президент Джозеф Філдінг Сміт неодноразово свідчив про надію, яка приходить завдяки розумінню євангелії. Він навчав: “У нас є план спасіння; ми священнослужимо в євангелії; і євангелія є єдиною надією світу, єдиним засобом, завдяки якому на

*“Ми жили з [нашим Батьком на Небесах] до того,
як було закладено основи цієї землі”.*

землю може прийти мир і який виправить усі несправедливості, що існують серед усіх народів”².

Учення Джозефа Філдінга Сміта

У доземному духовному світі ми раділи, коли дізналися про план спасіння Небесного Батька.

Усі ми є членами сім’ї нашого Батька на Небесах. Ми жили з Ним до того, як було закладено основи цієї землі. Ми бачили Його лице, відчували Його любов і слухали Його вчення, і Він постановив закони, за якими ми можемо розвиватися, вдосконалюватися і здобути власні вічні сім’ї³.

Наш Батько на Небесах створив план спасіння для Його духовних дітей, ... щоб допомогти їм розвиватися й удосконалюватися, поки вони не здобудуть вічне життя, яке є тим самим життям, яке має наш Небесний Батько. Завдяки цьому плану діти Бога можуть стати подібними до Нього і мати силу, мудрість і знання, які є у Нього⁴.

З Дорогоцінної Перлини ми дізнаємося, що на небесах проходила нарада, на яку Господь скликав перед Собою Своїх духовних дітей і представив їм план, за яким вони мали прийти на цю землю, увійти у смертне життя і отримати фізичні тіла, пройти через випробування смертного життя, а потім перейти вище у піднесення через воскресіння, яке здійсниться через спокуту Його Єдинонародженого Сина, Ісуса Христа [див. Мойсей 4:1–2; Авраам 3:22–28]. Думка про те, що вони пройдуть через смертне життя і зазнають всі мінливості земного життя, під час якого вони здобудуть досвід через страждання, біль, смуток, спокуси й біди, а також насолоди життя у цьому земному існуванні, а потім, якщо залишаться вірними, пройдуть через воскресіння до вічного життя в царстві Бога, щоб бути такими, як Він [див. 1 Івана 3:2], сповнили їх духом радості, і вони “радісний окрик здіймали”. [Див. Йов 38:4–7]. Досвід і знання, отримані у цьому смертному житті, вони не могли б отримати у жодний інший спосіб, а отримання фізичного тіла було вкрай важливим для їхнього піднесення⁵.

Падіння Адама і Єви “принесло біль, смуток, смерть; але ... воно також принесло й благословення”.

2

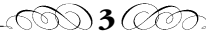
Падіння Адама і Єви входило до плану Небесного Батька.

План спасіння або звід законів, відомий як євангелія Ісуса Христа, було прийнято на небесах до того, як було закладено основи світу. Там було призначено Адама, нашого батька, прийти на цю землю і стояти на чолі всієї людської сім'ї. Відповідно до цього великого плану він мав скуштувати заборонений плід і впасти, тим самим принісши у цей світ страждання і смерть заради найвищого блага його дітей⁶.

Падіння було дуже важливою частиною смертного випробування людини. ... Якби Адам і Єва не скуштували від плоду, то не мали б великого дару смертного життя. До того ж, вони б не мали потомства і велика заповідь, яку вони отримали від Господа, не була б виконана⁷.

Падіння Адама принесло з собою всі мінливості смертного життя. Воно принесло біль, смуток, смерть; але ми не повинні забувати про те, що воно також принесло й благословення.

... Воно принесло благословення знання, розуміння і смертне життя⁸.

Ісус Христос запропонував Себе в якості жертви, щоб спасти нас від Падіння і від наших гріхів.

Провина Адама принесла два види смерті: духовну й тілесну—людину було вигнано з присутності Бога і вона стала смертною і підвладною усім слабкостям плоті. Щоб привести її назад, було потрібне відшкодування порушеного закону. Цього вимагало правосуддя⁹.

Це абсолютно природно й справедливо, що той, хто чинить невірно, повинен понести покарання—відшкодувати свою провину. Тому, коли Адам порушив закон, правосуддя вимагало, щоб він, і ніхто інший, ніс відповідальність за гріх і заплатив за нього своїм життям. Але Адам, порушивши закон, сам став підвладний прокляттю і, перебуваючи під прокляттям, не міг спокутувати чи виправити те, що він зробив. Не могли зробити цього і його діти, бо вони також перебували під прокляттям, і, щоб спокутувати той перший гріх, потрібен був той, хто не був під прокляттям. Крім того, оскільки всі ми були під прокляттям, ми також були безсилі самостійно спокутувати наші особисті гріхи. Тому, було необхідно, щоб Батько послав Свого Єдинородженого Сина, в Якому не було гріха, спокутувати наші гріхи й Адамову провину, чого і вимагало правосуддя. Таким чином Він приніс Себе в жертву за гріхи і Своєю смертю на хресті взяв на Себе провину Адама і наші особисті гріхи, у такий спосіб викупивши нас від падіння і від наших гріхів, за умови нашого покаяння¹⁰.

Наш обов'язок—навчати про місію Ісуса Христа. Чому Він прийшов? Що Він зробив для нас? Чому це добре для нас? Яку Він заплатив ціну за це? Чому Йому довелося заплатити Своїм життям, так, навіть більше, ніж життям! Що Він зробив крім того, що Його прибили цвяхами до хреста? Чому Його прибили там цвяхами? Його було прибито цвяхами, щоб Його кров могла бути пролита для викуплення нас від найжахливішого покарання, яке тільки може статися,—вигнання з присутності Бога.

Він помер на хресті, щоб привести нас назад, щоб наші тіла й духи знову з'єдналися. Він надав нам цей привілей. Він помер за нас, щоб ми могли отримати відпущення наших гріхів і не були змушені нести покарання, якщо лише повіримо в Нього і будемо дотримуватися Його заповідей. Він сплатив ціну. ...

...Жодна людина не могла зробити те, що Він зробив для нас. Його не змушували помирати, Він міг відмовитися. Він зробив це добровільно. Він зробив це, бо то була заповідь, дана Його Батьком. Він знав, якими будуть Його страждання; і все ж, оскільки Він любив нас, то бажав здійснити це. ...

Коли Спасителю вбивали цвяхи в Його руки і ступні, то були найменші з Його страждань. Я думаю, що ми схильні вважати або думати, що найбільших страждань Він зазнав тоді, коли Його прибили до хреста і залишили висіти на ньому. В той період історії тисячі людей страждали так само. Отже Його страждання на хресті, у цьому сенсі, були не більші за страждання інших людей, яких розпинали. Тоді, у чому ж полягало Його велике страждання? Я хотів би, щоб це закарбувалося в серці кожного члена цієї Церкви: Його великі страждання відбулися ще до того, як Його було піднято на хресті. Це сталося в Гефсиманському саду. В Писаннях говориться, що кров виступила з кожної пори Його тіла; і під час надзвичайних мук Його душі Він заволав до Свого Батька. Це сталося не тоді, коли в Його руки й ступні вбивали цвяхи. Не питайте мене тепер, як це було здійснено, бо я не знаю. Ніхто не знає. Усе, що ми знаємо, що якимось чином Він Особисто поніс те надзвичайне покарання. Він узяв на Себе наші провини і заплатив ціну—ціною були муки.

Подумайте про те, як Спаситель ніс спільну ношу кожної людини, тобто відчував муки—у спосіб, який, як я сказав, я не розумію і лише визнаю це,—які змусили Його відчути таку агонію страждання, порівняно з якою біль від вбивання цвяхів в Його руки і ступні була дуже незначною. В муках Він заволав до Свого Батька: “Якщо можливо, пронеси мимо Мене цю чашу!”, але цього не можна було зробити [див. Матвій 26:42; Марк 14:36; Лука 22:42]. Дозвольте мені прочитати вам кілька слів стосовно того, що Господь говорить про це:

“Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються;

Але якщо вони не покаються, вони повинні страждати саме так, як Я;

Таким стражданням, яке примусило Мене, Самого Бога, най-величнішого з усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом—і Я хотів, щоб Я міг не пити з цієї гіркої чаші і відсахнутися—

Проте, слава нехай буде Батькові, і Я скуштував і закінчив Свої приготування для дітей людських”. [УЗ 19:16–19].

Коли я читаю це, то сповнююся смиренням. Його любов до людства, до світу, була настільки сильною, що Він волів понести ношу, яку не змогла б винести жодна смертна людина, і заплатити жахливу ціну, яку ніколи не могла сплатити жодна інша людина, щоб ми могли спастися¹¹.

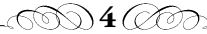
Син Божий [сказав]: “Я зйду і сплачу ціну. Я буду Викупителем і викуплю людей від Адамової провини. Я візьму на Себе гріхи світу і викуплю або спасу кожну душу, яка покається, від її особистих гріхів”¹².

Давайте наведемо приклад: Чоловік іде по дорозі й падає в яму, таку глибоку й темну, що не може вилізти на поверхню і знову бути вільним. Як він може вийти з цього скрутного становища? Не завдяки власним зусиллям, бо немає жодного засобу вибратися з ями. Він кличе на допомогу, і якась доброзичлива душа чує його крик про порятунок, поспішає на допомогу та, опускаючи драбину, дає йому можливість вибратися знову на поверхню землі. Саме в таке становище потрапив Адам зі своїми нащадками, коли вкусив заборонений плід. Оскільки всі перебувають у ямі, то ніхто не може знову дістатись поверхні та звільнити інших. Яма була вигнанням із присутності Господа і фізичною смертю, розпадом тіла. А через те, що всі є підвладними смерті, ніхто не може забезпечити засобів порятунку¹³.

Приходить Спаситель, Який не є підвладним ямі, і опускає драбину. Він сходить у яму і дає нам можливість скористатися драбиною, щоб врятуватися¹⁴.

Сповнений безмежної милості Батько почув волення Своїх дітей і, щоб забезпечити засіб для порятунку, послав Свого Єдинонародженого Сина, Який не був підвладний ні смерті, ні гріху. Він здійснив це через Свою безмежну спокуту і вічну євангелію¹⁵.

Вдячність повинна переповнювати наше серце любов'ю та слухняністю за величну і лагідну милість [Спасителя]. Пам'ятаючи про те, що Він зробив, ми ніколи не повинні підводити Його. Він викупив нас за ціну, і ціною були Його величезні страждання і пролиття крові, які Він приніс в жертву на хресті¹⁶.

Будуючи на фундаменті Спокути Ісуса Христа, ми виконуємо наше спасіння під час смертного життя.

Наш Спаситель Ісус Христос є центральною особою у цьому великому плані розвитку і спасіння¹⁷.

Збудований на фундаменті спокути, план спасіння складається з наступних елементів:

Перший: ми повинні мати віру в Господа Ісуса Христа; ми повинні прийняти Його як Сина Бога; ми повинні покласти на Нього нашу довіру, покладатися на Його слово і прагнути здобути благословення, які приходять завдяки слухняності Його законам.

Друге: ми повинні каятися в наших гріхах; ми повинні полишити світ; ми повинні беззастережно вирішити в нашому серці, що будемо жити благочестивим і праведним життям.

Третє: ми повинні христитися у воді від рук уповноваженої особи, яка має владу зв'язувати на землі і запечатувати на небесах; через виконання цього священного обряду ми повинні увійти в завіт служити Господу і дотримуватися Його заповідей.

Четверте: ми повинні отримати дар Святого Духа; ми повинні знову народитися; гріх і зло мають бути очищені з нашої душі немов вогнем; силою Святого Духа ми повинні стати новими створіннями.

П'яте: ми повинні витерпіти до кінця; ми повинні виконувати заповіді після хрищення; ми повинні домагатися нашого

“Наш Спаситель Ісус Христос є центральною особою у цьому великому плані розвитку й спасіння”.

спасіння зі страхом і тремтінням перед Господом; ми повинні жити так, щоб здобути божественні якості і стати такими людьми, які зможуть насолоджуватися славою й дивами celecтiального царства¹⁸.

Тепер я свідчу про те, що ці закони, яким люди мають користися, щоб здобути спасіння, і які є складовими евангелії Ісуса Христа, було відкрито в наші дні пророкам і апостолам, і зараз вони застосовуються Його Церквою, яку Він знову встановив на землі¹⁹.

У цьому смертному світі ми всі випробовуємося. По-перше, нас було послано сюди, щоб отримати шкіни [тіла] для наших вічних духів; по-друге—бути перевіреними випробуваннями, пережити лиха, а також відчутти велику радість і щастя, які можна здобути завдяки священному завіту послуху вічним принципам евангелії. Смертне життя, як його назвав Легій, звертаючись до своїх дітей, є “становищем випробувань”. (2 Нефій 2:21). Саме тут ми маємо випробовуватися і перевірятися, щоб побачити, чи будемо ми, будучи відокремлені від присутності нашого Вічного Батька, але навчені того, як здобути вічне життя, любити і шанувати Його та бути вірними Його Улюбленому Сину, Ісусу Христу²⁰.

Ми прийшли сюди, щоб нас випробували і перевірили через наш досвід від контакту зі злом, а також із добром. ... Батько дозволив Сатані й безлічі його прибічників спокушати нас, але через скерування Духа Господа і заповідей, даних через одкровення, нас готують робити наш вибір. Якщо ми чинимо зло, то маємо обіцяння, що нас буде покарано; якщо ми творимо добро, то отримуємо вічну винагороду праведності²¹.

Це смертне випробування [є] коротким періодом, лише мізерним відрізком часу, який з'єднує вічність минулого з вічністю майбутнього. Проте, цей період часу [є] надзвичайно важливим. ... Це життя є найважливішим відрізком часу в нашому вічному існуванні²².

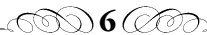
Всі люди отримають благословення воскресіння завдяки Спокуті Ісуса Христа.

Ми прийшли у цей світ, щоб померти. Ми розуміли це до того, як прийти сюди. Це є частиною плану, який було обговорено й підготовлено задовго до того, як людей було поміщено на землю. ... Ми були готові і мали бажання здійснити цю подорож з присутності Бога у духовному світі сюди, до смертного світу, щоб зазнати все, що стосується цього життя, його задоволення й лиха, а потім померти; і смерть є такою ж важливою, як і народження²³.

Фізична смерть або смерть смертної людини—це не довічне розділення духа і шкіни з плоті, незважаючи на той факт, що тіло знову розкладається на елементи, а є лише тимчасовим відокремленням, яке завершиться в день воскресіння, коли тіло буде покликане з праху, щоб знову жити, будучи оживлене духом. Це благословення чекає на всіх людей завдяки спокуті Христа, незалежно від того, були вони добрими чи злими, перебуваючи у смертному житті. Павло сказав, що має бути воскресіння і праведних, і неправедних (Дії 24:15), а Спаситель сказав, що всі, хто були в могилах, мають почути Його голос і повинні вийти “ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду” (Іван 5:29)²⁴.

Кожну важливу частину кожного тіла буде знову відновлено під час воскресіння на належне їй місце, незважаючи на те, що могло статися з тілом після смерті. Навіть, якщо воно згоріло або його з’їли акули. Кожну його важливу частину буде відновлено на належне їй місце²⁵.

Духи не можуть досягнути досконалості без тіла з плоті й кісток. Це тіло і його дух отримують безсмертя і благословення спасіння завдяки воскресінню. ... Після воскресіння дух і тіло вже не можна розділити, вони навіки з’єднуються, аби людина могла отримати повноту радості. У жодний інший спосіб, окрім як через народження у це життя і воскресіння, духи не зможуть стати такими, як наш Вічний Батько²⁶.

Вірні успадкують вічне життя зі своїми сім’ями у присутності Небесного Батька.

Дехто успадковує багатства, здобуті працею їхніх батьків. Дехто за спадщиною сходить на трони світу, отримуючи владу й становище серед своїх ближніх. Дехто прагне отримати спадок мирського знання і слави через особисту працю і наполегливість; але є один спадок, який вартий більше за будь-що. Це спадок вічного піднесення.

В Писаннях сказано, що вічне життя—тобто життя, яким живуть наш Вічний Батько і Його Син, Ісус Христос,—це найвеличніший дар Бога [див. УЗ 14:7]. Його отримують лише ті, хто

очистився від усього гріха. Його обіцяно тим, “хто долає вірою, і кого запечатано Святим Духом обіцяння, Якого Батько проливає на всіх тих, хто є праведними та істинними. Вони ті, хто є церквою Першонародженого. Вони ті, у чий руки Батько віддав усе”. [УЗ 76:53–55; див. також вірш 52]²⁷.

Цей план спасіння зосереджено на сім’ї. ... [Його] задумано так, щоб допомагати нам створювати наші власні вічні сім’ї²⁸.

Ті, хто отримає піднесення в целестіальному царстві, матиме “продовження сімені на віки вічні”. Вони житимуть, як сім’я²⁹.

В евангелії Ісуса Христа нас навчають, що сімейна організація, якщо йдеться про целестіальне піднесення, є повною, коли батько, матір і діти одного покоління з’єднані з батьком, матір’ю і дітьми наступного покоління, таким чином поширюючись і розгалужуючись аж до кінця часу³⁰.

Ці славетні благословення вічної спадщини ... не приходять, якщо не буде готовності дотримуватися заповідей і навіть страждати з Христом, якщо це знадобиться. Іншими словами, від кандидатів на вічне життя—найвеличніший дар Бога—очікується, що вони, якщо буде вимагатися, покладуть на вітар усе, що мають, але й тоді, якщо від них вимагатиметься покласти за Його справу навіть своє життя, вони ніколи не зможуть відплатити Йому за рясні благословення, які отримуються і які обіцяно за умови виконання Його законів і заповідей³¹.

Якщо ми вийшли зі світу й отримали евангелію в її повноті, ми стаємо кандидатами на целестіальну славу; ні, якщо ми вірні, ми більше, ніж кандидати, бо Господь дав нам запевнення, що завдяки нашій вірності, ми увійдемо в целестіальне царство. ...

... Давайте жити так, щоб мати запевнення щодо отримання нашого спадку, і таким чином ми знатимемо завдяки способу нашого життя, що увійдемо в Його присутність і житимемо з Ним, отримуючи повноту обіцяних благословень. Хто серед святих останніх днів буде задоволений, якщо отримає щось менше, ніж обіцяну нам повноту спасіння? ... Нам необхідно, зі смиренням і у душі покаяння, просуватися все далі вперед, дотримуватися заповідей до кінця, бо наша надія і наша мета—це вічне життя, і це життя у присутності Батька і Сина; “Життя ж вічне,—сказав

Господь,—це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його”. [Іван 17:3]³².

Зараз я живу у добу, яку можу назвати сутінками життя, усвідомлюючи, що не за горами той день, коли мене буде покликано звітувати щодо мого управління у смертному житті. ...

Я переконаний, що всі ми любимо Господа. Я знаю, що Він живе, і з нетерпінням чекаю на день, коли зможу побачити Його лице, і сподіваюся, що почую Його голос, який промовлятиме мені: “Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу”. (Матвій 25:34).

І я молюся, щоб ця подія була щасливою долею кожного з нас в належний нам час³³.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Коли ви читатимете запис із щоденника в частині “З життя Джозефа Фідінга Сміта”, згадайте про той час, коли вас втішало ваше свідчення про план спасіння. Як би ви могли допомогти члену сім’ї або другу отримати таке втішення?
- Як вчення Президента Сміта стосовно наради на небесах можуть допомогти нам, коли ми стикаємося з випробуваннями? (Див. частину 1).
- Президент Сміт навчав, що “ми не повинні забувати про те, що [Падіння Адама і Єви] принесло ... благословення” (частина 2). Чому, на вашу думку, важливо пам’ятати цю істину? Які благословення ви отримали в результаті Падіння?
- Як приклад Президента Сміта в частині 3 про людину, яка впала у яму, стосується нашого життя? Подумайте про те, як Спаситель врятував вас через Свою Спокуту.
- Чого ми навчаємося зі слів Президента Сміта в частині 4 про мету нашого життя на землі? Що нам дав Господь, щоб допомогти безпечно пройти цей час випробування?
- Як ви можете допомогти комусь зрозуміти твердження Президента Сміта в частині 5 про те, що “смерть є такою

ж важливою, як і народження”? Як вчення про воскресіння вплинуло на ваше життя?

- Чим мирське багатство відрізняється від “вічної спадщини”, яку ми можемо отримати завдяки плану спасіння? (Див. частину б). Як розуміння цих відмінностей допомагає нам готуватися до вічного життя?

Відповідні уривки з Писань

Йов 38:4–7; 2 Нефій 2:15–29; 9:5–27; Алма 12:20–35; УЗ 19:16–19; Мойсей 5:10–12

Допомога вчителю

“Щоб допомогти нам навчати з Писань і слів пророків останніх днів, Церква видала посібники для проведення уроків та інші матеріали. Потреба в коментарях та інших матеріалах, пов’язаних з посиланнями, є незначною” (*Навчати—немає покликання величнішого: Посібник для навчання євангелії* [2000], с. 52).

Посилання

1. У Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 117–118.
2. “To the Saints in Great Britain”, *Ensign*, Sept. 1971, 4.
3. У “Pres. Smith Tells of Parents’ Duty”, *Church News*, Apr. 3, 1971, 10.
4. Виступ в інституті релігії міста Логан, шт. Юта, 10 січ. 1971 року, с. 3; неопублікований рукопис.
5. “Is Man Immortal?” *Improvement Era*, Feb. 1916, 318; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:58.
6. *Elijah the Prophet and His Mission and Salvation Universal* (1957), 65–66.
7. In Conference Report, Oct. 1966, 59.
8. “Principles of the Gospel: The Infinite Atonement—Redemption, Salvation, Exaltation”, *Deseret News*, Church section, Apr. 22, 1939, 3; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:115.
9. “The Atonement”, *Deseret News*, Church section, Mar. 2, 1935, 7; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:122.
10. *Elijah the Prophet and His Mission i Salvation Universal*, 79–80.
11. *Seek Ye Earnestly*, comp. Joseph Fielding Smith Jr. (1970), 118–120.
12. “Principles of the Gospel: The Infinite Atonement—Redemption, Salvation, Exaltation”, 5; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:123.
13. *Elijah the Prophet and His Mission i Salvation Universal*, 80–81.
14. “Principles of the Gospel: The Infinite Atonement—Redemption, Salvation, Exaltation”, 5; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:123.
15. *Elijah the Prophet and His Mission i Salvation Universal*, 81.
16. “Purpose and Value of Mortal Probation”, *Deseret News*, Church section, June 12, 1949, 21; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:132.
17. Виступ в інституті релігії м. Логан, шт. Юта, 10 січ. 1971 року, с. 3; неопублікований рукопис.
18. “The Plan of Salvation”, *Ensign*, Nov. 1971, 5.
19. “I Know That My Redeemer Liveth”, *Ensign*, Dec. 1971, 26.
20. In Conference Report, Apr. 1965, 11.

21. In Conference Report, Apr. 1964, 107–108.
22. “Purpose and Value of Mortal Probation”, 21; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:69.
23. У “Services for Miss Nell Sumsion”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Jan. 1938, 10–11.
24. “What Is Spiritual Death?” *Improvement Era*, Jan. 1918, 191–192; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:216–217.
25. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 5:103; курсив видалено.
26. “The Law of Chastity”, *Improvement Era*, Sept. 1931, 643; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:85–86.
27. *The Way to Perfection* (1931), 21–22.
28. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), 2.
29. З особистого листування, процитована в *Doctrines of Salvation*, 2:287; курсив видалено.
30. In Conference Report, Apr. 1942, 26; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:175.
31. *The Way to Perfection*, 23.
32. In Conference Report, Apr. 1922, 61–62.
33. “Let the Spirit of Oneness Prevail”, *Ensign*, Dec. 1971, 136.

“Євангелія зосереджена на сім’ї; сім’я має жити за нею”.

Зміцнення й збереження сім'ї

“Це воля Господа—зміцнювати і зберігати сім'ю”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Президент Джозеф Філдінг Сміт проголосив: “Сім'я є найважливішою організаційною одиницею в часі та у вічності”¹. Ніде він не навчав цьому більш очевидно, ніж у своєму власному домі, подаючи приклад люблячого чоловіка, батька і дідуся. Незважаючи на свій напружений графік апостола, він завжди знаходив час для своєї сім'ї, “компенсуючи ті дні, коли його не було з ними, і виявляючи до них удвічі більше любові, будучи вдома”².

Другу дружину Президента Сміта якось спитали: “Чи можете ви нам сказати щось про чоловіка, якого ви знаєте?” Знаючи, що багато членів Церкви бачили її чоловіка надто суворим, вона відповіла:

“Ви просите мене розповісти вам про чоловіка, якого знаю я. Я часто думала про те, що коли його не буде, люди казатимуть: “Він був дуже гарною людиною, щирим, правовірним тощо”. Вони говоритимуть про нього так, яким його знає суспільство; але людина, яку вони мають на увазі, дуже відрізняється від тієї, яку знаю я. Людина, яку знаю я, є добрим, люблячим чоловіком і батьком, чиє найбільше в житті прагнення—зробити щасливою свою сім'ю і в цих зусиллях повністю забути себе. Він є чоловіком, який заколисує перед сном вередливу дитину, який на ніч розповідає казки малечі, який ніколи не буває настільки змученим або настільки зайнятим, щоб не посидіти до пізньої ночі або встати на світанні, аби допомогти старшим дітям розв'язати важкі шкільні задачі. Коли приходить хвороба, чоловік, якого я знаю, ніжно доглядає за хворим і прислужує йому. Саме їхній батько є тим, за ким вони плачуть, відчуття його присутності є панацеєю від їхніх хвороб. Саме його руки перев'язують

рани, додають мужності страждальцю, саме його голос їх м'яко переконує, коли вони помиляються, доки вони не починають отримувати щастя, роблячи те, що робить щасливим його.

Чоловік, якого знаю я, є безкорисливим, терпеливим, уважним до інших, турботливим, співчутливим, який робив усе, що в його силах, щоб зробити життя своїх рідних якомога радіснішим. Саме такого чоловіка знаю я”³.

Діти Президента Сміта наводили приклади його зусиль у зміцненні й збереженні його сім'ї, щоб “зробити життя якомога радіснішим” для них. До біографії Джозефа Філдінга Сміта, спів-автори Джозеф Філдінг Сміт мол. і Джон Дж. Стюарт включили наступні спогади: “Для його дітей наставав щасливий день, коли вони бачили, що тато зав'язує фартух і починає пекти цілу купу пирогів. Найбільше він любив пекти солодкі пироги. Начинку для пирогів він придумував сам. Він також пробував готувати різні види пирогів: яблучні, вишневі, персикові й гарбузові. Його зусилля з приготування пирогів стали сімейним проектом, коли дітей посилали в різні куточки дому, щоб допомогти зібрати необхідне кухонне приладдя та інгредієнти. Пряний, спокусливий аромат пирогів, які пеклися у великій печі, створював приємне передчуття. За ними ретельно стежили, щоб не витягти їх з печі надто рано або надто пізно. Тим часом Етель розмішувала велику порцію домашнього морозива, а діти по-черзі допомагали їй у цьому”⁴.

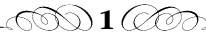
Дуглас А. Сміт сказав, що у них з батьком були “чудові стосунки”. Він наводив приклади ігор, якими вони разом розважались: “Іноді ми боксували або принаймні робили вигляд, що боксуємо. Я надто поважав його, щоб нанести удар, а він надто любив мене, щоб зробити це. ... Це більше було схоже на бій з тінню. Ми грали в шахи, і я радів, коли міг виграти у нього. Згадуючи про це зараз я думаю, що, мабуть, він піддавався”⁵.

Амелія Сміт Мак-Конкі згадувала: “Нам мало не подобалося хворіти, бо він ставився до нас з дуже особливою увагою. ... Він розважав нас, ставлячи хорошу музику на старому грамофоні Едісона. Щоб розвеселити нас, він танцював під музику або марширував по кімнаті і навіть намагався співати. ... Він приносив нам прекрасні, великі, солодкі апельсини і, сидячи на

ліжку, чистив їх, а потім давав нам по одній дольці. Він розповідав нам історії зі свого дитинства або про те, як його батько піклувався про нього, коли він хворів. Коли було потрібно, він давав нам благословення”⁶. Амелія також розповіла про метод, у який батько дисциплінував своїх дітей: “Якщо когось з нас потрібно було виправити за неналежну поведінку, він просто клав свої руки на наші плечі і, дивлячись нам в очі з виразом болю у своїх очах, казав: “Я хотів би, щоб мої дітки були хорошими”. Ніякі шльопки чи інші покарання ніколи не мали б більшої ефективності”⁷.

Любов і увага Президента Сміта до його дітей поширювалися і на його онуків. Його внук Хойт У. Брюстер мол. розповів про той час, коли йому, як місіонеру в Нідерландах, було дозволено відвідати освячення Лондонського храму в Англії у 1958 році. Коли він та інші місіонери зайшли в зал для зборів, його дід побачив його. Пізніше Хойт згадував: “Не вагаючись ні секунди, він підскочив зі свого крісла і, витягнувши руки, поманив мене до себе. В той момент я побачив не Джозефа Філдінга Сміта, Президента Ради Дванадцятьох апостолів, ... а дідуся, який побачив одного зі своїх онуків, якого він так сильно любив. Я, не вагаючись, залишив свою групу і поквапився до подіуму, де він обійняв і поцілував мене на очах всього урочистого зібрання. Для мене то був один з найсвятіших і найпам’ятніших моментів у моєму житті”⁸.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Сім’я є найважливішою організаційною одиницею в часі та у вічності.

Дозвольте мені нагадати вам про те, наскільки важливою є сім’я у загальному плані нашого Небесного Батька. Насправді, церковна організація існує для того, щоб допомагати сім’ї і її членам досягти піднесення.

Єдність сім’ї і її зобов’язання жити за євангелією є настільки важливими, що супротивник більшість своєї уваги приділяє знищенню сімей у нашому суспільстві. З усіх боків сиплються атаки

на основи цілісності сім'ї, як на підмурок того, що є добрим і благородним у житті. ... Лібералізація законів щодо абортів по всьому світі говорить про існуючу зневагу до священності життя. Сім'ї розпадаються через зростаюче використання наркотиків і зловживання медикаментів. Зневага до влади все більшою кількістю молодих людей зазвичай починається з неповаги й неслухняності вдома. ...

Оскільки сили зла атакують людину, руйнуючи фундамент її сім'ї, для святих останніх днів стає надзвичайно важливо підтримувати і зміцнювати сім'ю. Можливо є кілька дуже сильних людей, які можуть вистояти без підтримки сім'ї, але більшість з нас потребує любові, навчання і схвалення, які ідуть від тих, хто дуже турбується про нас⁹.

Є певні старі істини, які залишатимуться ними стільки, скільки стоятиме світ, і які не може змінити ніякий рівень прогресу. Однією з них є істина про те, що сім'я (організація, яка складається з батька, матері і дітей) слугує фундаментом для всього в Церкві; інша та, що гріхи проти чистого й здорового сімейного життя є такими самими, як і всі інші гріхи, і в кінці вони неодмінно потягнуть за собою найважчі наслідки в країнах, де вони мали місце. ...

Набагато важливішим є питання про те, яким є сімейне життя людей, а не те, чим вони займаються і який у них достаток. Усі інші речі не мають таких великих наслідків, якщо існують справжні домівки і якщо члени сімей виконують свої обов'язки одне перед одним¹⁰.

Не існує заміни праведній домівці. Світ може так не вважати, але так вважають і так має бути в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Сім'я є підрозділом у царстві Бога¹¹.

Сім'я є найважливішою організаційною одиницею в часі та у вічності. ... Це воля Господа—зміцнювати і зберігати сім'ю. Ми благаємо батьків зайняти своє законне місце на чолі домівки. Ми просимо матерів підтримувати їхніх чоловіків і допомагати їм та бути світлом для своїх дітей¹².

Євангелія зосереджена на сім'ї; сім'я має жити за нею. Саме тут ми найбільше навчаємося, і це навчання є найважливішим,

“Церковна організація існує для того, щоб допомагати сім’ї і її членам досягти піднесення”.

коли ми прагнемо створити власний вічний підрозділ сім’ї, подібний до сім’ї Бога, нашого Батька¹³.

2

Господь встановив сім’ю, яка залишатиметься навічно.

Ми дізналися, що шлюб—це вічний принцип, встановлений до заснування світу, і запроваджений на цій землі до того, як в нього прийшла смерть. Нашим першим батькам було заповідано плодитися і розмножуватися на землі. Природно слідує те, що організація сім’ї також задумана бути вічною. У плані, підготовленому для цієї землі, фундаментальними є закони, якими керуються у целестіальному світі. Великою роботою й славою Господа є “здійснювати безсмертя і вічне життя людини”. [Мойсей 1:39]. Єдиний спосіб досягти цього—це укласти шлюб

і створити сім'ю. Насправді,—це вічний порядок серед піднесених осіб і він існує у світах без числа¹⁴.

План, даний в Євангелії для скерування людини на цій землі, є подібним до закону, яким керуються в царстві Бога. Чи можливо собі уявити більший смуток, ніж той, коли людина залишається у вічному світі, не маючи кого назвати батьком, чи матір'ю, чи дітьми? Жахливо уявити собі народ, де немає сімей, які утворюють його фундамент, де всі громадяни є порівняно чужинцями одне одному, і де немає справжньої любові; де групи людей не зв'язані сімейними узами. Такі обставини можуть мати лише один результат—анархію і розпад. Чи не розумним буде вважати, що це саме стосується і царства Бога? Якби в тому царстві не було сімейних уз і всі чоловіки й жінки були “ангелами”, які не є звичайною родиною, як вважають багато людей, чи було б це місце місцем щастя—небесами?¹⁵

У храм Господа подружжя заходить, щоб запечататися або одружитися на час і на всю вічність. Діти, народжені у цьому союзі, будуть дітьми того батька і тієї матері не лише у смертному житті, але і в усій вічності, і вони стануть членами сім'ї Бога на небі і на землі, як сказав Павло [див. Ефесянам 3:14–15], і порядок тієї сім'ї ніколи не буде розірвано. ...

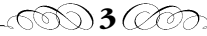
... Діти, які народжуються у них, мають право залишитися з батьком і матір'ю, а батько і мати мають обов'язок перед своїм Вічним Батьком бути вірними одне одному і виховувати тих дітей у світлі та істині, а у майбутніх вічностях вони можуть бути одним—сім'єю у великій сім'ї Бога¹⁶.

Як святі останніх днів ми повинні пам'ятати, що поза цілестіальним царством не існує сімейної організації [після смерті]. Ця організація зберігається для тих, хто бажає дотримуватися кожного завіту і кожного зобов'язання, які нас покликано отримати, поки ми перебуваємо тут, у цьому смертному житті¹⁷.

Царство Бога буде однією великою сім'єю. Ми називаємо одне одного братами і сестрами. Ми дійсно стаємо співпадкочемцями з Ісусом Христом через євангелію Ісуса Христа [див. Римлянам 8:16–17], синами і дочками Бога, і отримуємо право

на повноту благословень Його царства, якщо покаємося і виконуватимемо заповіді¹⁸.

Надія на вічне життя та воз'єднання членів сім'ї при настанні воскресіння викликає в серці сильнішу любов і прихильність до кожного члена сім'ї. Маючи цю надію, чоловіки схильні любити своїх дружин сильнішою й святішою любов'ю; а дружини мають до своїх чоловіків подібну любов. Ніжні почуття і піклування батьків про своїх дітей зростають, бо вони стають дорогими для них завдяки узам любові й щастя, які не можна розірвати¹⁹.

**Ми зміцнюємо й зберігаємо наші сім'ї,
коли разом проводимо час, любимо одне
одного і разом живемо за євангелією.**

Основним завданням домівки святих останніх днів є забезпечення кожного члена сім'ї роботою над створенням атмосфери і умов, за яких усі можуть зростати в напрямку досконалості. Від батьків вимагається не лише забезпечувати фізичні потреби своїх дітей, але й присвячувати їм багато свого часу й енергії. А діти мають стримувати природню схильність до егоїзму.

Чи проводите ви стільки ж часу, роблячі свою сім'ю й домівку успішними, скільки ви проводите у досягненні соціального і професійного успіху? Чи присвячуєте ви всю вашу творчу енергію для найважливішого підрозділу у суспільстві—сім'ї? Чи, може, ваші стосунки з сім'єю є лише рутинною частиною життя, в якій ви не маєте задоволення? Батьки й діти повинні прагнути ставити сімейні обов'язки на перше місце, щоб досягти піднесення сім'ї²⁰.

Домівка— ... це майстерня, де формується характер людини, а спосіб його формування залежить від стосунків, які існують між батьками і дітьми. Домівка не може бути такою, як має бути, поки ці стосунки не будуть мати належний характер. Такі вони чи ні, залежить—і це правда—як від батьків, так і від дітей, але в набагато більшій мірі від батьків. Вони мають старатися щосили²¹.

“Ой, відійди і залиш мене у спокої. Я зайнята”,— сказала заклопотана й роздратована матір своїй маленькій трирічній дочці, яка намагалася допомогти виконати якусь хатню роботу. ... Бажання допомагати зароджується у кожної нормальної дитини, і батьки не мають права скаржитися на це. Не може існувати нудної хатньої роботи, коли в ній беруть участь всі, і завдяки спілкуванню під час виконання цих обов'язків зав'язуються найприємніші товариські стосунки, які тільки можна мати.

Якби мені треба було порадити одну річ, якої, на мою думку, нам, як батькам, не вистачає, я б назвав співчутливе розуміння наших дітей. Живіть з дітьми; ходіть їхніми дорогами. ... Дізнайтеся про все, що викликає інтерес дітей, будьте їм хорошими друзями²².

Ми намагалися донести до батьків те, що їм потрібно приділяти більше уваги своїм дітям, що в їхніх домівках має бути трохи більше духа евангелії, трохи більше єдності і трохи більше віри; батьки мають виявляти трохи більше духовної відповідальності щодо своєї релігії; це також стосується і матерів; вдома потрібно більше навчати евангелії²³.

Батькам у Церкві ми кажемо: Любіть одне одного всім вашим серцем. Дотримуйтеся закону моралі і живіть за евангелією. Виховуйте своїх дітей у світлі та істині; навчайте їх спасительним істинам евангелії; і перетворіть свою домівку на рай на землі, місце, де може перебувати Дух Господа, і де праведність може посісти чільне місце в серці кожного члена Церкви²⁴.

Я молюся, щоб наш Небесний Батько дав кожному з нас силу сягнути нашого істинного потенціалу. Я прошу, щоб Його Дух перебував у домівках членів Церкви, щоб там перебувала любов і гармонія. Нехай наш Батько зберігає і підносить наші сім'ї²⁵.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Коли ви читатимете історії в частині “З життя Джозефа Філдінга Сміта”, подумайте про те, як приклад Президента Сміта може скеровувати вас у вашому житті. Подумайте про те, як

ви особисто можете стати кращими, щоб зміцнювати сімейні стосунки.

- Подумайте про важливість сім'ї, як про неї написано в частині 1. Що ви робите, щоб укріпити свою сім'ю проти негативного впливу світу?
- Президент Сміт говорив про “надію на вічне життя та возз'єднання членів сім'ї при настанні воскресіння” (частина 2). Як ця надія впливає на ваші взаємини з членами сім'ї?
- В частині 3 Президент Сміт ставить три запитання, які спонукають до самоаналізу. Подумки дайте відповіді на ці запитання. Читаючи цю частину, подумайте про зміни, які ви можете зробити у своєму житті, і які можуть покращити атмосферу духовності у вашій домівці.

Відповідні уривки з Писань

Приповісті 22:6; 1 Нефій 8:37; УЗ 88:119; 93:40–50; див. також “Сім'я: Проголошення світові”

Допомога вчителю

“Попросіть учнів вибрати якусь одну частину [розділу] і подумки прочитати її. Запропонуйте їм зібратися в групи по двоє-троє з тих, хто вибрав ту сама частину, й обговорити вивчене” (зі сторінки vii цієї книги).

Посилання

1. “Counsel to the Saints and to the World”, *Ensign*, July 1972, 27.
2. Джозеф Філдінг Сміт і Джон Дж. Стюарт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 14.
3. Етель Сміт, у Bryant S. Hinckley, “Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era*, June 1932, 459.
4. Джозеф Філдінг Сміт мол. і Джон Д. Стюарт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 228.
5. Дуглас А. Сміт, у D. Arthur Haycock, *Exemplary Manhood Award*, Brigham Young University Speeches of the Year (Apr. 18, 1972), 5.
6. Амелія Сміт Мак-Конкі, “Joseph Fielding Smith”, *Church News*, Oct. 30, 1993, 10.
7. Амелія Сміт Мак-Конкі, “Joseph Fielding Smith”, 10.
8. У Френсіс М. Гіббонс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 254.
9. У “Message from the First Presidency”, *Ensign*, Jan. 1971, всередині першої сторінки обкладинки і на с. 1.
10. “Our Children—The Loveliest Flowers from God's Own Garden”, *Relief Society Magazine*, Jan. 1969, 4.
11. In Conference Report, Oct. 1948, 152.
12. “Counsel to the Saints and to the World”, 27.
13. “Mothers in Israel”, *Relief Society Magazine*, Dec. 1970, 886.
14. *The Way to Perfection* (1931), 251.
15. “A Peculiar People”, *Deseret News*, Church section, Apr. 2, 1932, 6; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:65–66.

16. In Conference Report, Apr. 1961, 49.
17. In Conference Report, Oct. 1948, 153.
18. In Conference Report, Apr. 1959, 24.
19. *The Way to Perfection*, 258.
20. In "Message from the First Presidency", *Ensign*, Jan. 1971, 1.
21. "Our Children—The Loveliest Flowers from God's Own Garden", 6.
22. "Our Children—The Loveliest Flowers from God's Own Garden", 6–7.
23. *Take Heed to Yourselves!* (1966), 354.
24. "Counsel to the Saints and to the World", 27.
25. In "Message from the First Presidency", *Ensign*, Jan. 1971, 1.

Віра і покаяння

“Те, що нам потрібне в Церкві, а також поза нею,—це покаяння. Нам потрібно більше віри й рішучості, щоб служити Господу”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Президент Джозеф Філдінг Сміт навчав: “Прощення гріхів приходить через віру і щире покаяння”¹. Він сказав, що “нам необхідно не просто вірити, але й каятися”, і він також навчав, що коли ми чинимо добрі справи у вірі до кінця, то “отримаємо нагороду вірних і місце в Целестіальному царстві Бога”². Висловлюючи своє бажання, щоб всі люди отримали цю винагороду, він свідчив про Ісуса Христа і проповідував покаяння упродовж свого служіння.

Будучи апостолом він сказав: “Я вважав це своєю місією, бо отримав сильне спонування від Духа Господа, під час моїх подорожей колами Сіону, говорити людям, що *зараз* настав день покаяння, і закликати святих останніх днів пам’ятати про їхні завіти—обіцяння, які вони дали Господу, дотримуватися Його заповідей і додержуватися вчень і настанов старійшин Ізраїля—пророків Бога,—як вони записані в цих святих Писаннях. Ми повинні в усьому смиренно й обачно ходити перед Господом, щоб мати благословення і скерування Його Святого Духа. Я вважаю цей день—днем попередження. Цей час був часом попередження з того дня, коли пророк вперше отримав одкровення з небес, що євангелію мало бути відновлено”³.

Однієї неділі під час причасних зборів Президент Сміт сказав зібранню, чому він звертається голосом застереження. Його син Джозеф, який був на тих зборах, пізніше писав: “Я добре пам’ятаю деякі зауваження [мого батька], які він зробив того разу. “Хто є вашим другом, або хто любить вас найбільше?—запитав

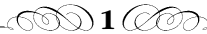

Президент Джозеф Філдінг Сміт розповів про причину того, чому він закликає святих останніх днів до покаяння: “Я люблю членів Церкви”.

він зібрання.—Особа, яка каже вам, що все добре в Сіоні, що процвітання вже не за горами, або ж особа, яка попереджає вас про обіцяні нещастя й труднощі, якщо не жити за принципами євангелії? Я хочу, щоб ви знали, що я люблю членів Церкви і не хочу, щоб хтось з них вказав на мене пальцем, коли ми пройдемо через завісу смертного існування, і, звинувачуючи, сказав: “Якби ти тільки попередив мене, я б не був у такому скрутному становищі”. Отже я здіймаю голос попередження з надією на те, що мої брати і сестри підготуються до царства слави”⁴.

Ті, хто тісно працював з Президентом Смітом, бачили, що за його суворими застереженнями був чоловік, що з ніжністю турбувався про людей, які боролися з гріхом. Старійшина Френсіс М. Гіббонс, який служив секретарем у Першому Президентстві, часто був присутній, коли Президент Сміт розглядав церковні дисциплінарні справи. Старійшина Гіббонс пригадував: “Він завжди приймав рішення з добротою й любов’ю, виявляючи таку велику милість, яка тільки могла бути виправдана обставинами. Зазвичай, дізнавшись про обставини важкої справи, він казав: “Чому люди так чинять?” Це говорилося без звинувачення чи засудження, а з сумом і жалем”⁵. Президент Спенсер В. Кімбол, який служив з Президентом Смітом як член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, казав: “Багато разів ми говорили про те, що оскільки Дванадцять будуть суддями в Ізраїлі, будь-хто з нас був би радий потрапити до його рук, бо він судив би з добротою, милістю, справедливістю і святістю”⁶. Коли Президент Сміт висвячував єпископів, то часто радив: “Пам’ятайте, у кожного є слабкості, і кожна історія має принаймні два боки. Якщо ви схибите у вирокі, переконайтеся, що ви схибали у бік любові й милості”⁷.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

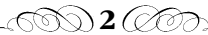
Перший принцип євангелії—віра в Господа Ісуса Христа.

Нашу віру зосереджено на Господі Ісусі Христі, а через Нього на Батькові. Ми віримо у Христа, приймаємо Його як Сина Бога і взяли Його ім’я на себе у водах хрищення⁸.

Нехай вашою головною думкою в усі часи буде та, що Ісус є Христос, Син живого Бога, Який прийшов у світ, щоб покласти Своє життя, аби ми могли жити. Це—істина, і вона є фундаментальною. На ній побудована наша віра. Її не можна зруйнувати. Ми повинні дотримуватися цього вчення, незважаючи на вчення світу і думки людей; бо воно є найголовнішим, воно є вкрай важливим для нашого спасіння. Господь спокутував нас Своєю кров'ю, Він дав нам спасіння за умови—і цю умову ми не повинні забувати,—що ми дотримуватимемося Його заповідей і завжди пам'ятатимемо Його. Якщо ми чинитимемо так, то будемо спасенні, в той час як ідеї і безглуздість людей щезнуть з землі⁹.

Вірою ми приходимо до Бога. Якби ми не вірили в Господа Ісуса Христа, якби у нас не було віри в Нього або в Його спокуту, ми б анітрохи не мали бажання дослухатися до Його заповідей. Саме завдяки нашій вірі ми приводимо своє життя у відповідність з Його істиною і маємо бажання у своєму серці служити Йому. ...

Першим принципом евангелії є віра в Господа Ісуса Христа; і, звісно, ми не зможемо мати віру в Господа Ісуса Христа без віри в Його Батька. Тоді, якщо ми маємо віру в Бога Батька і Сина і керуємося, як нам і належить, Святим Духом, ми матимемо віру в слуг Господніх, через яких Він говорить¹⁰.

Віра—це вчинки.

“Віра є рушійною причиною всіх вчинків”. [Lectures on Faith, lecture 1]. Якщо ви на мить зупинитеся, щоб обміркувати це, я думаю, ви погодитеся, що це є абсолютною правдою як в земних, так і в духовних речах. Це правда по відношенню до нас і наших особистих вчинків і дій Бога. ...

“Віра без діл—мертва” [Яків 2:26]—іншими словами, її не існує. Я думаю, що Яків безсумнівно мав на увазі це: “Покажи мені віру свою без діл твоїх, а я покажу тобі віру свою від діл моїх, і дещо буде досягнуто”. [Див. Яків 2:18]. Віра—це вчинки. ... Отже віра є сильнішою за переконання. ...

Віра—це дар від Бога. Кожна хороша річ є даром від Бога. Це вчення з Писань, яке міститься в 11 розділі Послання до Євреїв—і представляє собою дуже чудовий трактат про віру—[і] в одкровеннях, які Господь дав нам в Ученні і Завітах та в інших Писаннях. Віру не можна здобути, будучи бездіяльним, байдужим або пасивно віруючим. Саме лише бажання здобути віру розвине її не у більшій мірі, ніж бажання набути майстерності в музиці або в малюванні розвине таку майстерність без ретельної праці. Саме про це ми і маємо турбуватися. Ми здобуваємо свідчення про євангелію, ми віримо у Джозефа Сміта, ми віримо в Ісуса Христа, ми віримо в принципи євангелії, але наскільки добре ми живемо за ними?

... Якщо ми хочемо мати живу, міцну віру, ми повинні активно виконувати кожен обов'язок членів цієї Церкви. ...

О, якби наша віра була подібною до віри Нефія! Прочитайте 17 розділ 1 Нефія, де його брати протидіяли йому і сміялися з нього, бо він збирався побудувати корабель, кажучи:

“Наш брат дурний, бо він думає, що може побудувати корабель; так, і ще він думає, що може переправитися через ці великі води”. [1 Нефій 17:17].

Нефій відповів їм:

“Якщо Бог наказав мені зробити все це, то я зможу це зробити. Якщо він накаже мені сказати цій воді: стань землею, вона має стати землею; і якщо я скажу це, воно буде зроблено. [1 Нефій 17:50].

Такою була його віра¹¹.

Зараз ми ходимо не баченням, як це було тоді, коли ми прийшли у цей світ, але Господь очікує, що ми будемо ходити вірою [див. 2 Коринтянам 5:7]; а ходячи вірою ми отримаємо нагороду праведності, якщо будемо дотримуватися тих заповідей, які дані для нашого спасіння¹².

Якщо людина не буде дотримуватися цього вчення і ходити вірою, приймаючи істину і виконуючи заповіді, як їх було дано, вона не зможе здобути вічне життя, як би палко вона не визнавала своїми вустами, що Ісус є Христос, або не вірила, що Його

Батько послав Його у світ, щоб викупити людину. Отже Яків правий, коли каже, що демони “вірують,—і тремтять”, але вони не каються [див. Яків 2:19]¹³.

3

Покаяння—це другий принцип євангелії і воно є дуже важливим для нашого спасіння і піднесення.

Покаяння є фундаментальним принципом євангелії і результатом віри¹⁴.

Те, що нам потрібне в Церкві, а також поза нею,—це покаяння. Нам потрібно більше віри й рішучості, щоб служити Господу¹⁵.

Чи правда те, що дехто серед нас гадає, що наші гріхи не мають великого значення, якщо тільки це не тяжкий гріх, не смертельний гріх, і що ми все ще спасемося в царстві Бога? Нефії бачив наші дні. Він сказав, що люди так і казатимуть [див. 2 Нефії 28:7–9]. Але я кажу вам, що ми не можемо звернути зі шляху істини і праведності, сподіваючись зберегти провід Духа Господнього¹⁶.

У Сіоні немає місця для грішника, який грішить свідомо. Місце є для грішника, який кається, для людини, яка відвертається від зла і прагне життя вічного і світла Євангелії. Ми не повинні дивитися на гріх навіть з найменшою мірою допущення, більшою, ніж дивитися на нього Господь, а ходити чесно й праведно перед Господом¹⁷.

Люди можуть бути спасені і піднесені в царстві Бога лише у праведності; тому ми повинні каятися в наших гріхах і ходити у світлі так, як Христос є у світлі [див. 1 Івана 1:7], щоб Його кров могла очистити нас від усіх гріхів, і щоб ми могли мати товариство з Господом, і отримати від Його слави і піднесення¹⁸.

Нам потрібне покаяння і нас потрібно закликати до покаяння¹⁹.

“Покаяння є одним з найбільш втішаючих і славетних принципів, який викладається в євангелії”.

4

**У принципі покаяння явлено милість
Небесного Батька та Ісуса Христа.**

Покаяння є одним з найбільш втішаючих і славетних принципів, який викладається в євангелії. У цьому принципі, можливо сильніше, ніж у будь-якому іншому принципі, виявляється милість нашого Небесного Батька і Його Єдинородженого Сина, Ісуса Христа. Який би це був жах, якби не існувало прощення гріха і способів відпущення гріха для тих, хто смиренно кається! Ми лише трохи можемо собі уявити страх, який би охопив нас, якби нам довелось завжди й вічно зносити покарання за наші провини, не маючи надії на будь-яке полегшення. Як здобувається це полегшення? Хто може його здобути?

Наш Господь сказав:

“Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне.

Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся”. [Іван 3:16–17; див. також вірші 18–21].

Якби Батько не послав Ісуса Христа у світ, то не було б ніякого відпущення гріхів, і не було б полегшення від гріха через покаяння²⁰.

Якби ми по-справжньому розуміли і могли відчутти хоча б найменшу часточку любові й милосердної готовності з боку Ісуса Христа страждати за наші гріхи, ми б захотіли покаятися в усіх своїх провинах і служити Йому”²¹.

Покаяння включає в себе щирий смуток через гріх і повне відвернення від гріха.

У Писаннях сказано:

“Принось жертву Господу Богу своєму в праведності, а саме—жертву скрушеного серця і впокореного духа” [УЗ 59:8].

Це і означає покаяння.

... Покаяння, за визначенням, даним у словнику,—це щирий смуток за гріх, який супроводжується самоосудом і повним відверненням від гріха. ... Не може бути істинного покаяння без смутку і бажання звільнитися від гріха.

Розкаяння—це виявлення скрушеного або упокореного через гріх духа і щире відчуття ницості гріха й усвідомлення милості й ласки Бога, що даруються грішнику, який кається. ... Тому Господь і каже, як я вже цитував, що ми маємо принести жертву “скрушеного серця і впокореного духа”. ...

Віра—це дар від Бога. ... Деяким людям нелегко каятися, але дар покаяння і віри буде дано кожній людині, яка шукає його²².

З власного досвіду я пізнав, що коли ви хочете змінитися, насправді хочете змінитися, ви можете зробити це. Наше сумління

і Писання кажуть нам, як потрібно жити—і завдяки їм ми знаємо, які звички ми повинні змінити заради нашого вічного блага й розвитку²³.

Час, щоб каятися—зараз.

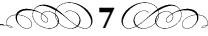
Бог не збирається спасати кожного чоловіка й кожну жінку у цілестіальному царстві. Якщо ви хочете потрапити туди і ви допустилися помилок, якщо ви чинили гріхи, якщо ви порушите заповіді Господа і знаєте про це,—зараз найкращий час, щоб покаятися і виправитися, і не ставитися до цього, як до чогось незначного, за що Господь вибачить вас, трохи поб'є, трохи покарає і простить вас; бо якщо ви вперто прямуватимете таким курсом, то вас буде вигнано²⁴.

Зволікання, якщо казати про євангельські принципи, є крадієм вічного життя, яке є життям в присутності Батька і Сина. Серед нас є багато тих (навіть членів Церкви), хто відчуває, що немає потреби негайно дотримуватися принципів євангелії і заповідей. ...

Давайте не будемо забувати слова [Амулека]: “Це життя є часом для людей підготуватися до зустрічі з Богом; так, ось цей день цього життя є днем для людей чинити діяння свої.

І ось, як я сказав вам перед тим, оскільки ви мали так багато доказів, отже, я благаю вас, щоб ви не відкладали день свого покаяння на кінець; бо після цього дня життя, який дається нам, щоб підготуватися до вічності, ось, якщо ми не зробимо доброго з нашим часом, поки ми в цьому житті, то прийде ніч темряви, в якій жодного діяння не можна буде вчинити.

Ви не зможете сказати тоді, коли вас буде приведено до цієї жахливої кризи, що я покаюся, що я повернуся до мого Бога. Ні, ви не зможете сказати цього; бо той самий дух, який володіє вашими тілами в той час, в який ви підете з цього життя, той самий дух буде мати силу володіти вашим тілом у тому вічному світі”. [Алма 34:32–34]²⁵.

Ми маємо здійснювати голос попередження перед світом.

Господь хоче, щоб люди були щасливі—це Його мета—але люди відмовляються від щастя і роблять себе нещасними, бо думають, що їхні шляхи кращі за шляхи Бога, і це через егоїзм, жадібність і злість, які засіли в їхніх серцях; ось у чому наша проблема сьогодні²⁶.

Зі спостережень, які ми робимо, подорожуючи з одного місця в інше, і з того, що ми читаємо в публічній пресі, ми змушені зробити висновок, що покаєння у гріху сьогодні є надзвичайно важливим в усьому світі²⁷.

Не думайте, що ми досягли стану, коли вже не може бути гірше. Якщо не буде покаєння, то стане гірше. І тому я закликаю до покаєння цих людей, святих останніх днів, ... і всі народи землі повсюди²⁸.

Ми маємо здійснювати голос попередження перед світом і особливо до членів Церкви [див. УЗ 88:81]²⁹.

Наш обов'язок піклуватися одне про одного, захищати одне одного, попереджати одне одного про небезпеки, навчати одне одного принципам Євангелії царства і, об'єднавшись разом, стояти проти гріхів світу³⁰.

Я не знаю нічого, що є більш важливим або більш необхідним у цей час, ніж закликати до покаєння, навіть святих останніх днів, і я закликаю їх, а також тих, хто не є членами Церкви, дослухатися до цих слів нашого Викупителя. Він чітко сказав, що ніщо нечисте не може увійти в Його присутність. Лише ті, хто виявив себе вірним, і омив свій одяг в Його крові через свою віру і покаєння—і жоден інший не знайде царства Бога³¹.

“Знайте, всі народи, коліна, язика і люди житимуть щасливо у Святім Ізраїля, якщо вони покаються”. [1 Нефій 22:28]. І я молюся за те, щоб вони покалися. Я хочу, щоб вони жили щасливо. Я хочу, щоб вони вірили у Святого Ізраїля, Який прийшов у світ і спокутував наші гріхи, гріхи всього людства, Який дарував нам викуплення від смерті, Який пообіцяв нам спасіння і відпущення наших гріхів за умови нашого покаєння.

О, я бажаю, щоб все людство повірило в Нього, поклонялося Йому і Його Батькові і служило нашому Богу в ім'я Сина, і тоді прийде мир, тоді пануватиме праведність, тоді Господь встановить Своє Царство на землі³².

Я благаю світ покаятися і вірити в істину, дозволити світлу Христа сяяти в їхньому житті, зберігати кожен хороший та істинний принцип, який вони мають, і додати до них більше світла й знання, які прийшли через одкровення в ці дні. Я благаю їх приєднатися до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів і пожати благословення євангелії.

Я благаю членів Церкви чинити праведні справи, дотримуватися заповідей, прагнути Духа, любити Господа, на перше місце у своєму житті ставити царство Бога і таким чином виконувати своє спасіння зі страхом і тремтінням перед Господом [див. Филип'янам 2:12]³³.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- У частині “З життя Джозефа Філдінга Сміта” розгляньте коментарі Президента Сміта щодо того, чому він хотів “здійняти голос попередження”. Яким чином заклик до покаяння є виявленням любові?
- Що для вас означає зосереджувати віру на Небесному Батькові та Ісусі Христі? (Див. частину 1).
- Чому справжня віра завжди веде до дії? (Деякі приклади див. у частині 2). Як ми можемо виявляти нашу віру своїми вчинками?
- Яким чином покаяння є “результатом віри”? (Див. частину 3).
- Подумайте про той час, коли ви каялися і відчували милість і любов Небесного Батька та Ісуса Христа (див. частину 4). Що ви можете розповісти про свою вдячність за Спокуту Спасителя?
- Чому покаяння не можливе без “смутку і бажання звільнитися від гріха”? (див. частину 5). Як останні два абзаци у 5 частині

можуть принести надію комусь, хто відчуває смуток через гріх?

- Яким чином зволікання є “крадієм вічного життя”? (Див. частину 6). У чому полягає небезпека, коли ми зволікаємо з покайням?
- Розглядаючи частину 7, подумайте про те, що означає “здіяти голос попередження”. Як ми можемо виявляти доброту і любов у своїх зусиллях попереджувати інших людей?

Відповідні уривки з Писань

Євреям 11:1–6; Мосія 4:1–3; Алма 34:17; Етер 12:4; Мороній 7:33–34; УЗ 18:10–16; Уложення віри 1:4

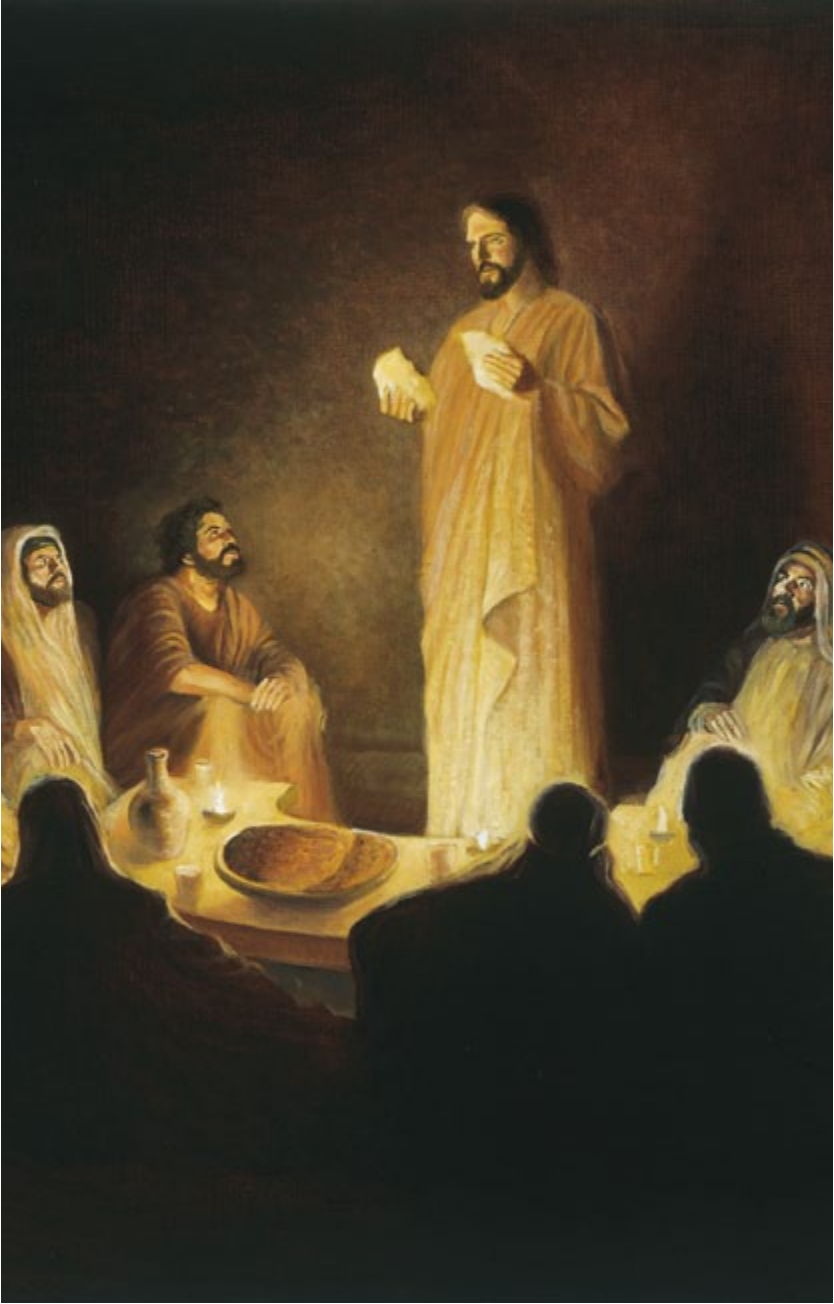
Допомога вчителю

“Необхідно спонукати до дії саме учня. Коли в центр уваги потрапляє вчитель, коли він стає зіркою шоу, коли чути тільки його, і він домінує в усіх заходах, то майже напевно він перешкоджатиме навчанню членів класу” (Asahel D. Woodruff, *Teaching the Gospel* [1962], 37; у Virginia H. Pearce, “The Ordinary Classroom—A Powerful Place for Steady and Continued Growth”, *Ensign*, Nov. 1996, 12).

Посилання

1. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 1:84.
2. “Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict”, *Improvement Era*, Oct. 1924, 1151; див. також *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:311.
3. In Conference Report, Oct. 1919, 88; курсив в оригіналі.
4. Джозеф Філдінг Сміт мол., у *Take Heed to Yourselves!* (1966), v–vi.
5. Френсіс М. Гіббонс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), viii.
6. Спенсер В. Кімбол, цитовано Брюсом Р. Мак-Конкі в “Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel”, *Ensign*, Aug. 1972, 28.
7. У Джозеф Філдінг Сміт мол. і Джон Дж. Стюарт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 10.
8. In Conference Report, Apr. 1970, 113.
9. In Conference Report, Oct. 1921, 186; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:302.
10. “Redemption of Little Children”, *Deseret News*, Apr. 29, 1939, Church section, 3; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:302–303.
11. “Faith”, *Deseret News*, Mar. 16, 1935, Church section, 3, 7.
12. In Conference Report, Apr. 1923, 139.
13. “Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict”, 1151; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:311.
14. *The Restoration of All Things* (1945), 196.
15. “The Pearl of Great Price”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1930, 104; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:48.
16. In Conference Report, Oct. 1950, 13.
17. In Conference Report, Apr. 1915, 120.
18. In Conference Report, Oct. 1969, 109.

19. "A Warning Cry for Repentance", *Deseret News*, May 4, 1935, Church section, 6; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:44.
20. *The Restoration of All Things*, 196–197.
21. *The Restoration of All Things*, 199.
22. "Repentance and Baptism", *Deseret News*, Mar. 30, 1935, Church section, 6.
23. "My Dear Young Fellow Workers", *New Era*, Jan. 1971, 5.
24. "Relief Society Conference Minutes", *Relief Society Magazine*, Aug. 1919, 473, див. також *Doctrines of Salvation*, 2:17.
25. In Conference Report, Apr. 1969, 121, 123.
26. "A Warning Cry for Repentance", 6; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:35.
27. In Conference Report, Oct. 1966, 58.
28. In Conference Report, Oct. 1932, 91–92; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:31–32.
29. In Conference Report, Apr. 1937, 59; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:49.
30. In Conference Report, Apr. 1915, 120.
31. In Conference Report, Oct. 1960, 51.
32. In Conference Report, Oct. 1919, 92.
33. In Conference Report, Oct. 1970, 7–8.

“Це чиніть на спомин про Мене” (Лука 22:19).

Важливість причастя

“Обряд прийняття цих символів є одним з найбільш святих і священних у Церкві”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

5 жовтня 1929 року, прослуживши 19 років апостолом, старійшина Джозеф Філдінг Сміт стояв у Солт-Лейкській Скинії, щоб проголосити під час генеральної конференції свій 39 виступ. Він сказав: “Хочу поділитися з вами парою думок стосовно причастя, а особливо стосовно зборів, які було запроваджено в Церкві через одкровення, через заповідь Господа, бо прийняття цих символів символізує тіло і кров Ісуса Христа”. В якості вступу до цієї теми він поділився своїми почуттями стосовно причастя:

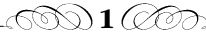
“На мою думку, причасні збори є найсвятішими і найсвятішими з усіх зборів Церкви. Коли я думаю про те, як Спаситель і Його апостоли зібралися у той вікопомний вечір, коли Він впровадив причастя; коли я думаю про ту урочисту подію, моє серце сповнюється подивом і сильними почуттями. Я вважаю це зібрання одним з найурочистіших і найдивовижніших з початку часів.

Спаситель навчав їх про Свою майбутню жертву, яку вони не могли зрозуміти через своє збентеження. Він ясно розповів їм про Свою смерть і про те, що Його кров має бути пролита, і це було сказано в годину Його нестерпних мук за гріхи світу. То була дуже особлива подія; там було впроваджене причастя і учням було наказано часто зустрічатися разом і згадувати про смерть і страждання Ісуса Христа, бо Його жертва була здійснена для викуплення світу.

Невдовзі Він збирався взяти на Себе відповідальність сплатити борг, який зійшов на світ через падіння, щоб люди могли

бути викуплені від смерті і від пекла. Він навчав людей, що Його буде піднесено, щоб Він міг притягнути до Себе всіх людей, і що всі, хто покається і віритиме в Нього, дотримуючись Його заповідей, не будуть страждати, бо Він візьме на Себе їхні гріхи”¹.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

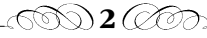
Господь наказав нам часто зустрічатися, щоб приймати причастя.

Обряд прийняття цих символів [хліба і води] є одним з найбільш святих і священних у Церкві. Цей обряд замінив умертвіння й споживання пасхального агнця, який [символізував] жертву на хресті нашого Викупителя. ... З часу виходу з Єгипту до розп'яття нашого Викупителя, ізраїльтянам наказувалося дотримуватися Пасхи у певний час кожного року. В той особливий вечір перед розп'яттям, Господь замінив цей обряд обрядом причастя. Нам було наказано часто зустрічатися, не просто раз на рік, а йти в дім молитви і там згадувати нашого Викупителя і укладати завіт з Ним, часто виконуючи цей святий обряд².

Особа, яка не відвідує причасних зборів тиждень за тижнем і місяць за місяцем, хоча ніщо не заважає їй приходити на них, не є вірною істині. Вона не любить її. Якби любила, то була б там, щоб причащатися цими символами—лише маленьким шматочком хліба і невеликою чашечкою води. Вона хотіла б зробити це, щоб виявити свою любов до істини і своє віддане служіння Сину Бога³.

Нас закликано вшановувати цю велику подію [Спокуту Ісуса Христа] і постійно тримати її у пам'яті. Для цього нас закликають збиратися разом один раз на тиждень, щоб приймати ці символи, свідчачи, що ми дійсно пам'ятаємо нашого Господа, що ми готові взяти на себе Його ім'я, і що ми будемо дотримуватися Його заповідей. Нас закликають поновлювати цей завіт щотижня, і ми не можемо зберігати Дух Господа, якщо не завжди будемо виконувати цю заповідь. Якщо ми любимо Господа, то будемо відвідувати ці збори у душі поклоніння й

молитви, пам'ятаючи Господа і завіт, який ми маємо поновлювати щотижня, приймаючи це причастя, як Він і наказав нам⁴.

Ми причащаємося в пам'ять про Спокуту Ісуса Христа.

Обов'язок членів Церкви ходити смиренно і вірно, маючи знання і розуміння про спокуту Ісуса Христа. ... У мене є відчуття—хотів би я помилятися, але не думаю, що я помиляюсь—що надто великий відсоток членів Церкви не розуміють значення споживання маленького шматочка хліба і невеликої кількості води у пам'ять про пролиту кров нашого Спасителя, Ісуса Христа, і про Його жертву на хресті.

Дозвольте мені привернути увагу до благословення [хліба]. Я збираюсь смиренно прочитати його, щоб ми зрозуміли, про що в ньому йдеться:

“О Боже, Вічний Батьку, ми просимо Тебе в ім'я Твого Сина, Ісуса Христа, благословити і освятити цей хліб для душ усіх тих, хто причащається ним, щоб вони могли їсти в пам'ять тіла Твого Сина, і свідчити перед Тобою, о Боже, Вічний Батьку, що вони бажають узяти на себе ім'я Твого Сина і завжди пам'ятати Його, і дотримуватися Його заповідей, які Він дав їм, щоб Його Дух міг завжди бути з ними”. [УЗ 20:77]. ...

Їсти в пам'ять про Нього. Чи означає це, що я пам'ятатиму лише те, що приблизно 2000 років тому злочестиві люди схопили Його, повісили на хресті, вбили цвяхи в Його руки й ступні і залишили Його там помирати? Для мене споживання хліба означає набагато більше, ніж це. Пам'ятати Його—означає думати, чому Він був на хресті? Яку користь приносить [мені] те, що Він був на хресті? Через які страждання на хресті Він пройшов, щоб я міг бути викуплений, або позбавився своїх гріхів?

Зазвичай людина міркує так: у Його руки і ступні вбили цвяхи і Він висів, доки не помер. ... Що Він іще зніс? Я гадаю, що це те, що більшість з нас недобачає. Я переконаний, що найбільше Він страждав не тоді, коли в Його руки і в Його ступні вбивали цвяхи, і коли Він висів на хресті, якою б нестерпною і жахливою не був той біль. Він ніс інший тягар, який був набагато

значущий і важчий. Яким чином? Ми не розуміємо цього чітко, але краєчком розуміння я бачу це⁵.

Думаю, що немає жодного з нас, хто не зробив би чогось поганого, а потім не відчував би смутку і не жалкував про скоєне. Тоді нас мучить совість і ми стаємо дуже-дуже нещасні. Чи траплялося таке з вами? Зі мною траплялося. ... Однак у нас є Син Бога, який несе тягар моїх і ваших провин. ... Найважчих страждань Він зазнав не через цвяхи в Його руках і ступнях, як би важко це не було витерпіти, а від мук розуму у спосіб, який я не розумію. Але він поніс тягар—наш тягар. Дещо до нього додав я; дещо ви. Кожен додав свою частку до тягаря. Він узяв його на Себе, щоб заплатити ціну, аби я міг уникнути—аби ви могли уникнути—покарання за умови, що ми приймемо Його євангелію і будемо вірними й відданими в ній.

Отже, саме про це я і намагаюся думати. Саме про це я і пам'ятаю—про нестерпну агонію, коли Він волав у молитві до Свого Батька, щоб ця чаша обминула Його. Він не просив лише про те, щоб уникнути мук від вбивання цвяхів в Його руки або ступні, Він відчував набагато тяжкі муки, ніж усе це. Муки, які я не можу збагнути⁶.

Неможливо слабким смертним, а ми всі слабкі, цілком осягти величину страждань Сина Божого. Ми не спроможні уявити собі ціну, яку Він мав заплатити. Пророку Джозефу Сміту Він сказав:

“Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються; але якщо вони не покаються, вони повинні страждати саме так, як Я; таким стражданням, яке примусило Мене, Самого Бога, найвеличнішого з усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом—і Я хотів, щоб Я міг не пити з цієї гіркої чаші і відсахнутися—проте, слава нехай буде Батькові, і Я скуштував і закінчив Свої приготування для дітей людських”. [УЗ 19:16–19].

Однак ми можемо знати і розуміти, що ця нестерпна агонія Його жертви принесла нам найвеличніше благословення, яке тільки можна дати. Крім того, ми здатні розуміти, що це надзвичайне страждання—яке смертна людина не в силах ні звершити,

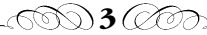
“Я хотів би, щоб ми могли допомогати членам Церкви краще розуміти завіти, які вони укладають, коли причащаються”.

ні витерпіти—мало місце через величезну любов Батька та Сина до людства. ...

... Якби ми повною мірою цінували велику кількість благословень, які належать нам через здійснене для нас викуплення, не було б нічого, що Господь міг попросити нас, і ми не зробили б цього охоче й завзято⁷.

Я переконаний, що якби ми могли уявити собі—а я намагався робити це багато разів—надзвичайну подію, коли Спаситель зустрівся зі Своїми апостолами; якби ми могли побачити, як вони зібрались там, побачити сумного Господа, Який тужив за гріхи світу, тужив через одного зі Своїх апостолів, який мав зрадити Його, але все ще навчав тих одинадцятьох чоловіків, які любили Його і з якими Він уклав завіт, я впевнений, що в серці ми мали б відчуття, що ніколи не залишимо його. Якби ми могли

побачити, як вони зібралися там, і якби ми могли уявити собі тягар ноші, яку ніс Господь; і як після їхньої вечері і співу гімну вони пішли, як Господа було зраджено, осміяно і зневажено, а учні покинули Його у найважчу годину Його випробування— якби ми могли розуміти все це, хоч і частково, а так воно і має бути, я впевнений, мої брати і сестри, наше бажання ходити у світлі істини зросло б великою мірою назавжди. Якби ми могли побачити, як Спаситель людства страждає в саду і на хресті і могли повною мірою зрозуміти все, що це означає для нас, ми б захотіли дотримуватися Його заповідей і любили б нашого Господа Бога всім своїм серцем, могутністю, розумом і силою, і служили б Йому в ім'я Ісуса Христа⁸.

Наш обов'язок глибоко замислитися над завітом, який ми укладаємо, коли причащаємося.

Я хотів би, щоб ми могли допомогати членам Церкви краще розуміти завіти, які вони укладають, коли причащаються під час наших причасних зборів⁹.

Я бачив двох членів Церкви, які сиділи разом [на причасних зборах] і розмовляли, зупиняючись лише на той час, коли благословлялися вода або хліб, а потім знову продовжували розмовляти. ... Це шокує мене і, я впевнений, Господа також¹⁰.

Наш обов'язок уважно й глибокодумно обмірковувати суть [причасних] молитов, коли ми чуємо, як їх проголошують на наших зборах. Існує чотири дуже важливі речі, які ми укладаємо завіт виконувати щоразу, як причащаємося цими символами, а причащаючись, ми повністю погоджуємося з обов'язками, які зв'язують нас обіцяннями. Ось вони:

1. Ми їмо в пам'ять про тіло Ісуса Христа, обіцяючи завжди пам'ятати Його поранене тіло, вбите на хресті.

2. Ми п'ємо в пам'ять про кров, яку було пролито за гріхи світу, яка спокутувала провину Адама, і яка звільняє нас від наших особистих гріхів за умови нашого істинного покаяння.

3. Ми вступаємо в завіт, що охоче візьмемо на себе *ім'я* Сина і завжди будемо пам'ятати Його. Щоб дотриматися цього завіту,

*“Наш обов’язок уважно й глибокодумно обмірковувати
суть [причасних] молитов, коли ми чуємо, як
їх проголошують на наших зборах”.*

ми обіцяємо, що будемо називатися Його іменем і ніколи не зробимо нічого, що ганьбить або безчестить це ім’я.

4. Ми укладаємо завіт, що дотримуватимемося Його заповідей, які Він дав нам; не однієї заповіді, а що ми охоче будемо “жити кожним словом, що йде з вуст Бога”. [УЗ 84:44].

Якщо ми робитимемо ці речі, нам обіцяне постійне скерування Святого Духа, а якщо ми не виконуватимемо цього, то не матимемо цього скерування¹¹.

Я хочу поставити вам кілька запитань, і, звичайно ж, я звертаюся до всіх членів Церкви. Чи буде, на вашу думку, людина, яка приходить на причасну службу, у душі молитви, смирення і поклоніння, і яка приймає символи, що представляють тіло і кров Ісуса Христа, свідомо порушувати заповіді Господа? Якщо людина цілком розуміє, що відбувається, коли вона причащається,

розуміє, що вона укладає завіти взяти на себе ім'я Ісуса Христа і завжди пам'ятати Його і дотримуватися Його заповідей, і ця обітниця поновлюється від тижня до тижня—ви гадаєте, така людина не платитиме свою десятину? Ви гадаєте, така людина порушуватиме Суботній день або зневажатиме Слово мудрості? Ви гадаєте, вона не молитиметься і не виконуватиме свої обов'язки у кворумі та інші обов'язки в Церкві? Мені здається, що така річ, як порушення цих священних принципів і обов'язків, неможлива, коли людина знає, що означає давати такі обітницї Господу і святим кожного тижня¹².

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- У частині “З життя Джозефа Філдінга Сміта”, Президент Сміт ділиться своїми думками стосовно часу, коли Спаситель запровадив причастя. Чому ця подія є значущою для вас?
- Вивчаючи частину 1, подумайте, чому важливо відвідувати причасні збори щотижня. Як ви можете готуватися до причасних зборів? Що можуть робити батьки, щоб допомогти своїм дітям підготуватися?
- Які з думок Президента Сміта, висловлених після прийняття причастя, справили на вас враження? (Див. частину 2). Що ми можемо робити, щоб пам'ятати Спасителя і Його Спокуту, коли причащаємося?
- Зверніть увагу на перелік завітів, записаний у частині 3. Подумки поміркуйте, що ви відчуваєте стосовно цих завітів. Як ці завіти вплинули на ваше життя?

Відповідні уривки з Писань

Матвій 26:26–29; 1 Коринтянам 11:23–29; 3 Нефій 18:1–13; Мормон 9:29; Мороній 4–5; УЗ 20:75–79; 59:9–12

Допомога вчителю

“Призначте тих, хто буде читати вибрані запитання, вміщені в кінці розділу (чи то індивідуально, чи в маленьких групах). Попросіть їх знайти в розділі вчення, що стосуються цих запитань.

Потім запросіть їх поділитися думками та ідеями з рештою групи” (зі с. vii у цій книзі).

Посилання

1. In Conference Report, Oct. 1929, 60–61; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:340–341.
2. “Importance of the Sacrament Meeting”, *Relief Society Magazine*, Oct. 1943, 590; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:339–340.
3. *Seek Ye Earnestly*, comp. Joseph Fielding Smith Jr. (1972), 99.
4. In Conference Report, Oct. 1929, 61; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:341.
5. “Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament”, виступ, проголошений в інституті релігії Університету Солт-Лейк-Сіті 14 січня 1961 р., сс. 7–8.
6. “Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament”, 8.
7. “Importance of the Sacrament Meeting”, 591–592.
8. In Conference Report, Oct. 1929, 63; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:347.
9. “Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament”, 7.
10. *Seek Ye Earnestly*, 122.
11. “Importance of the Sacrament Meeting”, 591.
12. In Conference Report, Oct. 1929, 62–63; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:346.

Джозеф і Гайрум Сміти: "У житті вони були нерозлучні, і в смерті їх не розділено!" (УЗ 135:3).

Джозеф і Гайрум Сміти, свідки Ісуса Христа

“Ми здіймаємо наші голоси в подяці за життя й служіння Пророка Джозефа Сміта, патріарха Гайрума Сміта та пророків, апостолів і праведних чоловіків і жінок, які будували на закладеному ними фундаменті”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

З самої ранньої юності Джозеф Філдінг Сміт знав, що його сім'я мала особливий зв'язок з Пророком Джозефом Смітом. Його надихав приклад його діда Гайрума Сміта, старшого брата і вірного друга Пророка Джозефа. Гайрум віддано служив поруч зі своїм братом як провідник Церкви. Він також допомагав видати Книгу Мормона і був покликаний одним з Восьми свідків цієї книги. 27 червня 1844 року Джозеф і Гайрум загинули мученицькою смертю в Картеджі, Іллінойс, запечатавши своє свідчення про Спасителя і Його євангелію. “У житті вони були нерозлучні, і в смерті їх не розділено!” (УЗ 135:3).

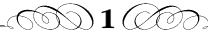
Джозеф Філдінг Сміт ніколи не бачив своїх дідуся й бабусю по лінії Смітів. Його діда Гайрума було вбито задовго до його народження. Дружина Гайрума—Мері Філдінг Сміт також померла молодою. Джозеф Філдінг Сміт сказав: “Я ніколи не бачив свою бабусю Сміт. Я завжди жалкував про це, бо вона була однією з найблагородніших жінок, які будь-коли жили, але я знаю її добру сестру, мою тітку Мерсі Томпсон, і ще хлопчиком я часто ходив до неї додому і сидів у неї на колінах, а вона розповідала мені історії про Пророка Джозефа Сміта, і як же я вдячний за це!”¹

Джозеф Філдінг Сміт також навчався з прикладу свого батька, Джозефа Ф. Сміта, який знав Пророка Джозефа Сміта особисто. Про свого батька Джозеф Філдінг Сміт сказав: “В його свідченні не було й крихти сумніву чи невпевненості. Це особливо відчувалося, коли він говорив про божественність нашого Спасителя або місію пророка Джозефа Сміта”².

Ці приклади і вчення зародили в серці Джозефа Філдінга Сміта свідчення про відновлення євангелії ще в дитинстві. “Я не пам’ятаю такого часу, коли б я не вірив у місію нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа і в місію Пророка Джозефа Сміта”³,—сказав він пізніше. Коли він навчав євангелії, інколи він висловлював своє свідчення щодо своєї родини: “Чи люблю я пророка Джозефа Сміта? Так, бо мій батько любив його до мене. Я люблю його, бо він був слугою Бога, і за відновлення євангелії, і за переваги й благословення, які прийшли до мене і моєї сім’ї і до вас і ваших сімей через благословення, які були даровані цьому чоловіку і тим, хто був його товаришами”⁴.

Хоча Президент Сміт і був вдячний за вчення і спадок його сім’ї, він мав своє власне свідчення. Він сказав: “Я завжди був дуже вдячний за отримане мною через Дух Господа свідчення, що Джозеф Сміт, Пророк Бога, був покликаний стояти на чолі Розподілу Повноти часів”⁵. В іншому випадку він свідчив: “Як дар від Бога, я маю знання про те, що Джозеф Сміт бачив Батька і Сина у 1820 році; що Батько представив Свого Сина; що Син звернувся до нього, спитав його, про що він хотів знати, і дав йому пораду; сказав йому, що робити, і пообіцяв, що зрештою буде дано інше світло і повноту євангелії, якої тоді не було на лиці землі, буде відновлено”. Потім він висловив запевнення, що всі люди можуть отримати таке саме свідчення: “Кожна душа на лиці землі, яка має бажання знати це,—має такий привілей, бо кожна душа, яка упокориться, і у глибокому смиренні, з вірою і з упокореним духом прийде перед Господом, отримає це знання так певно, як те, що вона живе”⁶.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Є дві найважливіші теми: Ісус Христос є Сином Бога, і Джозеф Сміт був пророком.

Ми пов'язуємо імена Ісуса Христа і Джозефа Сміта. Христос є Господом; Він здійснив спокутну жертву; Він є воскресінням і життям; завдяки Йому всі люди піднімуться у безсмертя, а ті, хто вірить і дотримується Його закону, також отримають вічне життя.

Джозеф Сміт був пророком, покликаним у ці останні дні, щоб через одкровення отримати спасительні істини евангелії і бути повноваженим виконавцем, який має владу з небес, щоб управляти обрядами евангелії.

Оскільки ці істини, відкриті через нього, є істинами, які дійдуть до кожного народу перед Другим пришествям, не дивно, що ми бачимо, як Мороній каже Джозефу Сміту, що його "ім'я матиме добру і погану славу серед усіх народів, колін і язиків, або будуть водночас честити його і безчестити серед людей". [Джозеф Сміт—Історія 1:33].

Не дивно й те, що пізніше ми бачимо, як Господь каже Пророку: "Кінці землі питатимуть про твоє ім'я, і нерозумні глузуватимуть з тебе, і пекло скаженітиме проти тебе;

Тоді як чисті серцем, і мудрі, і шляхетні, і доброчесні невинно шукатимуть поради, і повноваження, і благословень з-під твоєї руки. (УЗ 122:1–2).

Кінці землі зараз починають питати про ім'я Джозефа Сміта і багато людей у багатьох країнах радіють, що евангелію було відновлено через його посередництво.

З початку цього розподілу свідчення про Ісуса, як воно було відкрите Джозефу Сміту, було проповідуване у Сполучених Штатах Америки, в Канаді, у Великобританії, у більшості країн Європи та на островах Тихого океану.

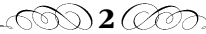
В останні роки спостерігалось майже неймовірне поширення роботи у Мексиці, в Центральноамериканських країнах і у Південній Америці.

Азію тепер [у 1971 році] відкрито для послання євангелії у такому масштабі, який перевершує все, що відбувалося у минулому. Церкву організують в Японії та в Кореї, в Тайвані і в Гонконгу, і ми починаємо працювати в Таїланді, Сингапурі та Індонезії.

І прийде день, за провидінням Господа, коли й інші народи, зараз закриті для послання істини, відкриють свої двері для нас і старійшини Ізраїля увійдуть, щоб розповісти чесним серцем серед цих народів про Христа і про євангелію Його царства, яке прийшло на землю в цей день через Пророка Джозефа Сміта⁷.

Джозеф Сміт відкрив знання про Христа і про спасіння світу для цього часу і цього покоління⁸.

Дві теми завжди посідають найголовніше місце в моєму розумі. Ісус Христос є Сином Бога, Якого розп'яли за гріхи світу, і Джозеф Сміт був пророком, покликаним і призначеним ввести розподіл повноти часів. Це моє послання світові⁹.

Господь покликав Джозефа Сміта стояти на чолі цього славетного розподілу.

Джозеф Сміт ... прийшов і під керівництвом святих посланців заклав фундамент для царства Бога і цієї чудової роботи і дива, щоб світ міг приготуватися до пришествя Господа¹⁰.

Я знаю, що його [Джозефа Сміта] було покликано і призначено нашим Небесним Батьком; що він отримав одкровення і провід від Сина Бога, які будуть корисними і благословлять всіх людей, якщо вони приймуть їх¹¹.

У мене немає жодного сумніву, що Господь підготував Пророка Джозефа Сміта і дав йому одкровення, заповідь, відкрив йому небеса і покликав його очолити цей славетний розподіл євангелії. Я так само впевнений, що у своїй юності, коли він пішов молитися, він побачив Бога Батька і Його Сина, Ісуса Христа і стояв у самій Їхній присутності; я в цьому не сумніваюся; я знаю, що це правда. Я знаю, що згодом його відвідував Мороній, що він отримав Ааронове священство від рук Івана Христителя, Мелхиседекове священство від рук Петра, Якова та Івана і що

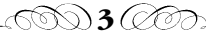

“Джозеф Сміт був пророком, покликаним і призначеним вести розподіл повноти часів”.

Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів була організована на шостий день квітня 1830 року за божественним повелінням”¹².

Вибираючи представника, який очолюватиме цю велику й дивовижну роботу, що мала скоро розпочатися серед дітей людських [див. Уз 4:1], Господь не вибрав того, хто був досвідчений у науках і традиціях світу. Його дороги—не дороги людини, Його думки—не думки людей [див. Ісаїя 55:8]. Людині, яка була навчена наукам світу, довелося б багато чого забути з традицій і філософії людей. У своїй великій мудрості Господь обрав просту дитину—чотирнадцятирічного хлопчика. І цьому юнакові Господь відкрив повноту евангелії, яку світ не отримав би через зневіру. Протягом років провідництва з небес—бо його навчали посланці з присутності Господа—цього молодого

чоловіка, Джозефа Сміта, готували керувати роботою з відновлення Євангелії і будівництва Царства Бога¹³.

Господь сказав, що це покоління матиме Його слово через Пророка Джозефа Сміта.

У кожен епоху, коли євангелія була на землі, вона мала бути явлена Господнім пророкам, а вони мали бути покликані, щоб бути вповноваженими виконавцями і наглядати за виконанням обрядів спасіння для своїх ближніх.

Джозеф Сміт є пророком, якого Господь покликав в цей день, щоб відновити істини спасіння і отримати ключі й владу, аби управляти цими спасительними істинами.

Господь сказав йому: "... Це покоління матиме Моє слово через тебе". (УЗ 5:10). А потім, говорячи про відновлення євангелії через Джозефа Сміта, Господь сказав: "Проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідчення народам усім, і тоді прийде кінець, тобто знищення злочестивих". [Джозеф Сміт—Матвій 1:31]¹⁴.

І тепер я кажу:

Цей Джозеф Сміт є тим, на кого мають дивитися всі люди в наші дні, щоб дізнатися істину про Христа і Його євангелію;

Що в належний час ім'я цього пророка буде відоме в кожному куточку землі і серед всіх людей;

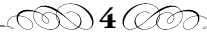
Що чисті серцем приймуть його як пророка і поклоняться Господу, Якого він відкрив;

Що церква, яку він організував через божественну заповідь, процвітає, бо дотримується одкровенень, що прийшли через нього;

І що всі, хто вірить вченням Джозефа Сміта і працюватиме на прокладеному ним шляху, здобудуть знання про те, що Ісус Христос є Сином Бога, Якого було розп'ято за гріхи світу.

Точно так, як я знаю, що Ісус є Христос—і це дано одкровенням від Святого Духа—я знаю, що Джозеф Сміт є, був і вічно буде пророком Бога. ...

У душі свідчення й подяки я [ділюся] цими натхненними словами з Учення і Завітів: “Джозеф Сміт, Пророк і Провидець Господа, зробив більше для спасіння людей у цьому світі, ніж будь-яка інша людина, окрім самого Ісуса”. (УЗ 135:3)¹⁵.

Джозеф Сміт і його брат Гайрум були нерозлучні в житті і в смерті.

Я вдячний за відновлення вічної істини у цьому останньому розподілі євангелії; за місію і служіння Джозефа Сміта, Пророка, і мого діда—Гайрума Сміта, Патріарха; та за той факт, що ключі царства Бога знову було ввірено людині на землі¹⁶.

“І ще, істинно Я кажу тобі, благословенним є Мій слуга Гайрум Сміт; бо Я, Господь, люблю його за цілісність його серця і тому, що він любить те, що правильно переді Мною, каже Господь”. [УЗ 124:15].

Хто б не зрадів такому висловленню довіри й похвали, які йдуть від Господа? Гайрум Сміт був серед перших, хто охристився у цьому розподілі. Протягом свого життя він стояв поруч зі своїм братом Джозефом і зміцнював його своєю підтримкою, вірою і відданою любов'ю. Гайрум був чоловіком, серце якого було дивовижно ніжним. Він був глибоко смиренною людиною і любив свого брата більше за своє власне життя. Він довів це своєю смертю, через яку здобув вінець мученика. Він безстрашно захищав істину. Він дійсно “любив те, що правильно”.

Гайрум Сміт народився дев'ятого лютого 1800 року і був майже на шість років старшим за Пророка. Не було такої шани у Джозефа Сміта, якої б Гайрум не розділяв, котрий радів зі своїм братом всім благословенням, які Господь дарував тому. Таку саму братерську любов виявляв і Пророк Джозеф до свого брата Гайрума. Вони разом проходили через ті самі скорботи й радості. Їх обох однаково переслідували. Вони перебували в тих самих в'язницях заради Євангелії і, коли прийшов час запечатати їхнє свідчення, вони разом розділили вінець мученицької смерті. “У житті вони були нерозлучні, і в смерті їх не розділено!” [УЗ 135:3]. ...

*Разом Джозеф і Гайрум Сміти запечатали
своє свідчення власною кров'ю.*

Ось слова заслуженої похвали від Пророка: “Брате Гайруме, яке в тебе віддане серце! О, нехай Вічний Єгова увінчає твою голову вічними благословеннями як нагородою за твою турботу про мою душу! О, скільки страждань ми розділили з тобою, і ми знов опинилися затиснутими безжальною рукою гноблення. Гайруме, твоє ім'я буде записане в Господній Книзі Життя, бо ті, хто прийдуть за тобою, дивитимуться на тебе, щоб чинити, як ти чинив”.

І ще Пророк сказав: “Я міг би молитися у своєму серці, щоб усі мої брати були такі, як мій улюблений брат Гайрум, який був ніжним, немов ягня, цілісним, немов Йов, і, одним словом, лагідним і смиреним, як Христос; і я люблю його любов'ю, сильнішою за смерть”¹⁷.

 5

Джозеф і Гайрум Сміти запечатали своє свідчення власною кров'ю.

Мого діда, Патріарха Гайрума Сміта, було покликано тримати ключі цього розподілу разом із Пророком Джозефом, його молодшим братом. Господь сказав, що ви роком двох свідків кожна справа станеться [див. 2 Коринтянам 13:1]. ...

Джозеф Сміт не вистояв би наодинці, і його робота зазнала б краху, саме так, як робота Спасителя вимагала підтвердження ще одного свідка, і хто міг свідчити про Христа, як не Його Батько? [Див. Іван 8:12–18]. Отже, Господь покликав ще одного чоловіка стояти з Джозефом Смітом і з ним тримати ключі спасіння у цьому розподілі в якості свідка. ...

... [Гайрума] було не тільки покликано стати Патріархом Церкви, що було його правом за народженням, але Господь також сказав йому:

“І з цього часу і надалі Я призначаю його бути пророком, і провидцем, і одкровителем для Моеї Церкви, так само, як Мого слугу Джозефа;

Щоб він міг діяти спільно також з Моїм слугою Джозефом; і щоб він отримував поради від Мого слуги Джозефа, який покаже йому ключі, через які він зможе просити, і отримати, і бути увінчаним тими самими благословеннями, і славою, і шаную, і священством, і дарами священства, які були колись покладені на голову того, хто був моїм слугою Олівером Каудері;

“Щоб мій слуга Гайрум міг свідчити про те, що Я покажу йому, щоб його ім'я могло з шаную згадуватися від покоління до покоління, на віки вічні”. [УЗ 124:94–96].

Відповідно до отриманих покликання і заповіді, Пророк Джозеф Сміт дарував Гайруму Сміту всі ключі, повноваження і дари священства, які він, Пророк, тримав, і які до цього тримав Олівер Каудері. Господь також відкрив Гайруму Сміту все, що було необхідно, аби зробити його цілком і повною мірою свідком разом з його братом Джозефом, який був пророком, провидцем, одкровителем і президентом Церкви, і стояти свідком Ісуса

Христа протягом всього часу і всієї вічності на чолі цього розподілу разом зі своїм братом Джозефом¹⁸.

Разом зі своїм братом, моїм дідом, патріархом Гайрумом Смітом, він [Джозеф Сміт] запечатав своє свідчення власною кров'ю у в'язниці Картеджа. І зокрема я хочу бути знаряддям в руках Господа, щоб повідомити кінцям землі, що спасіння знов доступне завдяки могутньому провидцю, якого Господь поставив у наш час, щоб знову встановити Його царство на землі¹⁹.

Ми здійснюємо наші голоси в подяці за життя й служіння Пророка Джозефа Сміта, патріарха Гайрума Сміта та пророків, апостолів і праведних чоловіків і жінок, які будували на закладеному ними фундаменті²⁰.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Сміт розповів про членів сім'ї, які допомагали укріпляти його дитяче свідчення про місію Джозефа Сміта (див. “З життя Джозефа Філдінга Сміта”). Що ми можемо робити, щоб допомагати дітям здобути свідчення про місію Пророка Джозефа Сміта?
- Як пов'язані між собою імена Ісуса Христа і Джозефа Сміта? (Див. частину 1). Як служіння Пророка Джозефа Сміта вплинуло на ваше свідчення про Спасителя і Його евангелію?
- Обміркуйте спостереження Президента Сміта про те, що Господь покликав Джозефа Сміта, а не “того, хто був досвідчений у науках і традиціях світу” (частина 2). Як це розуміння може допомогти нам, коли ми відчуваємо, що не спроможні виконати свої обов'язки?
- У частині 3 Президент Сміт цитує Учення і Завіти 5:10 і 135:3. Як би ви могли пояснити ці вірші комусь, хто незнайомий з місією Джозефа Сміта?
- Чого ви можете навчитися зі стосунків між Джозефом Смітом і його братом Гайрумом? (Див. частину 4).

- Які у вас виникають почуття, коли ви думаєте про те, що Джозеф і Гайрум Сміти запечатали своє свідчення власною кров'ю? (Див. частину 5). Як ми можемо шанувати їхню жертву?

Відповідні уривки з Писань

Переклад Джозефа Сміта, Буття 50:30–31; 2 Нефій 3:5–15; УЗ 11:11–26; 76:22–24; 135

Допомога вчителю

Один із способів заохотити до старанного навчання—це уважно слухати, коли хтось ставить запитання або дає свій коментар. “Слухання є виразом любові. Часто це вимагає певної жертви. Коли ми по-справжньому слухаємо інших, то часто відмовляємо собі сказати те, що хотіли б, аби дати можливість висловитися цим людям” (*Навчати—немає покликання величншого [2000]*, 66).

Посилання

1. In Conference Report, Apr. 1962, 44.
2. У Браянт С. Хінклі, “Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era*, June 1932, 459.
3. In Conference Report, Apr. 1962, 44.
4. In Conference Report, Apr. 1960, 73.
5. In Conference Report, Apr. 1962, 45.
6. In Conference Report, Oct. 1949, 88–89.
7. In Conference Report, Oct. 1970, 6.
8. “The First Prophet of the Last Dispensation”, *Ensign*, Aug. 1971, 7.
9. In Conference Report, Apr. 1920, 108–109.
10. In Conference Report, Apr. 1920, 107.
11. In Conference Report, Oct. 1949, 88.
12. “The Importance of Preparing”, *Improvement Era*, Mar. 1970, 3.
13. *Essentials in Church History* (1950), 20–21.
14. In Conference Report, Oct. 1970, 6.
15. “The First Prophet of the Last Dispensation”, 7.
16. “A Prophet’s Blessing”, *Ensign*, July 1972, 130.
17. “Hyrum Smith: A Tribute by Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era*, Feb. 1933, 201; курсив з оригіналу видучено; див. також *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), сс. 467, 492.
18. In Conference Report, Apr. 1930, 91–93; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:216–219.
19. “The First Prophet of the Last Dispensation”, 7.
20. “Ogden Temple Dedicatory Prayer”, *Ensign*, Mar. 1972, 9.

*Президент Джозеф Філдінг Сміт, відданий
слуга у Господньому царстві*

Церква і царство Бога

*“Нехай всі люди знають напевно, що це
Церква Господа і Він керує її справами.
Який же це привілей бути членом
такої божественної установи!”*

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Служіння Джозефа Філдінга Сміта в якості Президента Церкви з 23 січня 1970 року по 2 липня 1972 року було кульмінацією його життя, присвяченого служінню в Господньому царстві. Він жартував, що своє перше церковне завдання він отримав ще немовлям. Коли йому було дев'ять місяців, він і його батько, Президент Джозеф Ф. Сміт, супроводжували Президента Бригама Янга до міста Сент-Джордж, Юта, щоб відвідати освячення храму у Сент-Джорджі¹.

Молодим чоловіком Джозеф Філдінг Сміт служив на місії повного дня, а пізніше його було покликано бути президентом у кворумі священства і членом генерального правління Асоціації взаємного вдосконалення молодих чоловіків (попередника теперішньої організації Товариства молодих чоловіків). Він також працював клерком у Відділі історії Церкви і непомітно допомагав своєму батькові в якості неофіційного секретаря, коли його батько служив Президентом Церкви. Маючи такі нагоди служити, Джозеф Філдінг Сміт навчився цінувати натхненну організацію Церкви і її роль у веденні людей і сімей до вічного життя.

Джозеф Філдінг Сміт був висвячений на апостола Господа Ісуса Христа 7 квітня 1910 року. Він служив членом Кворуму Дванадцятих Апостолів майже 60 років, серед яких 20 років він служив Президентом цього Кворуму. Як апостол він допомагав керувати Церквою по всьому світу. Він брав участь у багатьох

сферах церковної місії, служачи істориком Церкви, президентом Солт-Лейкського храму, президентом Генеалогічного товариства Юти і радником у Першому Президентстві.

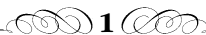
Простий і скромний чоловік, Джозеф Філдінг Сміт, ніколи не домагався цих посад. Але коли Господь покликав його служити, він охоче і з ентузіазмом слухався. Одного дня, у 89-річному віці, він, не привертаючи уваги, виявив цю відданість, коли прийшов на одні збори. Виходячи з дому, він посковзнувся і впав, пролетівши кілька сходинок вниз. Незважаючи на забиту ногу, він пройшов приблизно чверть милі—за його словами “шкунтильгаючи немов стара людина”,—щоб мати змогу виконати свої обов’язки. Після зборів, він пішов додому, де зрештою дозволив лікарю оглянути його. Лікар виявив, що нога Президента Сміта мала переломи у багатьох місцях. Пізніше Президент Сміт розповів про цю подію. “Ті збори трохи затягнулися,—сказав він.—Але тоді так часто бувало”².

Звертаючись до молоді святих останніх днів, Президент Сміт розповів, чому він так віддано виконував церковну роботу:

“Я знаю, що Бог живий. Я знаю, що Ісус Христос є Єдинопородженим Сином у плоті нашого Батька. Я маю абсолютну віру в місію Пророка Джозефа Сміта і тих, хто прийшов на його місце.

Я знаю, що у нас є істина вічної євангелії Ісуса Христа, точно так, як знаю, що я живу. Якби я не знав цього, то не захотів би бути тут або будь-яким чином долучатися до цієї роботи. Але я знаю це кожною фіброю свого тіла. Бог відкрив це мені”³.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Після багатьох століть духовної темряви і відступництва, Господь відновив Свою євангелію і організував Свою Церкву на землі.

Господь відновив євангелію і знову організував Свою Церкву на землі. Причиною такої організації і відновлення є той факт, що протягом багатьох століть світ перебував у духовній

темряві і не мав розуміння; люди не знали, як поклонитися живому Богу. ...

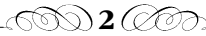
Вічний завіт було розірвано; вірне розуміння євангельських принципів зникло через відступництво; право виконувати обряди євангелії було забрано від людей. Виникла необхідність відновити все це, щоб збільшити віру людей, завдяки відкритим небесам і відновленій євангелії.

Тому Господь послав зі Своєї присутності Своїх посланців, які мали повноту євангелії, владу і повноваження священства, щоб дарувати їх людям, і дав їм заповіді, ... бо Господь знав про лиха, які мали прийти у світ, і волів належним чином попередити людей і дати їм можливість отримати євангелію, щоб вони могли покаятися й відвернутися від своїх злих шляхів і служити Господу [див. УЗ 1:17–23]⁴.

Ми проголошуємо, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є царством Бога на землі, єдиним місцем, де люди можуть дізнатися про істинні вчення спасіння і знайти владу святого священства⁵.

Мої улюблені брати та сестри, у мене не вистачає слів, щоб висловити свою вдячність за благословення Господа, які Він дав мені і вірним членам Його Церкви в різних країнах землі, та всім Його дітям повсюди.

Я дякую Йому кожного дня свого життя за те, що Він відновив у ці останні дні Його вічну євангелію для спасіння всіх, хто повірить в її закони і виконуватиме їх⁶.

Господь Сам керує роботою Церкви і ми маємо привілей бути її членами.

Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є у буквальному сенсі царством Бога на землі⁷.

Хочу сказати, що жодна людина не може вести цю церкву самостійно. Це—Церква Господа Ісуса Христа; Він стоїть на чолі її. Церква носить Його ім'я, в ній є Його священство, вона провадить у життя Його євангелію, проповідує Його вчення і виконує Його роботу.

Він вибирає людей і покликає їх бути знаряддям в Його руках у досягненні Його цілей, і Він направляє та скеровує їх у їхній роботі. Але люди—лише знаряддя у Господніх руках, а шана і слава за все, що вершать Його слуги, належить і має належати Йому навіки.

Якби ця робота належала людині, вона б зазнала невдачі, але це робота Господа, а Він не може схибити. А ми маємо запевнення, що коли ми виконуємо заповіді і залишаємося до-блесними у свідченні про Ісуса і вірними всьому, що довірено нам, Господь скеровуватиме і направлятиме нас і Свою Церкву шляхами праведності, щоб виконати всі Свої цілі⁸.

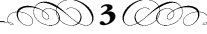
Всім членам Церкви по всьому світу я хочу сказати, що ця церква має виконувати божественно призначену місію під керівництвом і проводом Ісуса Христа, нашого Спасителя, і ніщо не зупинить здійснення планів, які стосуються її. Вона виконає задуми нашого Небесного Батька. Я сподіваюся, що святі по всьому світу щоденно дякуватимуть Господу за те, що вони є членами Його церкви, і за місію Пророка Джозефа Сміта у від-новленні евангелії задля нашої радості й щастя⁹.

Чесним у серці в усіх країнах ми кажемо: “Господь любить вас. Він хоче, щоб ви отримали повноту благословень евангелії. Він запрошує вас зараз повірити у Книгу Мормона, прийняти Джозефа Сміта, як пророка, і прийти в Його земне царство, і у такий спосіб стати спадкоємцями вічного життя в Його небеснім царстві¹⁰”.

З того часу, як Церкву було організовано, її ніколи не вела людина. Такого не було ні у дні Джозефа Сміта, ні у дні Бри-гама Янга; такого не було і після них. Це Господня робота, і не забувайте, що саме Всемогутній буде виконувати цю роботу, а не людина¹¹.

Я знаю, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є цар-ством Бога на землі, і що Господь схвалює те, як її зараз вста-новлено і організовано, і вона просувається визначеним у Його спосіб курсом.

Нехай всі люди знають напевно, що це Церква Господа і Він керує її справами. Який же привілей бути членом такої божественної установи!¹²

Церкву організовано, щоб допомагати членам Церкви знаходити радість і щастя у цьому житті і вічне життя у житті прийдешньому.

Господь все впорядкував і дав нам досконалу систему. Люди не можуть покращити її. Якщо ми виконуватимемо те, що Господь відкрив так, як Він відкрив це, тоді все буде досконалим, бо ця організація—це досконала організація; її принципи—її план—є бездоганними¹³.

Господь установив у Своїй церкві організацію священства, яку очолюють апостоли і пророки. Він також дав інші організації, ... щоб допомагати і підтримувати священство.

У кожному розподілі евангелії необхідно задовольняти особливі потреби, вирішувати особливі проблеми і надавати особливу допомогу, щоб допомагати членам Церкви виконувати їхнє спасіння “зі страхом і тремтінням” перед Господом та підтримувати їх. (Див. Филип’янам 2:12). Тому ми й маємо допоміжні організації [Товариство допомоги, Товариство молодих чоловіків, Товариство молодих жінок, Початкове товариство і Недільну школу], щоб допомагати священству і підтримувати його. Вони організовані таким чином, щоб задовольняти потреби людей у будь-яких існуючих соціальних умовах. Вони складають частину уряду Бога і організовані так, щоб допомагати членам Церкви удосконалювати їхні життя і робити те, що гарантовано принесе їм радість і щастя у цьому житті і вічне життя у житті прийдешньому. ...

Церква та її товариства—це, по суті, організація зі служіння, яка допомагає сім’ї і окремим людям. Домашніх учителів, провідників священства і єпископів поставлено, щоб вести тих, з ким вони трудяться, до вічного життя у царстві нашого Батька, а допоміжні організації призначені допомагати і підтримувати у цій великій роботі зі спасіння.

*“Ваше здібне служіння не проходить непоміченим Богом,
Якому ви служите, і роботою Якого ви займаєтеся”.*

Наголос на великій потребі використовувати всі ці програми на користь і заради благословення всіх дітей нашого Батька не буває надмірним. ...

Якщо кожен з нас робитиме все, що ми маємо робити у просуванні вперед програм Церкви, Господь благословить нас і надасть процвітання у такій мірі, що наші труди стануть успішними, і завдяки цьому нашою долею буде повнота миру й радості тут і вічна слава в майбутньому¹⁴.

 4

Наше служіння в Церкві виявляє любов до інших і вдячність за нескінченне служіння Господа.

Господь перебуває зі Своєю Церквою. Він направляє нас. Його Дух перебуває на цих людях. Він вимагає, щоб ми смиренно служили Йому, будучи одного серця й душі¹⁵.

Наш Спаситель прийшов у світ, щоб навчити нас любити одне одного, і оскільки цей великий урок було явлено через Його надзвичайні страждання і смерть, щоб ми могли жити, чи не повинні ми виявляти свою любов до наших ближніх, служачи їм? Чи не повинні ми показувати свою вдячність за нескінченне служіння, яке Він виконав для нас, служачи в Його справі?

Людина, яка робить лише те в Церкві, що стосується її самої, ніколи не сягне піднесення. Наприклад, людина, яка воліє молитися, платити свою десятину і пожертвувати та виконувати пересічні обов'язки, які стосуються лише її особистого життя, і більше нічого не робить, ніколи не досягне мети вдосконалення¹⁶.

Ніколи не відмовляйтеся служити. Коли головуючий чин просить вашої допомоги, з радістю прийміть і поділіться найкращим, що у вас є в цій роботі. Господь очікує цього від нас, і ми увійшли в завіт робити це. Цей курс приносить радість і мир, і водночас ті, хто служить, отримують великі благословення. Вчитель отримує більше, ніж той, кого він навчає; благословення, яке повертається до нас, коли ми приймаємо покликання працювати в Церкві, є набагато більшим, ніж благословення, яке ми можемо надати іншим. Той, хто відмовляється виконувати яку-небудь роботу або ухиляється від виконання обов'язку, коли отримує його в Церкві, перебуває у великій небезпеці втратити провід Духа. Зрештою він стає апатичним і байдужим до всіх обов'язків і, подібно до рослини, яка не культивується і не поливається, він засихає і помирає духовною смертю¹⁷.

Ваше здібне служіння не проходить непоміченим Богом, Якому ви служите, і роботою Якого ви займаєтесь¹⁸.

Я молюсь за те, щоб кожен з нас, хто працює разом, як справжні брати і сестри у царстві Господа, могли працювати так, щоб виконати велику роботу, яка чекає попереду¹⁹.

5

У цьому розподілі царство Бога і робота Господа поширюватимуться по всьому світу.

Розподіл Євангелії визначається, як дарування божественно обраним служителям через доручення, дане від Бога, влади і повноваження проголошувати Боже слово і управляти всіма обрядами, пов'язаними з ним. ...

Бували часи, коли Євангелію забирали у людей через їхні провини. Так сталося і у дні Ноя. Ізраїль відвернувся від Господа і протягом багатьох поколінь, до пришествя Ісуса Христа, залишався у темряві, а коли Він прийшов до людей, то відновив повноту Євангелії. Він послав Своїх учнів проголошувати Його послання всьому світу, але не пройшло і кількох століть, як люди знову впали у провину і втратили повноваження діяти в ім'я Господа. Це викликало потребу відкрити небеса і впровадити новий розподіл, щоб приготуватися до Другого пришествя нашого Господа у хмарах небесних, Який царюватиме на землі у славі протягом тисячі років, що станеться вже скоро. Ця подія вже навіть при наших дверях²⁰.

Сама євангелія була тією самою в усі розподіли; план спасіння є тим самим для всіх дітей нашого Батька в усі віки. Час від часу його втрачали через відступництво, але коли б у Господа не були люди на землі, їм пропонували ті самі закони й істини спасіння, які Він відкрив і нам.

Але є одна велика додаткова річ, яку ми отримали у цьому розподілі, і якої не було раніше. У цьому розподілі Господь постановив, що Церква ніколи не зійде на манівці; цього разу євангелія залишиться тут. Цього разу відкрита істина має підготувати людей до Другого пришествя Сина Людини, і Церкву буде встановлено в усіх кутках землі, коли Господь прийде, щоб ввести тисячолітню еру миру й праведності²¹.

Ми є членами всесвітньої церкви, церкви, у якій є план життя і спасіння, церкви, встановленої Самим Господом у ці останні дні, щоб нести Його послання спасіння всім Його дітям по всій землі. ...

Ми так зросли й набули такої сили, що спроможні виконувати доручення, яке отримали від Господа через Пророка Джозефа Сміта, що ми маємо нести радісну звістку про відновлення кожній країні і всім людям.

І ми не тільки проповідуватимемо євангелію в кожній країні перед Другим пришествям Сина Людини, але й навертатимемо людей і організуватимемо зібрання святих серед них²².

Царство Бога і робота Господа поширюватимуться все більше і більше; в майбутньому вона розвиватиметься швидше у світі, ніж це відбувалося в минулому. Господь сказав це, і Дух несе свідчення; і я свідчу про це, бо дійсно знаю, що це правда. Царство Бога тут, щоб зростати, поширюватися в усіх напрямках, вкорінитися на землі і перебувати там, де Господь встановив його Своєю власною силою і Своїм власним словом, яке ніколи більше не буде зруйноване, а стоятиме, поки цілі Всемогутнього не будуть виконані—кожен принцип, про який було сказано пророками від початку світу. Це Божа робота, яку Він Сам, Своєю власною мудрістю, а не мудрістю людини, відновив на землі в останні дні²³.

Євангелія для всіх людей, і Церкву буде встановлено повсюди, в усіх країнах, навіть до країв землі, перед Другим пришествям Сина Людини²⁴.

Я знаю і свідчу, що Господні цілі на землі буде виконано. Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів залишиться тут. Господня робота переможе. На землі не існує сили, яка може завадити поширенню істини і проповідуванню євангелії в кожній країні²⁵.

Я залишаю вам моє благословення і запевнення, що Бог зі Своїм народом і робота, до якої нас залучено, переможе і просуватиметься вперед, поки вічні цілі Господа не буде виконано²⁶.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Як ми можемо наслідувати приклад Президента Сміта у нашому церковному служінні? (Див. “З життя Джозефа Філдінга Сміта”).
- Обдумайте вчення Президента Сміта стосовно Відновлення євангелії (див. частину 1). Які у вас виникають почуття від думки, що ви живете у часи, коли Господню Церкву було відновлено на землі?
- Президент Сміт свідчив, що Ісус Христос очолює цю Церкву (див. частину 2). Як би ви могли поділитися своїм свідченням про цю істину з кимось, хто не є членом Церкви?
- Яким чином організації і програми Церкви допомогли вам отримати благословення, згадані в частині 3? Як вони допомогли вашій сім’ї?
- Президент Сміт сказав: “Наш Спаситель прийшов у світ, щоб навчити нас любити одне одного” (частина 4). Як ми можемо наслідувати приклад любові Спасителя, коли служимо в якості домашніх вчителів або візитних вчительок?
- Коли ви розглядатимете частину 5, зверніть увагу на те, чим цей розподіл відрізняється від інших. Як це розуміння може вплинути на наше служіння в Церкві? Які у вас виникають почуття, коли ви думаєте про підготовку світу до Другого пришествя Спасителя?

Відповідні уривки з Писань

Мосія 18:17–29; УЗ 1:30; 65:1–6; 115:4; 128:19–22

Допомога вчителю

“Якщо ви вдаєтеся до різноманітних навчальних заходів, то це допомагає учням краще розуміти принципи євангелії і більше їх дотримуватися. Ретельно відібраний метод зробить принцип легшим для розуміння, більш цікавим і просто незабутнім” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 89).

Посилання

1. Див. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 16.
2. In *The Life of Joseph Fielding Smith*, 4.
3. “My Dear Young Fellow Workers”, *New Era*, Jan. 1971, 5.
4. In Conference Report, Oct. 1944, 140–141.
5. “Out of the Darkness”, *Ensign*, June 1971, 4.
6. In Conference Report, Apr. 1970, 4.
7. “Use the Programs of the Church”, *Improvement Era*, Oct. 1970, 3.
8. In Conference Report, Apr. 1970, 113.
9. “For Thus Shall My Church Be Called”, *Improvement Era*, Apr. 1970, 3.
10. “Counsel to the Saints and to the World”, *Ensign*, July 1972, 27.
11. In Conference Report, Oct. 1968, 123.
12. In Conference Report, Oct. 1970, 8.
13. “The One Fundamental Teaching”, *Improvement Era*, May 1970, 3.
14. “Use the Programs of the Church”, 2–3.
15. “The One Fundamental Teaching”, 3.
16. In Conference Report, Apr. 1968, 12.
17. In Conference Report, Apr. 1966, 102.
18. In Conference Report, Apr. 1970, 59.
19. In Conference Report, Apr. 1970, 114.
20. “A Peculiar People: Gospel Dispensations”, *Deseret News*, Dec. 5, 1931, Church section, 6.
21. “A Call to Serve”, *New Era*, Nov. 1971, 5.
22. In Conference Report, British Area General Conference 1971, 5.
23. In Conference Report, Oct. 1968, 123.
24. In Conference Report, British Area General Conference 1971, 176.
25. “Counsel to the Saints and to the World”, 28.
26. In Conference Report, Apr. 1970, 148–149.

У присутності Джозефа Сміта ангел показав золоті пластини Оліверу Каудері і Девіду Уйтмеру, двом з Трьох свідків. Пізніше ангел показав пластини Мартіну Гаррісу, третьому свідку.

Свідки Книги Мормона

“Мені здається, що жоден член цієї Церкви ніколи не буде задоволений, доки він не перечитає Книгу Мормона знову і знову і не дослідить її глибоко, щоб мати змогу свідчити, що вона насправді є свідченням, на якому перебуває натхнення Всемогутнього”.

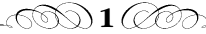
З життя Джозефа Філдінга Сміта

Президент Джозеф Філдінг Сміт служив істориком і літописцем Церкви з березня 1921 року по лютий 1970 року. На цій посаді він допомагав знаходити оригінали документів, які мають історичне значення для Церкви. Одним з цих документів було рукописне свідчення, підписане Девідом Уїтмером, одним з трьох свідків Книги Мормона. Президент Сміт також мав привілей працювати з рукописним свідченням Олівера Каудері, ще одним з Трьох свідків Книги Мормона. Зробивши з цих двох документів рукописні копії, Президент Сміт принаймні двічі зачитував їх під час публічних виступів—одного разу у березні 1939 року, а іншого разу в жовтні 1956 року під час генеральної конференції Церкви.

Хоча Президент Сміт відчував, що ці рукописні свідчення були достатньо важливими, щоб ділитися ними, частіше він говорив про інше свідчення щодо Книги Мормона: своє власне, яке він отримав задовго до того, як почав працювати у Відділі історії Церкви. Він сказав: “Я почав читати Книгу Мормона ще до того, як досяг віку диякона, і з того часу я завжди читав її і знаю, що вона істинна”¹. “Я читав її багато, багато разів,—казав він святим останніх днів.—Але ще не достатньо багато. В ній ще є істини, які я все ще можу шукати і знаходити, бо я ще не опанував її, але знаю, що вона є істинною”².

Ділячись цими свідченнями про Книгу Мормона, Президент Сміт мав на меті заохочувати інших здобувати свої власні свідчення. Він проголосив: “Я свідчу вам, що через одкровення, яке я отримав, Господь дуже чітко відкрив мені, і багато з вас, хто присутні тут, також можуть про це свідчити, що ці речі є істинними, і що це привілей будь-якої широкої людини, яка намагатиметься читати в душі молитви, і бажатиме знати істинна ця книга чи ні; і вона отримає це свідчення відповідно до обіцяння, даного Моронієм, який запечатав цей літопис, щоб він з’явився у Розподіл повноти часів”³.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Книга Мормона є священним літописом, в якому міститься вічна євангелія і свідчення про Ісуса Христа.

Книга Мормона—це священна історія давніх жителів Американського континенту, і в ній містяться провіщення їхніх пророків, дані їм заповіді Господа та історія й доля тих стародавніх народів. Вона представляє собою книгу Писань Америки і є такою ж священною й натхненною, як і Біблія, в якій містяться священні літописи єврейського народу на східній півкулі⁴.

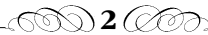
Нефійські пророки у молитві широко просили зберегти їхні літописи, щоб вони були явлені й промовляли, ніби з мертвих, аби свідчити залишку Легія, а також єврею й іновірцю, що Бог відкрив їм повноту Євангелії. Вони палко бажали, щоб у ці останні дні люди могли бути приведені до покаяння і віри в Бога через свідчення, дане багато століть тому цим нефійським пророком. Насправді ми дізнаємося з Книги Мормона, що це головна мета Книги Мормона, про що і говориться у багатьох її уривках. ...

... Господь чітко пояснив нефійським пророкам, що їхню історію і пророцтва буде збережено, аби їх було явлено в останні дні як свідчення про Ісуса Христа, і аби установити серед людей Його євангелію. Нефій пророкував іновірцям і євреям наших днів та залишив їм своє дуже сильне й проникливе свідчення. (2 Нефій 33:3). Мороній зробив те саме. (Мороній 10:24–34)⁵.

Нефій, один з перших пророків ізраїльських переселенців, провістив близько шестисот років до Р.Х., що коли літописи, в яких міститься історія його народу, будуть явлені з праху, це станеться в той день, коли люди будуть “заперечу[вати] силу Бога, Святого Ізраїля”, і казатимуть: “Прислухайтесь до нас, і почувте ви наше повчання; тож знайте, що немає Бога сьогодні, бо Господь і Викупитель зробив Свою справу, і передав Свою владу людям”. [2 Нефій 28:5]. Знову, багато серед них казатимуть, коли їм покажуть нову книгу Писань, в якій міститься історія людей цього, західного світу: “Біблія! Біблія! Ми вже маємо одну Біблію, і ніякої більше Біблії не може бути”. [2 Нефій 29:3].

... Ця нова книга Писань мала бути свідченням не лише про Христа, і містити вічну Євангелію, але й мала бути свідченням для єврейських Писань—Біблії; і ці два літописи—відповідно до пророцтв Нефія, його батька, а також Йосипа, сина Ізраїля—мали зростися разом, свідчачи про вічну євангелію [див. 2 Нефій 3:11–13; 29:10–14]. Як таке свідчення, ці літописи стоять сьогодні, свідчачи про істину, на осуд всіх тих, хто відкидає вчення, що містяться в них⁶.

Я знаю, що Джозеф Сміт переклав Книгу Мормона даром і силою Бога, і що їй було явлено, “щоб переконати Юдея й Іновірця, що Ісус є Христос, Бог Вічний, Який являється до всіх народів”. [Титульна сторінка Книги Мормона]⁷.

Згідно з законом про свідків, Господь покликав особливих свідків, щоб свідчити про Книгу Мормона.

Існує закон, який з визначеністю стверджено в Писаннях і який управляє свідченням і призначенням свідків. Господь завжди дотримується цього закону, даруючи Своему народові нове одкровення⁸.

В усі віки цей закон [закон свідків] був чітким і непорушним. Якби у нас були досконалі літописи всіх віків, ми побачили б, що завжди, коли Господь встановлював розподіл, було більше одного свідка, який свідчив від Його імені. У посланні до Коринтян Павло казав: “Кожна справа хай станеться вироком двох чи трьох свідків”. [2 Коринтянам 13:1]⁹.

Щодо появи Книги Мормона, Господь сказав, що Він вибере свідків. Має бути три особливі свідки, які повинні свідчити світу, і Він сказав:

“І ніхто більше не побачить її, за винятком декількох, згідно з волею Бога, щоб давати свідчення про Його слово дітям людським; бо Господь Бог сказав, що слова вірних мусять говорити так, нібито вони йдуть від мертвих.

Отже, Господь Бог продовжить відкривати слова книги; і вустами стількох свідків, скільки Він вважатиме за доцільне, Він установить Своє слово; і горе буде тому, хто зрікається слова Бога!” (2 Неф. 27:13–14)¹⁰.

Трьома чоловіками, покликаними служити особливими свідками того, що Книгу Мормона було явлено силою Бога, були Олівер Каудері, Девід Уїтмер і Мартін Гарріс. ... Вони трудилися разом із Джозефом Смітом над встановленням цієї дивовижної роботи у цьому розподілі. ...

Вони свідчили про те, що їх відвідав ангел з присутності Господа, котрий поклав перед ними літопис із золота, з якого було перекладено Книгу Мормона, і він навчав їх. Вони дивилися на гравіювання на пластинах, коли пластини одна за одною перегортали перед ними, і вони чули голос Бога, Який проголосив їм з небес, що цей переклад було зроблено даром і силою Бога, і Він наказав їм свідчити про це всьому світу. Ці три свідки, незважаючи на випробування, переслідування та життєві негаразди, завжди залишалися вірними своєму свідченню про те, що вони бачили пластини в присутності ангела, і чули голос Бога, Який звертався до них з небес.

Було і вісім інших свідків, які також бачили пластини, тримали їх в руках і ретельно оглядали гравіювання на них, коли їх показав їм Джозеф Сміт. Їхнє свідчення також дане світу і міститься в кожному примірнику Книги Мормона. Всі ці вісім чоловіків до смерті залишалися вірними цьому свідченню.

Ці дванадцять свідків [у тому числі й Джозеф Сміт], четверо з яких бачили ангелів і мали небесні видіння, а вісім—бачили літопис, коли його показав їм Джозеф Сміт, це всі свідки. Здається, що Господь вважав необхідним проголосити істинність

Джозеф Сміт показав золоті пластини Восьми свідкам.

Книги Мормона, як і обіцяв це зробити устами Нефія. “І горе буде тому, хто зрікається слова Бога!” Свідчення цих чоловіків задовольняють закон більше, ніж повною мірою¹¹.

Джозеф Сміт ... був один під час Першого видіння, один—коли Мороній приніс йому послання, один—коли він отримав пластини; але після цього він був не один. Господь покликав ще інших свідків. Бабуся Сміт [мати Джозефа Сміта, Люсі Мак Сміт] розповідає з власного досвіду, що Пророк прийшов додому і плакав від радості після того, як свідки побачили пластини під керуванням ангела Бога, оскільки він сказав “Мою ношу знято і я більше не один”¹².

 3

Три свідки залишалися вірними своїм свідченням про Книгу Мормона.

Всі три [особливі] свідки відійшли від Церкви і залишили її. Олівер Каудері і Мартін Гарріс повернулися зі смиреним бажанням стати членами Церкви і обидва померли її повноправними членами. Девід Уйтмер не повернувся до Церкви; однак усі три чоловіки залишалися вірними свідченню, яке вони дали світу і яке міститься в кожному примірнику Книги Мормона¹³.

Далі наведене свідчення Девіда Уйтмера, яке він склав у Річмонді, шт. Міссурі, 19 березня 1881 року, скопійоване з оригінального документа, який було опубліковано в той день у Річмондському виданні *Conservator*.

“Усім народам, колінам, язикам і людям, до кого дійдуть ці слова—

Людиною на ім'я Джон Мерфі з Поло [округа Колдвелл], Міссурі, було представлено, що у розмові з ним минулого літа я зрікся свого свідчення, як один з трьох свідків про Книгу Мормона—

З цією метою, щоб він міг зрозуміти мене зараз, якщо він не зрозумів тоді, і щоб світ міг знати істину, я бажаю тепер, на схилі своїх літ і у страху перед Богом, раз і назавжди зробити цю публічну заяву для всіх:

“Що, як один з трьох свідків, я ніколи не зрікався цього свідчення або будь-якої його частини, яке весь цей час було опубліковане в тій книзі.

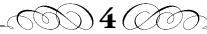
“Ті, хто добре знає мене, бачили, що я завжди залишався вірним тому свідченню. І щоб жодна людина не могла бути введена в оману або сумніватися в моїх теперішніх поглядах з цього приводу, зараз я знову підтверджую істинність всіх моїх заяв, які було зроблено і опубліковано тоді”¹⁴.

Зараз дозвольте мені дещо сказати про Мартіна Гарріса. ... Залишаючись вірним своєму свідченню про Книгу Мормона, багато років він прожив з образою на Церкву. Але невдовзі після того, як святі прийшли в Юту, деякі наші хороші брати шукали

його, знайшли, відігріли його серце і допомогли повернутися. Він приїхав сюди [в Юту], був знову охрищений і жив тут протягом багатьох років, складаючи своє свідчення в поселеннях. Він помер тут і був похований [у Кларкстоні, шт. Юта].

Тепер поговоримо про Олівера Каудері. Як щодо Олівера Каудері, найважливішого з трьох свідків, який так часто був з Джозефом Смітом, коли являлися ангели і відновлювалися ключі? Що сталося з ним? Він залишив Церкву з великою образою, але ніколи не зрікався свідчення. Дехто казав, що він зрікся, але цього не було. Він завжди залишався вірний тому свідченню. ...

... Коли святих вигнали з Наву і вони перебували на рівнинах і здавалося, що гірше вже не може й бути (Сідні Рігдон казав, що вони пішли на свою погибель і не було жодної надії для них, а газети писали, що вони не виживуть!), у цих обставинах Олівер Каудері ... попросив дозволу повернутися до Церкви. ... Його прийняли назад, та коли він готувався служити на місії у Великобританії, то захворів і помер. Він помер у домі Девіда Утмера, складаючи своє свідчення про істину¹⁵.

Кожен член Церкви може бути свідком про Книгу Мормона.

Але це не всі свідки, які можуть говорити про божественну місію Джозефа Сміта або про істинність Книги Мормона. У Книзі Мормона є обіцяння, що всі, хто бажає знати, чи істинна вона і чи міститься в ній слово Господа, можуть пізнати, що вона істинна, якщо питатимуть зі щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа, бо Він відкриє це їм силою Святого Духа [див. Мороній 10:3–5]. Є сотні тисяч тих, хто перевірів це обіцяння, і з усією щирістю може сказати, що вони отримали це знання¹⁶.

Я настільки ж сильно переконаний, що ця Книга Мормона, з якої я читав, є словом Бога, і що її було відкрито так, як заявляв про це Джозеф Сміт, як і в тому, що я стою тут, дивлячись у ваші очі. Кожна душа на землі, яка має достатньо розуму, щоб розуміти, може знати цю істину. Як вона може пізнати її? Все, що їй треба зробити, це дотримуватися формули, яку дав Сам

*“Коли людина читає цю книгу щиро і з молитвою, її супроводжує
нахнення і відчуття миру, радості й задоволення”.*

Господь, коли проголосив євреям, що ті, хто чинитиме волю Його Батька, довідаються про вчення, чи від Бога воно, чи від Нього Самого [див. Іван 7:17]. Я свідчу всьому світу про те, що ця книга є істинною. ...

Я знаю, що свідчення цих [трьох] свідків, записане в кожному примірнику Книги Мормона, є істинним, що вони стояли в присутності ангела Бога, який сказав їм, що літопис, як його було перекладено, є вірним, що їхнє свідчення про те, що Бог звертався до них з небес, закликаючи їх свідчити про той факт, є істинним, і не існує жодної душі, яка не може отримати цього свідчення, якщо вона бажає цього, читаючи цю книгу з молитвою й вірою, та з бажанням пізнати істину, як проголосив Мороній, через одкровення. Вона пізнає істину стосовно відновлення цих Писань, даних давнім жителям цього континенту¹⁷.

Мені здається, що жоден член цієї Церкви ніколи не буде задоволений, доки він не перечитає Книгу Мормона знову і знову і не дослідить її глибоко, щоб мати змогу свідчити, що вона насправді є літописом, на якому перебуває натхнення Всемогутнього, і що описана в ній історія є істинною. ...

... Жоден член цієї Церкви не може стояти виправданим в присутності Бога, якщо він серйозно і уважно не прочитає Книгу Мормона¹⁸.

Коли ви читаете Книгу Мормона, то знаєте, що читаете істину. Чому? Тому що Бог скеровував людей записувати про події, як вони відбувалися, і Він дав їм мудрість і натхнення робити це. Тому літописи записувалися людьми, які вірили в Бога. Ці літописи ніколи не потрапляли до рук відступників; натомість, історики записували й говорили так, як їх спонукав Святий Дух, і ми знаємо, що те, про що вони писали, є істинним, бо Господь поставив Свою печатку затвердження на цьому [див. УЗ 17:6]¹⁹.

**Якщо ми продовжуватимемо читати
Книгу Мормона щиро і з молитвою, то все
більше і більше будемо любити її.**

Всі, хто щиро читав Книгу Мормона, були вражені натхненним змістом її сторінок. ... Коли людина читає цю книгу щиро і з молитвою, її супроводжує нахнення і відчуття миру, радості й задоволення²⁰.

Коли я читаю [Книгу Мормона], вона все більше й більше справляє на мене враження своєю священністю, посланням, яке міститься в ній на захист місії Господа Ісуса Христа, і евангелією, яку було відновлено у цьому розподілі повноти часів задля спасіння душ. Цей літопис з кожним днем все більше повертає до себе моє серце, коли переді мною розкривається те, як здійснюються пророцтва, проголошені пророками, які зараз промовляють з мертвих і з праху до народів землі, волаючи їм про покаяння і закликаючи їх вірити в Христа²¹.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Сміт сказав, що він ще недостатньо читав Книгу Мормона (див. “З життя Джозефа Філдінга Сміта”). Чого ми можемо навчитися з цих слів?

- У цьому розділі, в частині 1, містяться деякі вчення Президента Сміта про цілі Книги Мормона. Як ці цілі виповнилися у вашому житті?
- Хоча Олівер Каудері, Мартін Гарріс і Девід Уйтмер залишили Церкву, жоден з них ніколи не зрікався свого свідчення про Книгу Мормона (див. частини 2 і 3). Чому цей факт є важливим, коли ми думаємо про їхні свідчення?
- Президент Сміт сказав, що всі люди можуть бути свідками Книги Мормона (див. частину 4). Як ви здобули свідчення про цю книгу? Що ви можете робити, щоб ділитися цим свідченням?
- Про Книгу Мормона Президент Сміт сказав: “Цей літопис з кожним днем все більше повертає до себе моє серце” (частина 5). Чи відбувалося так і у вашому житті? Що може робити людина, щоб зміцнити своє свідчення про Книгу Мормона?

Відповідні уривки з Писань

1 Нефій 6:3–5; 2 Нефій 29:7–8; Кн. Якова 4:1–4; Енош 1:13; УЗ 20:8–12

Допомога вчителю

“Свідчіть завжди, коли б Дух не підказав вам це зробити, а не тільки в кінці уроку. Надавайте можливість тим, кого навчаєте, складати і свої свідчення” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 45).

Посилання

1. In Conference Report, Oct. 1961, 18.
2. In Conference Report, Oct. 1949, 89; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 3:231.
3. In Conference Report, Oct. 1956, 20; див. також Мороній 10:3–5.
4. “Origin of the First Vision”, *Improvement Era*, Apr. 1920, 503; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:209.
5. *Church History and Modern Revelation* (1953), 1:31–32.
6. “Predictions in the Bible Concerning the Book of Mormon”, *Improvement Era*, Sept. 1923, 958–959; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:228–229.
7. In Conference Report, Oct. 1970, 8.
8. “Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon”, *Improvement Era*, Sept. 1927, 950; див. також *Doctrines of Salvation*, rev. ed., 1:203.
9. *Doctrines of Salvation*, rev. ed., 1:203; курсив з оригіналу вилучено.
10. In Conference Report, Oct. 1956, 19–20.

11. "Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon", 952–953; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:229–230.
12. *Doctrines of Salvation*, rev. ed., 1:210–211.
13. "Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon", 952; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:229–230.
14. In Conference Report, Oct. 1956, 20.
15. *Doctrines of Salvation*, rev. ed., 1:226–228.
16. "Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon", 953; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:231.
17. In Conference Report, Oct. 1949, 89; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:231–232.
18. In Conference Report, Oct. 1961, 18.
19. "History and History Recorders", *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Apr. 1925, 55; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:202.
20. "Origin of the First Vision", 503.
21. In Conference Report, Apr. 1925, 73.

Старійшина Джозеф Філдінг Сміт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, і Президент Джозеф Ф. Сміт, 1914 р.

У пошуках істини

“Як від членів цієї Церкви від нас вимагається дізнаватися про те, що відкрив Господь, щоб нас не можна було ввести в оману. ... Як же ми можемо ходити в істині, якщо не будемо знати її?”

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Коли Джозефу Філдінгу Сміту було вісім років, його батько дав йому примірник Книги Мормона і попросив його читати її. “Я з вдячністю отримав цей нефійський літопис—згадував він пізніше,—і взявся за виконання завдання, яке було доручене мені”. Його любов до цієї книги спонукала його швидко виконувати домашні справи, а іноді навіть раніше завершувати гру в бейсбол, щоб знайти спокійне місце для читання. Менше ніж за два роки після отримання подарунка від свого батька, він прочитав книгу двічі. Пізніше він так говорив про своє навчання в юності: “В моєму розумі закарбувалися певні місця з книги і я ніколи не забував їх”¹. Він також читав інші книги. “Зазвичай я читав книги, які були підготовлені для дітей з Початкового товариства, і для дітей, які відвідували Недільну школу в ті дні,—казав він,—і, як правило, я тримав книгу в руках, коли був удома. ... Пізніше я прочитав історію Церкви як подавалося в часописі *Millennial Star*. Я також прочитав Біблію, Книгу Мормона, Дорогоцінну Перлину, Учення і Завіти й усю літературу, яка потрапляла до моїх рук”².

Президент Сміт живив цю спрагу за євангельським знанням протягом всього свого життя. Коли він дізнавався про істини євангелії, він ділився ними і, при потребі, захищав їх. Через три роки після того, як його було висвячено в апостоли, він отримав благословення священства, в якому містилась наступна порада:

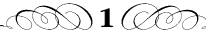
“Тебе було благословенно більшою здатністю розуміти, аналізувати і захищати принципи істини, ніж багатьох твоїх товаришів, і прийде час, коли накопичені тобою свідчення стоятимуть як захисна стіна проти тих, хто прагне і прагнутиме знищити свідчення про божественну місію Пророка Джозефа; і коли ти захищатимеш його, тебе ніколи не буде посоромлено, а світло Духа проливатиме свої промені на твоє серце так ніжно, як роса, що падає з небес, і воно розгортатиме для твого розуміння багато істин щодо цієї роботи”³. Своїм життям він справджував ці пророчі слова. В ролі дослідника євангелії, вчителя і письменника він старанно працював, щоб пояснювати й захищати вчення про спасіння. Президент Гебер Дж. Грант якось назвав його “найкращим знавцем Писань” серед усіх генеральних авторитетів⁴.

Наприкінці свого життя Президент Сміт часто думав про благословення, які він отримував завдяки вивченню євангелії:

“Все своє життя я вивчав принципи євангелії і міркував над ними, прагнучи жити за законами Господа. В результаті моє серце сповнилося великої любові до Нього, до Його роботи і до всіх тих, хто прагне виконувати Його цілі на землі”⁵.

“Протягом усіх своїх днів я вивчав Писання і шукав проводу Духа Господа в намаганнях зрозуміти їхнє істинне значення. Господь був добрим до мене, і я тішуся знанням, яке Він дав мені, та привілеєм, який я мав і маю, навчати Його спасительним принципам”⁶.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Ми маємо шукати істину в багатьох сферах, але найважливішим знанням є знання євангелії.

Ми віримо в освіту. Як народ, ми завжди прагнули здобути знання в кожній галузі, а як Церква, ми витратили великі кошти і багато чим пожертвували, щоб членам Церкви були доступні можливості отримати освіту. І особливо у цю добу наукових досліджень і розвитку. Ми вважаємо, що наша молодь має здобувати якомога кращу освіту і технічну підготовку згідно з мудрістю і необхідністю.

Втім, на нашу думку, це прагнення отримувати мирські знання має балансувати з прагненням духовного розуміння. Більш важливо—у тисячі разів важливіше—мати знання про Бога і Його закони, щоб ми могли виконувати те, що приносить спасіння, ніж володіти всім мирським знанням, яке тільки можна отримати⁷.

Кожен має навчатися чомусь кожного нового дня. Всі ви маєте допитливий розум і шукаєте істину в багатьох сферах. Я щиро сподіваюся, що найбільші пошуки ви проводите у царині духовних речей, бо саме тут ми спроможні здобути спасіння і досягти успіху, який веде до вічного життя в царстві нашого Батька.

Найважливіше знання у світі—це євангельське знання. Це знання про Бога і про Його закони, про те, що люди мають робити, щоб домагатися свого спасіння зі страхом і тремтінням перед Господом [див. Филип'янам 2:12; Мормон 9:27]⁸.

Не всі істини є однаково цінними або важливими. Деякі істини є величнішими за інші. Найвеличнішу істину, або найвеличніші істини, ми знаходимо в основних принципах євангелії Ісуса Христа. Першою з них є та, що Ісус Христос є Сином Бога, Викупителем світу, Який прийшов у цей світ померти, щоб люди могли жити. Ми маємо знати цю істину. Знати про те, що Ісус Христос є нашим Викупителем, що Він дав нам принципи вічного життя, є набагато важливішим, ніж знати все, що можна отримати завдяки світській освіті⁹.

Щодо філософії й мудрості світу, вони нічого не значать, якщо не узгоджуються з явленням в одкровенні словом Бога. Якщо будь-яке вчення, релігійне, наукове, філософське, або яким би воно не було, суперечить явленому через одкровення слову Господа, воно не матиме успіху. Воно може здаватися правдоподібним. Воно може звучати незаперечно, і, можливо, ви не зможете його спростувати. Може здаватися, що воно встановлене на основі доказів, які ви не можете оспорити, але все, що вам потрібно зробити, це почекати. Все вирішить час. Ви побачите, що кожне вчення, кожен принцип, якими б поширеними вони не були, якщо вони не узгоджуються з божественним словом Господа, даним Його слугам, вони зникнуть. Нам також не потрібно намагатися перекручувати слово Господа у марній спробі узгодити його з цими теоріями і вченнями. Слово

“І пізнаєте правду,—а правда вас вільними зробить!” (Іван 8:32).

Господне не пройде невиконаним, однак ці хибні вчення і теорії зазнають невдачі. Істина, і тільки істина, залишиться, коли все інше щезне¹⁰.

2

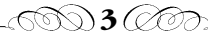
Господь заповів нам досліджувати Писання.

Господь заповів членам Церкви в ці дні шукати Його в молитві, через віру і навчання. Нам наказали вивчати заповіді, які Він дав нам в Ученні і Завітах, у Книзі Мормона та в усіх Писаннях, з обіцянням, що “Будь-який рівень інтелекту, що його ми досягаємо в цьому житті, підніметься з нами у воскресінні. І якщо людина здобуває більше знань і розуму в цьому житті через свою старанність і послухність, ніж інша людина, вона матиме відповідну перевагу у світі прийдешньому”. [УЗ 130:18–19]. ... Спаситель сказав юдеям: “Дослідіть-но Писання, бо ви думаете, що в них маєте вічне життя,—вони ж свідчать про Мене!” [Іван 5:39]. Скільки членів Церкви *думають* так само, але не спроможні підготуватися через навчання і віру?¹¹

Мені здається, що член цієї Церкви не зможе спокійно й за-тишно відпочивати і мати чисту совість без знання Головних трудів Церкви, здобутого через навчання і віру. Ці літописи— безцінні. Світ глузує з них, але завдяки тому, що викладається в них, нам дозволено наблизитися до Бога, здобути краще розу-міння про нашого Небесного Батька і Його Сина Ісуса Христа, краще пізнати Їх і знати більше про чудовий план спасіння, який Вони дали нам і світу¹².

Давні пророки, які бачили наші часи, говорили про речі, ко-рисні не стільки людям їхньої доби, скільки людям, які живуть у дні, про які говориться в цих пророцтвах¹³.

Кажу вам, мої брати і сестри, ви не можете виконувати запо-віді Господа і ходити у праведності, якщо не будете знати їх. Господь заповів нам досліджувати Писання, бо те, що міститься в них, є істинним і вірним і буде здійснено [див. УЗ 1:37]. ... Досліджуйте Писання; дізнавайтеся про те, що Господь відкрив для вашого спасіння, спасіння вашої сім'ї і світу¹⁴.

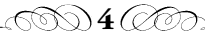
Ми маємо великий обов'язок дослухатися до послання істини, яке Господь зараз відкриває Своїм слугам.

Якщо ми дослухатимемося до слів Господа, самостійно до-сліджуватимемо їх і отримуватимемо знання з Книги Мормона, з Біблії, з Учення і Завітів, з Дорогоцінної Перлини і з настанов, які час від часу дають нам провідники Церкви, та будемо пра-гнути чинити волю Господа, не забуваючи молитися і пам'ятаючи наші завіти з Ним, ми не заблукаємо¹⁵.

У дев'ятому пункті Уложень віри ми заявляємо, що “Ми віримо всьому, що Бог відкрив, усьому, що Він відкриває тепер, і ми віримо, що Він відкриє ще багато великого і важливого стосовно Царства Божого”. Це правда, нам необхідно зрозуміти все, що Він відкрив, і те, що Він зараз відкриває; інакше ми не долучи-мося до Його роботи і не зможемо пізнати Його волю щодо нас, бо не зрозумітимемо її¹⁶.

Святі останніх днів мають покладатися на своїх провідників і дотримуватися вчень керівників Церкви, бо вони звертаються до них голосом пророцтва і одкровення. У самому першому розділі

Учення і Завітів Господь проголосив, що говоритиме Він Своїм власним голосом чи голосом Своїх слуг, все одно [див. УЗ 1:38]. Отже, ми маємо такий самий обов'язок і таке саме зобов'язання дослухатися до голосу того, хто стоїть на чолі, щоб навчати людей, або слухати голос старійшин Ізраїля, коли вони доносять до людей послання істини, як і тоді, [коли] Господь посилає зі Своєї присутності ангела або приходить Сам, щоб проголосити це нам¹⁷.

**Ми можемо пізнати євангельську істину
навчаючись, виявляючи віру і слухняність
та керуючись проводом Святого Духа.**

Було б добре, якби ми дотримувалися поради, яку дав нам Господь: “І того, хто зберігає Моє слово як скарб, не буде обмануто”. [Джозеф Сміт—Матвій 1:37]. Зберігати Його слово як скарб—це більше, ніж просто читати його. Аби зберігати його, як скарб, людина повинна не лише читати й вивчати, а ще і в смиренні та послухності прагнути виконувати отримані заповіді і здобувати натхнення від Святого Духа¹⁸.

Іноді ми чуємо, як хтось жаліється: “У мене немає часу”. Але всі ми маємо час читати й навчатися, і це наш урочистий обов'язок. Чи не можемо ми знайти принаймні п'ятнадцять хвилин кожного дня, щоб присвятити їх систематичному читанню й обмірковуванню? Це незначний час, однак за тиждень він набігає в одну годину і сорок п'ять хвилин; сім з половиною годин за місяць з тридцяти днів, і дев'яносто одну годину і п'ятнадцять хвилин за рік. ...

... Лише кілька з нас читають дуже багато; більшість з нас читають надто мало. Господь сказав: “І оскільки у всіх немає віри, шукайте старанно і навчайте один одного словам мудрості; так, шукайте в найкращих книгах слів мудрості; прагніть знання, саме через навчання і також через віру”. [УЗ 88:118; 109:7]¹⁹.

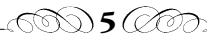
Від нас очікується, що ми навчатимемося й вивчатимемо все, що ми можемо, через дослідження й аналіз. Але існують межі наших навчальних здібностей, обумовлені розумінням і

навчанням. Справи Божі пізнаються тільки через Дух Бога. Ми маємо здобувати знання вірою²⁰.

Звичайно ж, люди можуть досліджувати, вони можуть навчатися, вони можуть пізнавати велику кількість речей; вони можуть опанувати велику кількість інформації, але вони ніколи не зможуть осягти повноту істини ... якщо не будуть скеровуватися Духом істини, Святим Духом, і дотримуватися заповідей Бога²¹.

Справжня віра, за присутності духа смирення, приведе людей до пізнання істини. Не існує поважної причини, чому люди повсюди не можуть пізнати істину, яка робить людей вільними. Не існує задовільної причини, чому всі люди не можуть знайти світло істини і дізнатися, говорив Господь у ці останні дні, чи ні. Павло проголосив, що люди повинні “Бога шука[ти] ... , чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас”. [Дії 17:27]. Навіть серед духовної темряви і браку віри, які покривають землю, рука Господа не стала короткою. Він почує щире благання чесного шукача істини; і жоден не повинен ходити без знання про божественну істину і про те, де знайти Церкву Ісуса Христа. Все, що потрібно людині, це смиренна віра, упокорений дух та рішучість ходити у світлі, і Господь відкриє їй світло²².

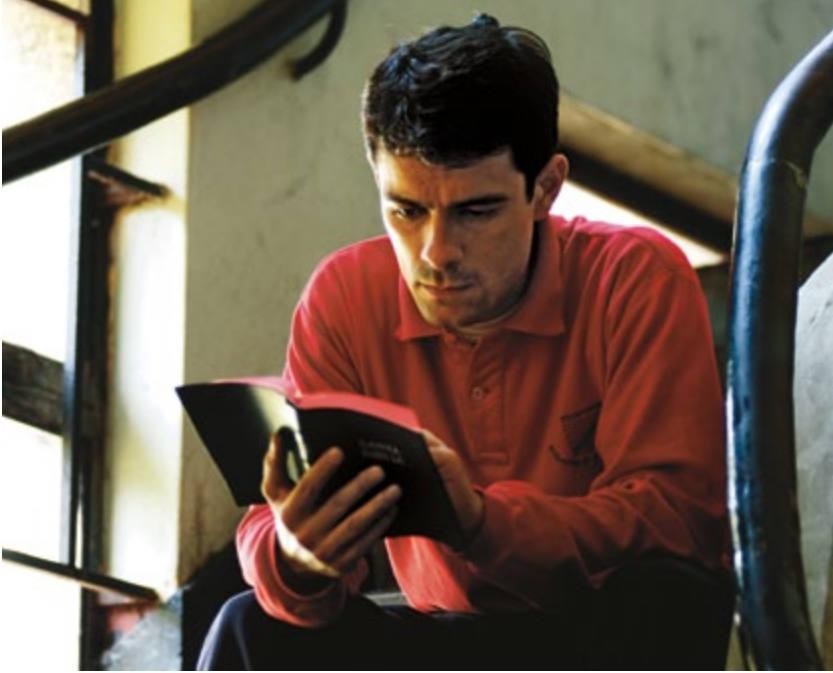
Всі ми можемо знати істину; ми не безпорадні. Господь дав можливість кожній людині дізнатися—через виконання [Його] законів і завдяки проводу Його Святого Духа, Який послано спеціально, щоб навчати нас,—коли ми дотримуємося закону, щоб ми могли знати істину, яка робить нас вільними [див. Іван 8:32]²³.

Коли ми приводимо своє життя відповідно з істиною, Господь збільшує наше світло і розуміння.

Як від членів цієї Церкви, від нас вимагається дізнаватися про те, що відкрив Господь, щоб нас не можна було ввести в оману. ... Як же ми можемо ходити в істині, якщо не будемо знати її?²⁴

Щодо істин спасіння, наша єдина мета—це дізнатися, що саме Господь відкрив, а потім повірити в це і діяти відповідно²⁵.

“Давайте досліджувати Писання, давайте пізнаємо, що відкрив Господь, давайте жити у відповідності з Його істиною”.

Якщо ми триматимемося духа світла, духа істини, духа, про якого йдеться в одкровеннях Господа; якщо ми, в душі молитви й смирення, будемо прагнути проводу Святого Духа, Господь збільшить наше світло і розширить наше розуміння, щоб ми мали дух проникливості, розуміли істину, розпізнавали брехню, коли чули її, і не були введені в оману.

Кого з членів цієї Церкви обманюють? Не того, хто був вірний у виконанні обов’язку; не того, хто познайомився зі словом Господа; не того, хто дотримувався заповідей, даних у цих одкровеннях; а того, хто не знайомий з істиною, людину, яка перебуває в духовній темряві, людину, яка не осягає і не розуміє принципів Євангелії. Така людина буде введена в оману, і коли ці хибні дуhi приходять до нас, вона не може зрозуміти або розрізнити світло і темряву.

Але, якщо ми ми ходитимемо у світлі одкровенень Господа, якщо ми прислухатимемося до порад, які дають ті, хто стоять в

радах Церкви, вповноважені давати настанови, ми не зіб'ємося з путі²⁶.

Давайте досліджувати Писання, давайте пізнаємо, що відкрив Господь, давайте жити у відповідності з Його істиною. Тоді нас не буде введено в оману, натомість ми матимемо силу протистояти злу й спокусі. Наш розум буде пожвавлено, і ми зможемо розуміти істину і відокремлювати її від похибки²⁷.

Якщо існує будь-яке вчення або принцип, які належать до вчень Церкви, і ми їх не розуміємо, тоді давайте станемо на коліна. Давайте прийдемо до Господа у душі молитви й смирення і попросимо, щоб наш розум могло бути просвітлено, щоб ми могли розуміти²⁸.

“Те, що від Бога, є світлом; і той, хто сприймає світло і залишається в Богові”—і це ключовий момент,—“сприймає більше світла; і те світло яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого”. [УЗ 50:24].

Отже, з цього ми розуміємо, що людина, яка шукає Бога і скеровується Духом істини, або Утішителем, та продовжує бути вірною Богу, зростатиме у знанні, у світлі та в істині, доки зрештою для неї не настане досконалий день світла й істини.

Зараз ми не можемо отримати все, що є в цьому житті. Людині неможливо досягти цієї мети за кілька років смертного життя. Але те, чого ми навчаємося тут, того що є вічним, того, що натхненне Духом істини, залишатиметься з нами поза могилою, і тоді ми продовжуватимемо, якщо збережемо вірність Богу, отримувати світло й істину, доки зрештою ми не прийдемо до того досконалого дня²⁹.

Всім тим, хто отримає світло істини і через дослідження й слухняність прагнутиме пізнавати євангелію, було дано обіцяння, що вони отримуватимуть рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи, доки вони не досягнуть повноти істини; навіть приховані таємниці царства стануть відомі їм; “бо кожен, хто просить—одержує, хто шукає—знаходить, а хто стукає—відчинять йому”. [Матвій 7:8; 3 Нефій 14:8; див. також Ісаїя 28:10; УЗ 76:1–10; 98:11–12]. Всі вони є спадкоємцями спасіння і їх буде увінчано шаную, безсмертям і вічним

життям, як синів і дочок Бога—піднесенням в Його цілестіаль-
ному царстві³⁰.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Коли ви читатимете про зусилля, яких докладав Президент Сміт у вивченні євангелії (див. “З життя Джозефа Філдінга Сміта”), подумайте про ваші особисті зусилля. Які благословення ви отримували, коли вивчали Писання та інші вчення євангелії?
- Чого ми можемо навчитися з частини 1 про баланс між духовним і світським навчанням? Як ми можемо допомагати членам сім’ї та іншим людям робити пріоритетним набуття духовного знання, в той час, коли вони ставлять цілі щодо освіти?
- Як Писання допомогли вам “краще пізнати” Небесного Батька та Ісуса Христа? (Див. частину 2). Подумайте про те, що ви можете робити, аби покращити особисте вивчення Писань.
- Прочитавши частину 3, подумайте про благословення, які ви отримали, виконуючи пораду провідників Церкви. Як ми можемо ділитися вченнями живих пророків з нашими сім’ями та іншими людьми?
- Що для вас означає зберігати як скарб слово Господа? (Деякі ідеї містяться в частині 4). Який вплив на наше життя можуть справити “принаймні п’ятнадцять хвилин кожного дня, [присвячені] систематичному читанню й обмірковуванню”?
- Подумайте про те, як стосується вашого життя порада, дана в частині 5. Як ми можемо “розрізнити світло і темряву”, з огляду на те, що з’являється все більше агресивної й доступної облудної інформації? Що ми можемо робити, щоб допомагати дітям і молоді?

Відповідні уривки з Писань

Псалом 118:105; Іван 7:17; 2 Тимофію 3:15–17; 2 Нефій 4:15; 32:3; Геламан 3:29–30; УЗ 19:23; 84:85; 88:77–80

Допомога вчителю

“Навіть навчаючи багатьох людей одночасно, можна бути ближче до кожного особисто. Наприклад, можна бути ближче до всіх, якщо тепло вітатися з кожним перед початком занять. ... Ви також станете ближчими до людей, якщо пропонуєте брати участь в обговоренні і робите це тактовно” (*Навчати—немає покликання величнішого*, [2000], с. 35).

Посилання

1. Див. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 57.
2. *The Life of Joseph Fielding Smith*, v.
3. In *The Life of Joseph Fielding Smith*, 195.
4. Гебер Дж. Грант в Richard O. Cowan, “Advice from a Prophet: Take Time Out”, *Brigham Young University Studies*, spring 1976, 416.
5. “I Know That My Redeemer Liveth”, *Ensign*, Dec. 1971, 27.
6. In Conference Report, Oct. 1970, 5.
7. Виступ в інституті релігії міста Логан, шт. Юта, 10 січ. 1971 року, сс. 1–2, Church History Library; неопублікований рукопис.
8. “The Most Important Knowledge”, *Ensign*, May 1971, 2.
9. In Conference Report, Apr. 1955, 51.
10. In Conference Report, Oct. 1952, 60.
11. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 1:xiv; курсив в оригіналі.
12. In Conference Report, Oct. 1961, 18.
13. In Conference Report, Oct. 1927, 142.
14. In Conference Report, Oct. 1920, 58–59.
15. In Conference Report, Oct. 1918, 56–57.
16. “Search the Scriptures”, *Young Woman's Journal*, Nov. 1917, 592.
17. In Conference Report, Oct. 1916, 73.
18. “The Resurrection”, *Improvement Era*, Dec. 1942, 780; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:305.
19. “How and What to Read”, *Improvement Era*, Aug. 1913, 1004–1005; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:207.
20. “Pres. Smith Stresses Value of Education”, *Church News*, June 12, 1971, 3.
21. “And the Truth Shall Make You Free”, *Deseret News*, Mar. 30, 1940, Church section, 4; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:299.
22. *The Restoration of All Things* (1945), 195.
23. “Evidences of Eternal Life”, *Deseret News*, June 3, 1933, Church section, 5; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:295–296.
24. In Conference Report, Oct. 1934, 65; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:302.
25. “Out of the Darkness”, *Ensign*, June 1971, 2.
26. In Conference Report, Apr. 1931, 71; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:285–286.
27. “The New and Everlasting Covenant”, *Deseret News*, May 6, 1939, Church section, 8; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:301.
28. In Conference Report, Oct. 1959, 20.
29. “And the Truth Shall Make You Free”, 4; пунктуацію і вживання великих літер стандартизовано.
30. “Search the Scriptures”, 591–592; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:303.

Коли Петро, Яків та Іван дарували Мелхиседекове священство Джозефу Сміту та Оліверу Каудері, вони також дарували їм ключі священства.

Шанування ключів священства, відновлених через Джозефа Сміта

“Дозвольте мені тепер сказати—дуже ясно і дуже виразно—що у нас є святе священство і що ключі царства Божого—тут. Вони є тільки в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Президент Джозеф Філдінг Сміт проголосив: “Я маю досконале знання про божественну місію пророка Джозефа Сміта. Я не маю жодного сумніву стосовно того, що Господь обрав його, і дав йому одкровення, заповіді, відкрив для нього небеса і покликав його очолювати цей славетний розподіл”¹. Президент Сміт з однаковим шанобливим благоговінням ставився до цього “досконалого знання” і до ключів священства, відновлених через Пророка Джозефа. Він завжди шанував і підтримував тих, хто тримав ці ключі, та радив усім членам Церкви ставитися до них з тією ж повагою. Він сказав: “Кожного чоловіка, якого належним чином було вибрано головувати на будь-якій посаді в Церкві, потрібно шанувати в його покликанні”².

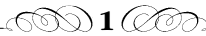
Якось, коли Джозеф Філдінг Сміт служив апостолом, Першим Президентством і Кворумом Дванадцятьох Апостолів обговорювалося одне складне питання. Старійшина Сміт чітко висловив свою думку щодо цієї справи. Одного дня Президент Гебер Дж. Грант, який тоді був Президентом Церкви, прийшов у кабінет старійшини Сміта. Президент Грант пояснив, що обдумавши це питання з молитвою, він відчув спонукання рекомендувати дію, яка відрізнялася від поглядів старійшини Сміта. Старійшина Сміт негайно висловив свою підтримку щодо рішення Президента

Гранта. Пізніше Він сказав: “Що стосується мене, то, коли Президент Церкви каже, що Господь відкрив Йому щось, або надихнув його зробити щось, я повністю підтримаю його в цій справі”³.

Джозеф Філдінг Сміт підтримував у такий спосіб всіх своїх провідників священства, а не лише Президента Церкви. Наприклад, Натана Елдона Теннера було покликано служити членом Кворуму дванадцятьох у жовтні 1962 року. Рік потому його було покликано служити радником у Першому Президентстві, через що він зайняв головуючу посаду над Президентом Смітом, який був Президентом Кворуму дванадцятьох. Пізніше Президент Теннер висловив свою вдячність за підтримку Президента Сміта: “Коли мене було покликано до Першого Президентства, незважаючи на те, що він був старшим членом Дванадцятьох і служив у цьому чині більше п’ятдесяти років, він виявляв велику повагу до мене на моїй посаді, повністю підтримував і довіряв”⁴.

Президент Сміт також вшановував провідників священства у своєму приході. Служачи членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, він сказав: “Я не маю права ... христити одного з моїх дітей без того, щоб спершу не піти до єпископа приходу, на території якого я мешкаю, і не отримати його дозвіл, бо він тримає ключі від того приходу, до якого я належу як його член. Я ніколи не христив жодного зі своїх дітей, ... не підійшовши до єпископа, і не отримавши його дозволу на виконання того обряду і конфірмації їх членами Церкви”⁵.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

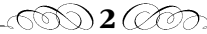
Ключі священства—це влада і повноваження скеровувати Господню роботу на землі.

Існує різниця між отриманням чину у священстві і отриманням ключів священства. Ми маємо це чітко розуміти. ...

... Хоча всі чоловіки, яких було висвячено у будь-який чин, мають священство, існують особливі або розпорядчі повноваження, даровані тим, кого покликано головувати. Ці повноваження називають ключами⁶.

Ключі [священства] є правом на президентство; вони є владою і повноваженням управляти і скеровувати всі Господні справи на землі. Ті, хто тримає їх, мають владу управляти тим та контролювати те, як саме всі інші можуть служити у священстві⁷.

Коли чоловіки отримують доручення від людини, яка тримає ці ключі, тоді їхні дії вважаються чинними. Те, що вони роблять, запечатується і затверджується в Церкві, як на землі, так і на небесах⁸.

Господь направив святих посланців зі Своєї присутності, щоб відновити ключі священства.

Ми віримо, що після тривалої ночі темряви, зневіри та відступництва від істин чистого й довершеного християнства, Господь у своїй нескінченній мудрості знову відновив повноту вічної євангелії на землі.

Ми знаємо, що Джозеф Сміт—пророк; що Батько і Син явилися йому навесні 1820 року, щоб розпочати цей останній розподіл євангелії; що він переклав Книгу Мормона силою і даром від Бога; що він отримав ключі й повноваження від ангелів, посланих заради цього, і що Господь відкрив йому вчення спасіння⁹.

Господь не визнає жодного обряду або церемонії, навіть якщо вони робляться або виконуються в Його ім'я, якщо вони не узгоджуються з Його волею, і не виконуються тим, кого визнано його уповноваженим слугою. Саме для цього Він посилав зі Своєї присутності святих посланців до Джозефа Сміта та інших, щоб відновити те, що було забрано з землі, саме повноту євангелії і повноту ключів священства¹⁰.

Ключі священства мали бути відновлені. Було недостатньо того, що Іван Христитель прийшов з ключами Ааронового священства, а Петро, Яків та Іван—з ключами Мелхиседекового священства, за допомогою яких було організовано Церкву, але ще мали відкритися небеса і мало відбутися відновлення ключів, які тримали всі пророки, що очолювали розподіли від днів Адама до днів Петра, Якова та Івана. Ці пророки прийшли у відповідний час і передали повноваження, яке вони тримали¹¹.

Всі ключі з усіх розподілів мали бути принесені для того, щоб виконати слова пророків і цілі Господа у здійсненні повного відновлення всього. Тому батько людської сім'ї, перший чоловік на землі—Адам, мав прийти і він прийшов зі своїм повноваженням. Прийшов Мойсей та інші. Всі, хто мали ключі прийшли і дарували свої повноваження. ... Ми не знаємо точних дат, коли були явлені деякі з цих повноважень, але Пророк Джозеф Сміт, у листі до святих з Наву, писав з приводу спасіння померлих, як це записано у нас у 128 розділі Учення і Завітів [вірші 17–21], що всі ці пророки прийшли зі своїми ключами в розподіл, в якому ми живемо¹².

Після того, як Церкву було організовано, Господь наказав своїм святим, щоб вони збудували дім в Його ім'я. Святим важко було зрозуміти важливість цього і тому вони не почали відразу ж будувати той дім, за що Господь докорив їм [див. УЗ 95:1–4]. Після докору вони пішли зі своєю міццю і у своїй бідності будувати Кертлендський храм. Для чого його було побудовано? Він був святилищем, куди міг прийти Ісус Христос, куди Він міг посилати своїх слуг, пророків, з їхніми ключами повноваження. ... Ми знаємо, що три великі пророки давнини, які тримали важливі ключі, прийшли 3 квітня 1836 року.

Першим прийшов Мойсей [див. УЗ 110:11]. Він дав Джозефу Сміту і Оліверу Каудері ключі збирання Ізраїля. ... Він зібрав Ізраїль, і хоча він не мав привілею віддати їм землю у володіння, однак ключі для збирання були в його руках. Він прийшов до Петра, Якова та Івана на гору Переображення і там дарував їм ці самі ключі для збирання Ізраїля у ті дні, в які вони жили. Його було послано до Пророка Джозефа Сміта і Олівера Каудері, щоб дарувати ключі збирання Ізраїля в розподіл повноти часів. ...

Еліас прийшов після того, як Мойсей передав свої ключі і приніс євангелію розподілу, в якій жив Авраам [див. УЗ 110:12]. Все, що стосується того розподілу: благословення, які було даровано Аврааму, обіцяння, які були дані його нащадкам, все було відновлено, і прийшов Еліас, який тримав ключі того розподілу.

У Кертлендському храмі Ілля явився Джозефу Сміту і Оліверу Каудері і дарував ключі запечатування.

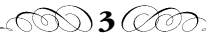
Потім Ілля, останній пророк, який тримав ключі влади запечатувати в давньому Ізраїлі, прийшов и дарував цю владу, владу запечатувати [див. УЗ 110:13–16]. Деякі члени Церкви помилялися, вважаючи, що Ілля прийшов з ключами для хрищення за померлих або спасіння померлих. Ключі Іллі були величнішими за це. То були ключі запечатування, і ці ключі запечатування призначалися для живих і поширювалися на померлих, які воляють покаятися¹³.

Ілля-пророк ... дарував їм [Джозефу Сміту і Оліверу Каудері] владу запечатувати, владу використовувати священство, щоб зв'язувати на землі і запечатувати на небесах¹⁴.

Влада запечатувати ставить печатку затвердження на кожному обряді, який виконується в цій Церкві, а особливо на тих, які виконуються в храмах Господа¹⁵.

Брати і сестри, це славетний розподіл. Усі інші розподіли стали його частиною. Всі повноваження, вся влада зосереджені в цьому розподілі, в якому ми живемо. Ми маємо привілей насолоджуватися цими благословеннями через нашу вірність¹⁶.

Дозвольте мені тепер сказати—дуже ясно і дуже виразно—що у нас є святе священство і що ключі царства Божого—тут. Вони є тільки в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів¹⁷.

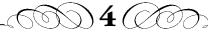

Президент Церкви тримає ключі від усієї Церкви.

Незадовго до своєї мученицької смерті Пророк [Джозеф Сміт] дарував Дванадцятьом апостолам,—які утворюють другий кворум у Церкві—, всі ключі і всі обряди й священство, які їм необхідно мати, щоб продовжувати виконувати цю велику й славетну роботу спасіння всього людства¹⁸.

Це священство і ці ключі ... дані кожному чоловіку, якого було висвячено як члена Ради Дванадцятьох. Але, оскільки вони є правом на президентство, вони можуть використовуватися в повноті тільки старшим апостолом Бога на землі, хто є Президентом Церкви¹⁹.

Президент Церкви тримає ключі над усією Церквою. ... В ньому зосереджена сила Священства. Він тримає всі ключі будь-якого роду, які стосуються розподілу Повноти часів. Він володіє всіма ключами колишніх розподілів, які було відкрито²⁰.

Ми повинні шанувати тих, кому Президент Церкви делегував ключі повноваження.

[Президент Церкви] має право делегувати повноваження і забирати повноваження, коли бачить, що це потрібно, і отримує натхнення зробити це²¹.

Пам'ятайте, існує лише одна людина на лиці землі, яка тримає владу священства запечатувати, і вона може делегувати цю владу іншим, щоб вони могли діяти і могли запечатувати на землі, і це було чинним і мало силу зв'язувати настільки, наскільки він затверджує це; якщо він скасує це, жодна людина не зможе змінити, зробленого тією владою²².

Жоден чоловік не може виконувати обряди і дарувати благословення храму, якщо Президент Церкви не дасть йому повноваження на це. Жоден чоловік не може виконувати обряди у будь-якій якості в цій Церкві, не маючи повноваження на його виконання, бо воно отримується через владу й ключі, які тримає Президент Церкви. ... Якщо силою повноваження своїх ключів він повинен сказати, що певні привілеї мають бути забрані у людини, тоді жодна людина не матиме повноваження виконати обряд, щоб дарувати ці особливі привілеї. Якщо хтось буде намагатися зробити це, цей обряд буде недійсний і той, хто намагатиметься виконати його, відповідатиме, якщо не перед Церквою, то перед судом Бога, і його буде визнано грішником. ...

... Коли апостоли або інші брати відвідують коли Сіону і їм доручають владнати все, що вимагає уваги там, вони роблять це через доручення або повноваження, делеговане їм Президентом Церкви. Цей самий принцип застосовується і на нижчих рівнях у колах та приходах²³.

Кожен чоловік, якого належним чином обрано головувати на будь-якій посаді в Церкві, повинен бути вшанований у своєму покликанні. Коли чоловіка висвячують у чин єпископа, він отримує ключі президентства над приходом, на території якого він мешкає, і він має бути вшанований у цьому покликанні кожним членом приходу, незалежно від того, яку посаду він може

займати. Це вірно і для президента колу, і для президента кворуму, і для будь-якого іншого покликання. В якості прикладу того, що це означає, нас навчають, що жоден батько, хоча він може мати Мелхиседекове священство, не має права христити одного зі своїх дітей, не отримавши спершу дозволу від свого єпископа. Коли дозвіл отримано, батько має повноваження виконати цей обряд для своєї дитини. Якщо будь-який батько вирішить виконати хрищення самостійно або висвятити свого сина, не отримавши спершу дозволу від головуючого чину в приході або колі, залежно від ситуації, який тримає ключі від повноваження, він вчинить гріх. Це стосується як апостола, так і старійшини у приході. Навіть Президент Церкви ніколи і не подумав би діяти у будь-якій справі цього роду, не спитавши спершу єпископа свого приходу або президента свого колу, і не визнавши повноваження, яке було делеговане єпископу або президенту колу²⁴.

5

Об'єднаний голос тих, хто має ключі царства, завжди вестиме нас туди, де, за Господнім бажанням, ми маємо бути.

Я вважаю, що є дещо, що ми повинні розуміти дуже чітко. Ні Президент Церкви, ні Перше Президентство, ні об'єднаний голос Першого Президентства і Дванадцятьох ніколи не зведе святих на манівці і не виголосить поради світові, яка суперечить розуму та волі Господа.

Окрема людина може відпасти від шляху або мати погляди чи давати поради, які є нижчими за те, чого хоче Господь. Але голос Першого Президентства і об'єднаний голос тих інших, хто має у себе ключі царства, завжди вестиме святих і світ саме тими стежками, на яких, за Господнім бажанням, вони мають бути. ...

Я свідчу: якщо ми будемо орієнтуватися на Перше Президентство і слідувати їхнім порадам та вказівкам, жодна сила на землі не зможе спинити або змінити наш курс як Церкви, і кожен з нас відчуватиме мир у своєму житті й буде спадкоємцем вічної слави у світі прийдешньому [див. УЗ 59:23]²⁵.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Як ми можемо наслідувати приклад Президента Сміта, коли підтримуємо тих, хто тримає ключі священства? (Див. “З життя Джозефа Філдінга Сміта”).
- Як частина 1 допомагає вам зрозуміти різницю між тим, коли людина має чин у священстві, і коли вона має ключі священства? Чому, на ваш погляд, тут існує важлива відмінність?
- Які благословення ви отримали завдяки тому, що ключі священства були відновлені на землі? (Див. частину 2).
- Як, на вашу думку, Церква укріпилася завдяки організації, яка описана в частинах 3 і 4? Як зміцнюються члени Церкви індивідуально?
- Що ви відчуваєте, коли думаєте про слова Президента Сміта стосовно єдності серед Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів? Коли ви отримували скерування через їхній “об’єднаний голос”? (Див. частину 5).

Відповідні уривки з Писань

Матвій 16:13–19; Дії 3:21; УЗ 21:4–6; 27:5–13; 65:2; 128:8–21; 132:7

Допомога вчителю

“Може статися, що ви не знаєте відповіді на запитання. Якщо таке трапляється, просто скажіть, що ви не знаєте. Можете сказати, що постараетесь знайти відповідь на це запитання. Або ж можете запропонувати тим, кого навчаєте, самим знайти відповідь, а на наступному уроці дати їм можливість розповісти, про що вони дізналися” (*Навчати—немає покликання величчю* [2000], с. 64).

Посилання

1. In Conference Report, Apr. 1951, 58.
2. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 2:40.
3. У Френсіс М. Гіббонс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 342.
4. Н. Елдон Теннер, “A Man without Guile”, *Ensign*, Aug. 1972, 33.
5. “Principles of the Gospel: The New and Everlasting Covenant”, *Deseret News*, May 6, 1939, Church section, 5; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 3:136–137.

6. In Conference Report, Apr. 1967, 98.
7. "Eternal Keys and the Right to Preside", *Ensign*, July 1972, 87.
8. In Conference Report, Apr. 1967, 99.
9. "Out of the Darkness", *Ensign*, June 1971, 4.
10. "The Coming of Elijah", *Ensign*, Jan. 1972, 5.
11. "The Keys of the Priesthood Restored", *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1936, 98–99.
12. "The Keys of the Priesthood Restored", 101.
13. "The Keys of the Priesthood Restored", 99–100.
14. In Conference Report, Apr. 1970, 58.
15. In Conference Report, Apr. 1948, 135; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:129.
16. "The Keys of the Priesthood Restored", 101.
17. "Eternal Keys and the Right to Preside", 87–88.
18. *Doctrines of Salvation*, 3:154.
19. "Eternal Keys and the Right to Preside", 87.
20. "Priesthood—Restoration of Keys", *Deseret News*, Sept. 16, 1933; Church section, 4; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:135.
21. "The Keys of the Priesthood Restored", 101; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:135.
22. *Elijah the Prophet and His Mission i Salvation Universal* (1957), 50; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:136.
23. In Conference Report, Apr. 1967, 98–99.
24. *Answers to Gospel Questions*, 2:40–41.
25. "Eternal Keys and the Right to Preside", 88.

Клятва і завіт священства

“Благословення Господа пропонуються святим і світу через служіння тих, хто є носіями Його святого священства, хто представляє Його”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

9 квітня 1951 року Джозеф Філдінг Сміт, який прослужив 41 рік апостолом, був підтриманий в якості президента Кворуму дванадцятьох. Після виявленої підтримки президент Сміт звернувся до зібрання. Він стисло поділився своїми почуттями стосовно свого покликання, сказавши:

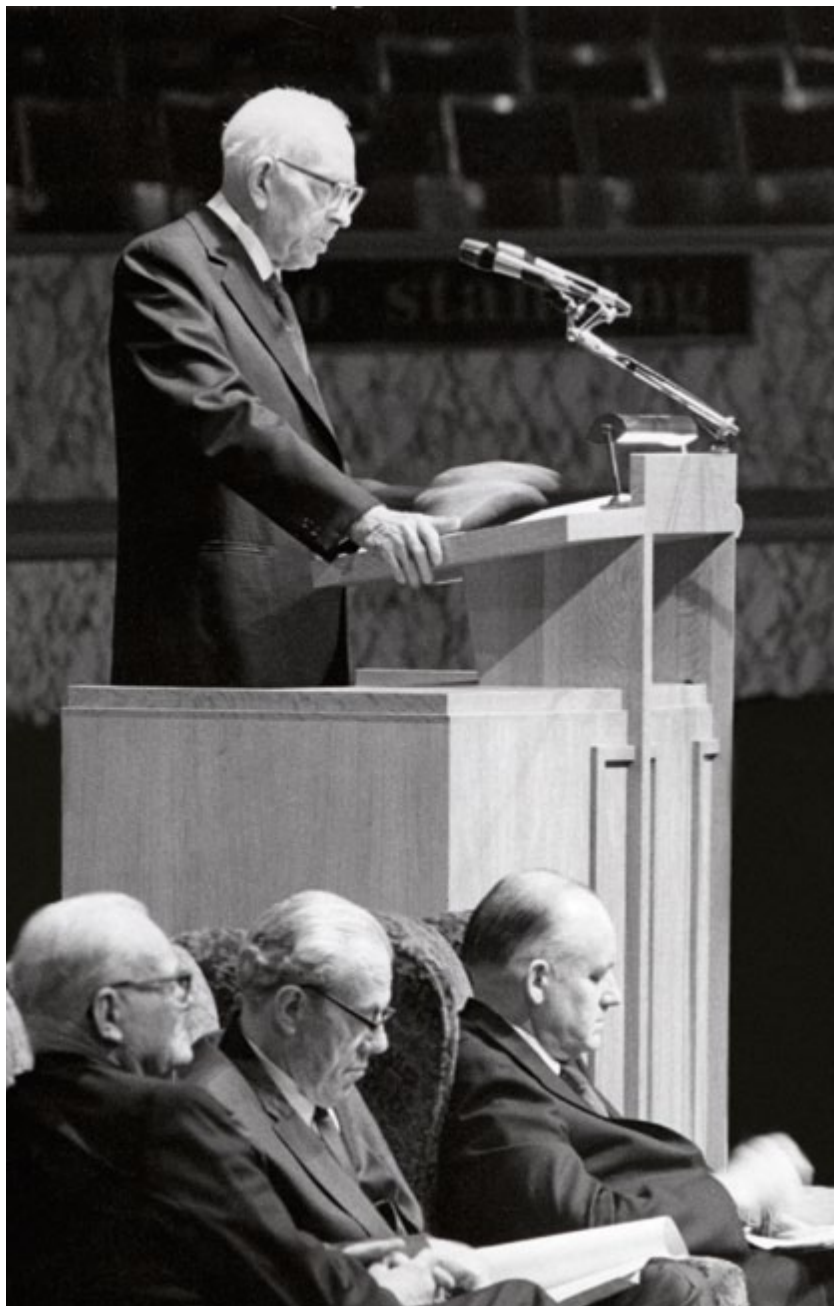
“Я усвідомляю, що посада, на яку мене було покликано служити, є дуже важливою. Це упокорює мене. ...

Я вдячний Господу за євангелію Ісуса Христа, за моє членство в Церкві, за можливість, яка випала мені служити. У мене є лише одне бажання, слабке, як і я, і бажання це—докладати всіх своїх зусиль, щоб звеличувати це своє покликання”¹.

Президент Сміт неодноразово закликав носіїв священства звеличувати їхні покликання. І хоч він публічно й говорив про власне бажання звеличувати свої покликання у священстві², але він рідко коли казав про зусилля, які докладає до цього. Проте одного разу він, згадуючи, розповів про служіння у священстві зі своїм другом Джорджем Ф. Річардсом, який був президентом Кворуму дванадцятьох до нього:

“Упродовж сорока років ми з президентом Джорджем Ф. Річардсом радилися, відвідували конференції і багато служили. ...

Разом з ним ми об’їздили коли Сіону з одного його краю до іншого. У ті далекі дні ми, брати-генеральні авторитети, відвідуючи коли Сіону, їздили по двоє. Якщо до потрібного місця не можна було дістатися залізницею, а таких місць було дуже

Президент Джозеф Сміт виступає на конференції Британської території, серпень 1971 р. Сидять, зліва на право: старійшини Меріон Дж. Ромні, Річард А. Еванс і Говард В. Хантер.

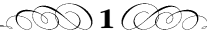
багато, то ми, як правило, їздили легкими ресорними колясками, що називалися “уайттопсами”. Далекі поїздки зазвичай означали, що ми мали відвідати два коли, а часто й три або чотири.

Під час таких поїздок збори проводилися щодня між конференціями колу в різних населених пунктах, або приходах, колів. Ми їздили вибоїстими дорогами, іноді просто стежками, в густій пилюці влітку і в пекучий холод взимку, часто по великій грязюці або глибокому снігу”³.

Старійшина Френсіс М. Гіббонс, який служив секретарем Першого Президентства, розповів, як Президент Сміт звеличував свої покликання у священстві: “Хоч [він] і цілком усвідомлював свої повноваження, однак, діючи в них, завжди був лагідним і м’яким. Зарозумілість, хизування чи самозвеличення не були йому властиві. Він ніколи не прагнув справити на людей враження, ніколи не зловживав своїм становищем”⁴.

В якості Президента Церкви Джозеф Філдінг Сміт виступив на п’яти сесіях священства генеральних конференцій, закликаючи братів звеличувати їхні покликання у священстві. Учення в цьому розділі взято з чотирьох з цих проповідей, при чому особливу увагу приділено зверненню Президента Сміта, з яким він виступив 3 жовтня 1970 року. Оскільки ці проповіді звучали на зборах священства, слова, наведені в цьому розділі, звернені до чоловіків. Однак ці слова означають, що сила священства—це велике благословення для всіх членів Церкви. В одній із проповідей Президент Сміт сказав: “Я думаю, усім відомо, що благословення священства належать не лише чоловікам. Ці благословення також виливаються на наших дружин та дочок і на всіх відданих жінок Церкви. Ці чудові сестри можуть підготуватися завдяки виконанню заповідей і служінню в Церкві до благословень дому Господа. Господь пропонує Своїм дочкам кожний з духовних дарів і кожне з благословень, які можуть отримати Його сини, бо в Господі ані чоловік без жінки, ані жінка без чоловіка [див. 1 Коринтянам 11:11]”⁵.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Чоловіки повинні мати ясне розуміння завіту, який вони укладають, отримуючи чини у священстві.

Я хочу привернути вашу увагу до клятви і завіту Мелхиседекового священства. Я вважаю, що якби ми ясно розуміли завіт, який укладаємо, отримуючи чини у священстві, і обіцяння, яке дає Господь, за звеличення нами наших покликань, то у нас був би більший стимул робити все, що ми повинні робити, аби здобути вічне життя.

Дозвольте мені ще сказати, що все, пов'язане з цим вищим священством, призначено й задумано, щоб підготувати нас, аби ми здобули вічне життя у Божому царстві.

В одкровенні стосовно священства, даному Джозефу Сміту у вересні 1832 року, Господь каже, що Мелхиседекове священство є вічним; що воно керує евангелією, існує в істинній Церкві в усіх поколіннях і тримає ключі від пізнання Бога. Він каже, що воно дає Господньому народу можливість бути освяченим, щоб побачити лице Бога і увійти в покій Господа, “той покій, що є повнотою Його слави”. (Див. УЗ 84:17–24).

Потім, говорячи і про Ааронове, і про Мелхиседекове священство, Господь каже: “Бо всіх, хто вірністю отримують ці два священства, про які Я говорив, і звеличують свої покликання, освячено Духом на оновлення їхніх тіл.

Вони стають синами Мойсея та Аарона, і сіменем Авраама, і церквою та царством, і обранцями Бога.

І також усі ті, хто приймає це священство, приймає Мене, каже Господь;

Бо той, хто приймає Моїх слуг, приймає Мене;

А той, хто приймає Мене, приймає Мого Батька;

А той, хто приймає Мого Батька, приймає царство Мого Батька; отже, усе, що має Мій Батько, буде дано йому.

І це за клятвою і завітом, що належать священству.

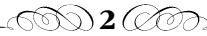
Отже, усі ті, хто приймають священство, приймають цю клятву та завіт Мого Батька, які Він не може порушити, і не можна їх усунути”.

А за порушення завіту і повне відвернення від нього дається покарання, а також і це повеління: “... бути обережними щодо себе, старанно прислухатися до слів вічного життя.

Бо ви будете жити кожним словом, що йде з вуст Бога”. (УЗ 84:33–44)⁶.

Ті з вас, хто має Ааронове священство, ще не прийняли цю клятву й завіт, які належать до вищого священства, але ви маєте велику силу й важливе повноваження, дані вам від Господа. Ааронове священство—це підготовче священство, завдяки якому ми набуваємо знань і вчимося, щоб стати гідними тих великих благословень, що прийдуть пізніше.

Якщо ви віддано служите як диякон, як вчитель і як священник, то набуваєте досвіду, здатності й здібностей, які дозволять вам отримати Мелхиседекове священство і звеличувати ваше покликання в ньому⁷.

Носії священства обіцяють звеличувати свої покликання у священстві і жити кожним словом, що виходить із уст Божих.

Як всі ми знаємо, завіт—це договір і угода між принаймні двома сторонами. Що стосується євангельських завітів, то в цьому випадку сторонами є Господь на небесах і люди на землі. Люди погоджуються виконувати заповіді, а Господь обіцяє їх відповідно винагороджувати. Євангелія сама по собі є новим і вічним завітом та містить в собі всі угоди, обіцяння й нагороди, які Господь пропонує Своему народу.

Тому, коли ми отримуємо Мелхиседекове священство, то робимо це за завітом. Ми урочисто обіцяємо отримати священство, звеличувати свої покликання в ньому і жити за кожним словом, що виходить із уст Бога. Зі свого боку, Господь обіцяє нам: якщо ми будемо дотримуватися завіту, то отримаємо все, що

має Батько, а це—вічне життя. Чи може хтось із нас увівити собі більш важливу чи більш прекрасну угоду, ніж ця?

Іноді ми говоримо якимось невизначено про звеличування свого священства, але це сказано в одкровеннях, щоб ми як старійшини, сімдесятники, первосвященики, патріархи і апостоли звеличували свої покликання у священстві.

Священство, яке має чоловік,—це влада і повноваження Бога, делеговані людині на землі, щоб вона діяла в усьому задля спасіння людства. Чини у священстві або покликання—це доручення виконувати особливо призначене служіння у священстві. І шлях для звеличування цих покликань—виконувати роботу, призначену для виконання в цьому чині.

Немає значення, в якому чині ми служимо, поки ми вірні й віддані своїм зобов'язанням. Один чин не вищий за інший, хоч в адміністративному плані один носій священства може бути покликаний головувати над іншим і направляти його роботу.

Мій батько, Президент Джозеф Ф. Сміт, сказав: “Немає жодного чину в цьому священстві, який би був або міг би бути важливішим за саме священство. Влада і повноваження чину походять зі священства. Жодний чин не дає священству повноваження. Жодний чин не додає священству влади. Але всі чини у Церкві беруть свою владу, свою дієвість, своє повноваження із священства”.

Нас закликають звеличувати свої покликання у священстві і виконувати роботу, яка входить до компетенції чину, який ми отримуємо. І в одкровенні стосовно священства Господь каже: “Отже, нехай кожний чоловік діє у своєму власному чині і трудиться у своєму власному покликанні; ... щоб можна було підтримувати досконалість організму [тобто організації]”. (УЗ 84:109–110).

Це одна з найважливіших цілей, заради досягнення якої ми працюємо у церковній програмі священства,—щоб старійшини виконували роботу старійшин, сімдесятники виконували роботу сімдесятників, первосвященики виконували роботу первосвящеників і т.д., щоб усі носії священства могли звеличувати свої

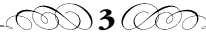
“Священство ...—це влада і повноваження Бога, делеговані людині на землі, щоб вона діяла в усьому задля спасіння людства”.

власні покликання і зібрати багатий урожай благословень, обіцяних за це⁸.

Ми—посланники Господа Ісуса Христа. Нам доручено представляти Його. Ми направлені, щоб проповідувати Його євангелію, виконувати обряди спасіння, благословляти людей, зцілювати хворих і, можливо, чинити дива, робити те, що робив би Він, якби особисто був тут присутній—і все це завдяки тому, що ми маємо святе священство.

Нас, Господніх довірених осіб, Його закон зобов'язує робити те, що Він хоче, щоб ми робили, незалежно від наших особистих почуттів чи світських принад. У нас самих немає ні

послання про спасіння, ні вчення, яке повинно бути прийнятим, ні влади христити, висвячувати чи одружувати на вічність. Усе це приходить від Господа, і все, що ми робимо стосовно цього, є можливим завдяки делегованому повноваженню⁹.

Піднесення обіцяно кожному носію Мелхиседекового священства, який вірний клятві і завіту священства.

А тепер дозвольте мені сказати кілька слів про клятву, якою супроводжується отримання Мелхиседекового священства.

Присягатися, даючи клятву,—це найбільш урочиста і найбільш зобов'язуюча форма висловлювання, яка відома в людській мові; саме її вибрав Батько, щоб передати чудове месіанське пророцтво про Христа і священство. Про Нього сказано: “Поклявся Господь,—і не буде жаліти: “Ти священник навіки за чином Мелхиседековим”. (Псалми 109:4).

Пояснюючи це месіанське пророцтво, Павло каже, що Ісус мав “безперестанне Священство” і що через нього прийшла “сила незнищального життя”. (Див. Євреям 7:24, 16). Джозеф Сміт сказав, що “всі ті, кого висвячено в це священство, зробилися подібними Синові Божому, залишаючись священиками завжди”, і це так, якщо вони є вірними й відданими [див. Переклад Джозефа Сміта—Євреям 7:3].

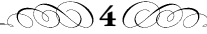
Тож Христос є чудовим прототипом того, що стосується священства, так само як і хрищення та всього іншого. Як Батько присягається клятвою, що Його Син успадкує все через священство, так само Він присягається клятвою, що всі ми, хто звеличує свої покликання в цьому самому священстві, отримаємо все, що має Батько.

Піднесення обіцяно кожному чоловіку, який має Мелхиседекове священство, однак це обумовлене обіцяння, і обумовлене воно необхідністю звеличувати наші покликання у священстві і жити за кожним словом, що виходить з уст Бога.

Абсолютно ясно, що немає більш чудових обіцянь, які були або могли бути дані, ніж ті, що прийшли до нас, коли ми

прийняли цей привілей та взяли на себе відповідальність мати святе священство і стати служителями Христа.

Ааронове священство є підготовчим священством, мета якого підготувати нас, щоб ми уклали завіт і дали клятву, яка супроводжує це вище священство¹⁰.

**Благословення Господа пропонуються
всім людям через служіння тих, хто є
носієм Його святого священства.**

В усьому цьому світі для кожного з нас немає нічого настільки ж важливого, як ставити у своєму житті на перше місце те, що стосується Божого царства: виконання заповідей, звеличування своїх покликань у священстві, відвідування дому Господа і прийняття запропонованої повноти благословень царства нашого Батька¹¹.

Благословення Господа пропонуються святим і світу через служіння тих, хто є носіями Його святого священства, хто представляє Його, хто справді є Його слугами і уповноваженими особами та готовий служити Йому й виконувати Його заповіді¹².

Я молюся, щоб усі ми, хто був покликаний представляти Господа і мати Його повноваження, могли пам'ятати, хто ми є, і діяти відповідно.

... Усі свої дні я прагнув звеличувати своє покликання у священстві і сподіваюсь, що витерплю до кінця в цьому житті й буду насолоджуватися товариством вірних святих у житті прийдешньому¹³.

У мене є бажання благословити тих, і молодих і літніх, хто звеличує своє покликання у священстві, і попросити Господа зливати на них блага Його Духа в цьому житті і забезпечити їм багатства вічності у житті майбутньому. ...

Як чудово знати, що Господь запропонував кожному з нас повноту священства і пообіцяв нам: якщо ми приймемо це священство і будемо звеличувати свої покликання, то здобудемо вічний спадок з Ним в Його царстві!¹⁴

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Сміт навчав, що через священство “Господь пропонує Своїм дочкам кожний з духовних дарів і кожне з благословень, які можуть отримати Його сини” (“З життя Джозефа Філдінга Сміта”). Які думки у вас викликають ці слова?
- Президент Сміт сказав, що носії священства мають більший стимул прагнути вічного життя, якщо розуміють свої завіти і Господні обіцяння (див. частину 1). Як це стосується всіх членів Церкви?
- Як пояснення Президента Сміта того, що означає звеличувати покликання (див. частину 2), відрізняється від іншого, загального, вживання слова *звеличувати*? Як ви були благословенні через служіння членів Церкви, які звеличували свої покликання?
- Президент Сміт навчав, що “Христос є чудовим прототипом того, що стосується священства” (частина 3). Що ми можемо робити, аби наслідувати приклад Ісуса Христа у своєму служінні іншим?
- Прогляньте в частині 4 слова Президента Сміта стосовно благословень, які пропонуються в храмі. Як можуть батьки допомогти своїм дітям підготуватися до благословень священства, які стають досяжними у храмі?

Відповідні уривки з Писань

Євреям 5:4; Алма 13:1–2, 6; УЗ 20:38–60; 84:19–22; 107:99–100;
Уложення віри 1:5

Допомога вчителю

“Досвідчений вчитель не думає: “Що я буду робити сьогодні у класі?”, а запитує: “Що мої студенти будуть робити сьогодні у класі?”; не “Чому саме я навчатиму сьогодні?”, а скоріше “Як мені допомогти моїм студентам зрозуміти, що їм потрібно знати?” (Virginia H. Pearce, “The Ordinary Classroom—A Powerful Place for Steady and Continued Growth,” *Ensign*, Nov. 1992, 12; див. також *Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 61).

Посилання

1. In Conference Report, Apr. 1951, 152.
2. Див. Conference Report, Apr. 1951, 152; Conference Report, Oct. 1970, 92.
3. "President George F. Richards: A Tribute," *Relief Society Magazine*, Oct. 1950, 661.
4. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 352.
5. In Conference Report, Apr. 1970, 59.
6. In Conference Report, Oct. 1970, 90–91.
7. In Conference Report, Apr. 1970, 59.
8. In Conference Report, Oct. 1970, 91–92; див. також Joseph F. Smith, in Conference Report, Oct. 1903, 87.
9. "Our Responsibilities as Priesthood Holders," *Ensign*, June 1971, 49.
10. In Conference Report, Oct. 1970, 92.
11. In Conference Report, Apr. 1970, 59.
12. "Blessings of the Priesthood," *Ensign*, Dec. 1971, 98.
13. In Conference Report, Oct. 1970, 92.
14. In Conference Report, Apr. 1970, 58.

На цій ілюстрації зображений чоловік, який хреститься в річці Дніпро поблизу Києва, Україна.

Хрищення

“Хрищення буквально є ... переходом, або воскресінням з одного життя в інше— з гріховного життя у духовне життя”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Під час генеральної конференції у квітні 1951 року Президент Джозеф Філдінг Сміт говорив про свій досвід, який він отримав 67 роками раніше, коли був охрищений у 8 річному віці. Він сказав, що у день свого хрищення відчував, що “стояв чистий, бездоганний перед Господом”. Але він дізнався, що протягом свого життя йому потрібно було докладати зусиль, щоб утримувати себе у тому стані. Він пригадував: “У мене була дуже добра сестра, як і всі мої сестри, яка справила на мій розум сильне враження щодо потреби утримувати себе незаплямованим від світу. Те, чого вона навчила мене у день мого хрищення, залишалося зі мною всі дні мого життя”¹.

Будучи вірним повчанням своєї сестри, Президент Сміт заохочував членів Церкви дотримуватися їхніх завітів хрищення—залишатися “в рамках духовного життя”, яке вони здобули, коли охристилися². Він проголосив:

“Не існує важливішої поради, яку можна дати будь-якому члену Церкви, ніж порада дотримуватися заповідей після хрищення. Господь пропонує нам спасіння за умови покаяння і вірності Його законам”³.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

1

Хрищення зануренням символізує народження, смерть і воскресіння.

Хрищення, третій принцип і перший обряд Євангелії, є важливим для спасіння і піднесення у царстві Бога. По-перше, хрищення—це засіб, через який людина, яка кається, отримує відпущення гріхів. По-друге, воно є ворітьми у царство Бога. Господь, розмовляючи з Никодимом, говорить нам про це в Іван 3:1–11. ...

... Хрищення виконується через занурення у воду. ... Хрищення не може виконуватися ніяким іншим чином, ніж через занурення всього тіла у воду, через такі причини:

(1) Воно символізує смерть, поховання і воскресіння Ісуса Христа та всіх інших, хто воскрес.

(2) Хрищення також є народженням і подібне до народження дитини у цей світ.

(3) Хрищення, як і символ воскресіння, буквально є переходом, або воскресінням з одного життя в інше—з гріховного життя у духовне життя.

Я хотів би поговорити про другу причину: хрищення також є народженням і подібне до народження дитини у цей світ. ... У Мойсей 6:58–60 ми читаємо:

“Отже, Я даю вам заповідь, навчати цього вільно ваших дітей, кажучи:

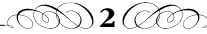
“Через провину приходять падіння, яке приносить смерть, і оскільки ви були народжені в цей світ водою, і кров'ю, і духом, що створено Мною, і таким чином стали з пороку живою душею, саме так і ви маєте народитися знову в царстві небесному від води, і від Духа, і бути очищеними кров'ю, саме кров'ю Мого Єдинонародженого; щоб ви були освячені від усього гріха і насолоджувалися словами вічного життя в цьому світі, і вічним життям у світі прийдешньому, саме безсмертною славою;

Бо водою ви виконуєте заповідь; Духом вас виправдано, і кров'ю вас освячено”. ...

Кожна дитина, яка приходить у цей світ, виношується у воді, народжується з води й крові і від духа. Отже, коли ми народжуємося в царство Бога, ми маємо бути народженими таким самим чином: через хрищення народитися з води; через пролиття крові Христа очиститися і стати освяченими; і виправдатися через Дух Бога, бо хрищення не є повним без хрищення Святим Духом. Ви бачите паралель між народженням у світ і народженням у царство Бога. ...

Поговоримо про третю причину: хрищення, як і символ воскресіння, буквально є переходом, або воскресінням з одного життя в інше—з гріховного життя у духовне життя. ...

... Всім чоловікам і жінкам ... потрібне покаєння. ... Вони перебувають у духовній смерті. Як же їм повернутися назад? Через поховання у воді. Вони—мертві, їх ховають у воді і вони виходять у воскресіння духа назад до духовного життя. Ось чим є хрищення⁴.

**Малим дітям, які не досягли років
підзвітності не потрібне хрищення, бо вони
викуплені через Спокуту Ісуса Христа.**

Я знаю, що малі діти, які не досягли років підзвітності, а отже не винні у гріху, ... викуплені через кров Христа, і це великий глум стверджувати, що вони потребують хрищення, бо це заперечує правосуддя і милість Бога [див. Мороній 8:20–23]⁵.

У 29 розділі Учення і Завітів Господь каже так (вірші 46–47):

“Але ось, Я кажу вам, що малих дітей викуплено від заснування світу через Мого Єдинонародженого;

Отже, вони не можуть грішити, бо силу не дано Сатані спокушати малих дітей, доки вони не стають підзвітними переді Мною”.

Це звучить добре. “Малих дітей викуплено від заснування світу”. Що Він має на увазі під цим? Це означає, що до того, як було закладено основи цієї землі, цей план викуплення, план спасіння, якого ми маємо дотримуватися у цьому смертному житті, було повністю підготовлено, і Бог, знаючи кінець від

початку, передбачив викуплення малих дітей через спокуту Ісуса Христа. ...

... Коли ви дивитися в обличчя малої дитини і вона підводить очі і посміхається до вас, чи можете ви повірити, що та мала дитина заплямована будь-яким гріхом, який не дозволить їй увійти в присутність Бога, якщо вона помре? ...

Пам'ятаю, що коли я служив на місії в Англії, там була одна сім'я з Америки. ... Коли [чоловік] почув старійшин, які проповідували на вулиці, він запросив їх до себе додому, бо вони були його співвітчизниками. Його не цікавила євангелія; йому було цікаво поспілкуватися з ними, бо вони також приїхали зі Сполучених Штатів. Сталося так, що в тій місцевості працював я. Я був не перший, хто проповідував йому, але пізніше він запросив до себе і мене. ...

Ми думали, що прийдемо до нього додому і говоритимемо про бейсбол, футбол та інші речі, та порівнюватимемо життя в Сполучених Штатах з життям у Великобританії—про те, що цікавило його. Саме це ми і робили, і спершу ми жодним словом не торкнулися релігії. Під час кількох візитів ми обговорювали цікаві для нього теми і він вважав нас досить хорошими хлопцями, бо ми не забивали його мозок релігією. Але згодом вони почали ставити запитання—ми знали, що вони почнуть—і одного вечора, коли ми сиділи у них вдома, дружина того чоловіка повернулася до мене і сказала: “Старійшино Сміт, я хочу запитати в тебе”. Ще не поставивши свого запитання, вона почала плакати. Я не знав, що її непокоїло. Вона схлипувала, а коли опанувала себе, щоб поставити запитання, розповіла мені таку історію:

Коли вони приїхали до Англії, їх спіткало нещастя і вони втратили малу дитину. ... Вони пішли до священника [церкви, яку відвідували] і хотіли, щоб ту дитину поховали за християнськими звичаями. ... Священик сказав їй: “Ми не можемо поховати вашу дитину за християнськими звичаями, бо її не було охрищено. Вашу дитину втрачено”. Ця розповідь звучить досить суворо, але саме так вона і розповіла її, і серце тієї жінки боліло протягом двох чи трьох років. Отже вона поставила мені запитання: “Чи втрачено мою дитину? Чи правда, що я ніколи не побачу її знову?” Я повернувся й прочитав їй слова Мормона до його

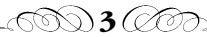
сина Моронія в Книзі Мормона [див. Мороній 8]. І сказав: “Вашу дитину не втрачено. Жодної дитини не втрачено. Всі діти спасенні в царстві Бога, коли помирають”.

...“І я також бачив, що всі діти, які померли до того, як досягли років підзвітності, є спасеними в цілестіальному царстві небесному”. [УЗ 137:10]. Це сказав Господь Пророку Джозефу Сміту в одкровенні або видінні, яке він отримав у Кертлендському храмі. Чи не гарні ці слова? Чи не справедливо це? Чи не правильно це? ... [Дитина] не відповідає за перворідний гріх, вона не відповідає за жоден гріх, і милість Бога поширюється на неї і її викуплено.

Але як щодо вас і щодо мене? Ось ми, здатні до розуміння, і Господь каже: “Кому з тих, хто має знання, не заповідав Я покаятися?” [УЗ 29:49]. Нам заповідано каятися, нам заповідано христитися, нам заповідано змити наші гріхи у водах хрищення, бо ми здатні розуміти, і всі ми грішили. Але ні я, ні ви не христилися за будь-що зроблене Адамом. Я охристився, щоб мати змогу очиститися від того, що я зробив сам, так само і ви, і щоб я міг увійти в царство Бога.

... Господь подбав про тих, хто не має закону, і малі діти не підлягають під закон покаяння. Як ви можете навчити малу дитину каятися? Її немає у чому каятися.

Господь установив—і це Його особисте рішення—вік підзвітності—вісім років. Коли нам виповнюється вісім років, наше розуміння має бути достатнім, щоб ми охристилися. Господь дбає про тих, хто не досяг цього віку⁶.

Кожна особа, яка христиться в цій Церкві, укладає завіт з Господом.

Кожна особа, коли входить у води хрищення, укладає завіт.

“І знову, як заповідь Церкві стосовно способу хрищення—Всі ті, хто упокорюються перед Богом і бажають бути хрищеними, і приходять зі скрушеним серцем і впокореним духом, і свідчать перед Церквою, що вони істинно покаялися в усіх своїх гріхах, і бажають узяти на себе ім'я Ісуса Христа, маючи

“Кожна особа, яка христиться в цій Церкві, укладає завіт з Господом дотримуватися Його заповідей”.

рішучість служити йому до кінця, і істинно являють своїми ді-
яннями, що вони отримали від Духа Христа на прощення їхніх
гріхів, будуть прийняті хрищенням у його Церкву”. (УЗ 20:37)⁷.

Я прочитаю уривок з 59 розділу Учення і Заповітів:

“Отже, Я даю їм [членам Церкви] заповідь, кажучи так: Люби Господа Бога твого всім своїм серцем, усією своєю могутністю, розумом і силою; і в ім'я Ісуса Христа служи Йому.

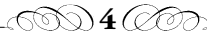
Люби свого ближнього, як самого себе. Не кради; не чини перелюбу, не вбивай, не роби нічого подібного до цього”.

“Дякуй Господу Богу твоєму в усьому”. [УЗ 59:5–7].

Кожна особа, яка хреститься в цій Церкві, укладає завіт з Господом дотримуватися Його заповідей, і в цій заповіді, повтореній у розподілі, в якому ми живемо, нам сказано, що ми маємо служити Господу всім своїм серцем, і всім свом розумом, і всією своєю силою, які у нас є, і це також в ім'я Ісуса Христа. Все, що ми робимо, має виконуватися в ім'я Ісуса Христа.

У водах хрищення ми укладаємо завіт, що будемо дотримуватися цих заповідей; що будемо служити Господу; що будемо виконувати цю першу й найбільшу з усіх заповідей, і любитимемо нашого Господа Бога; що ми дотримуватимемося наступної великої заповіді—ми любитимемо свого ближнього, як самого себе; і всією могутністю, яку маємо, всією силою, всім нашим серцем ми доведемо Йому, що будемо “жити кожним словом, що йде з вуст Бога;” [УЗ 84:44] що ми будемо покірними й смиренними, старанними в Його служінні, готовими слухатися, прислухатися до порад тих, хто головує над нами, і виконувати все з оком, єдиноспрямованим до слави Бога.

Ми не повинні забувати це, бо, як члени Церкви, ми маємо обов'язок виконувати цю заповідь⁸.

Щоб отримати повноту благословень евангелії, після хрищення ми повинні продовжувати бути смиренними, каятися і бути слухняними.

Однією з великих цілей істинної церкви є навчання людей стосовно того, що вони мають робити після хрищення, щоб отримати повноту благословень евангелії⁹.

Кожна охрищена, справді охрищена, душа упокорила себе; її серце—скрушене; її дух—упокорений; вона уклала завіт перед Богом, що дотримуватиметься Його заповідей, і полишила всі

свої гріхи. А коли вона стане членом церкви, чи може вона грішити? Чи може вона розслабитися? Чи може вона розважатися тим, чого, Господь сказав, вона має уникати? Ні. Після хрищення їй необхідно мати такий самий упокорений дух, таке ж скрушене серце, як і до хрищення¹⁰.

Я чув, як про хрищення говорили деякі наші молоді і не дуже молоді люди. Вони кажуть, що не розуміють, чому людина, оскільки хрищення виконується для відпущення гріхів, не має хреститися щоразу, коли скоює гріх. Чи бачите ви причину? Коли людина грішить, але продовжує жити духовним життям,—вона жива, вона може покаятися і бути прощеною. Їй не потрібно хреститися, щоб повернутися туди, де вона вже знаходиться¹¹.

Хто серед святих останніх днів прагне отримати місце в телестіальному царстві? Хто серед святих останніх днів прагне отримати місце в терестріальному царстві? Ми не повинні прагнути цих царств; людина, яка хреститься в цій Церкві, не ставить і не повинна ставити за мету жити так, щоб не здобути місця в celestiallyму царстві Бога; бо саме хрищення є шляхом у це царство. Хрищення має подвійну мету: спочатку воно призначене для відпущення гріхів, а тоді слугує входом у царство Бога. входом не в телестіальне царство, не в терестріальне царство, а в celestiallyне царство, де живе Бог. Саме для цього і потрібне хрищення; саме для цього і потрібен дар Святого Духа, який надається через рукопокладання,—підготувати нас до того, щоб завдяки послушності ми могли постійно просуватися вперед, виконуючи заповіді Господа, поки не отримаємо повноту в celestiallyльному царстві¹².

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Коли ви читатимете спогади Президента Сміта в частині “З життя Джозефа Філдінга Сміта”, пригадайте своє хрищення. Як ваше розуміння хрищення зросло з того часу? Як ми можемо допомогти членам сім’ї або друзям, які готуються хреститися?
- Яке розуміння щодо хрищення ви здобули з вчень Президента Сміта у частині 1? Як його вчення про символізм хрищення розширює наше розуміння завіту хрищення?

- Чого навчає нас розповідь у частині 2 про любов Небесного Батька до Його дітей? Подумайте про знайомих вам людей, які б могли мати користь, дізнавшись про вчення, викладене в цій розповіді.
- Подумайте про те, що ви робитимете, щоб дотримуватися завіту хрищення (див. частину 3). Який вплив цей завіт справляє на ваші стосунки з членами сім'ї та іншими людьми?
- Обміркуйте висловлювання Президента Сміта на початку частини 4. Чого, на вашу думку, потрібно навчати людей після їхнього хрищення? Як ми можемо допомагати одне одному дотримуватися завіту хрищення?

Відповідні уривки з Писань

Матвій 3:13–17; 2 Нефій 31:5–13; Мосія 18:8–13; 3 Нефій 11:31–39; УЗ 68:25–27; Уложення віри 1:4

Допомога вчителю

“Ви можете допомогти тим, кого навчаєте, відчути більше впевненості у своїй здатності брати участь в обговореннях, якщо позитивно реагуватимете на кожний щирий коментар. Наприклад, можна сказати: “Дякую за вашу відповідь. Вона була дуже глибокою” ... або “Це гарний приклад!”, або “Я високо ціную все, сказане вами сьогодні” (*Навчати—немає покликання величнішого*, [2000], с. 64).

Посилання

1. In Conference Report, Apr. 1951, 57–58.
2. “Repentance and Baptism”, *Deseret News*, Mar. 30, 1935, Church section, 8; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:326.
3. In Conference Report, Oct. 1970, 7.
4. “Repentance and Baptism”, 6, 8; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:323–326.
5. “Testimony of Elder Joseph F. Smith Jr.”, *Liahona: The Elder’s Journal*, Mar. 30, 1915, 629.
6. “Redemption of Little Children”, *Deseret News*, Apr. 29, 1939, Church section, 7.
7. “Seek Ye Earnestly the Best Gifts”, *Ensign*, June 1972, 2.
8. In Conference Report, Apr. 1940, 95; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:328.
9. “The Plan of Salvation”, *Ensign*, Nov. 1971, 5.
10. In Conference Report, Oct. 1950, 12; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:329.
11. “Repentance and Baptism”, 8; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:326.
12. In Conference Report, Apr. 1922, 60–61.

“А коли Павло руки на них поклав, то зійшов на них Дух Святий” (Дії 19:6).

Дар Святого Духа

“Після хрищення і конфірмації Святий Дух, Який навчатиме нас шляхам Господа, пробудить наш розум і допомагатиме нам розуміти істину, може стати нашим супутником”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

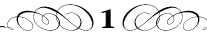
Президент Джозеф Філдінг Сміт навчав, що кожен вірний член Церкви “має право отримувати одкровення, які є доцільними й необхідними для його [або її] особистого скерування”¹. Він завжди прагнув цього особистого скерування, особливо у своїх намаганнях навчати і оберігати своїх синів і дочок. Старійшина Френсіс М. Гіббонс, який служив секретарем Першого Президентства, розповів про випадок, почутий від сина Президента Сміта—Рейнольдса (якого називали Рейн).

“Рейн признався, що цигарку тримав у роті тільки раз у житті, і то лише кілька секунд. Це сталося, коли він навчався у середній школі імені Рузвельта Джуніора в Солт-Лейк-Сіті. Вхід [до школи] було розташовано на тихій боковій вуличці, на якій майже не було транспортного руху. Цього дня Рейн тільки-но вийшов з центрального входу школи зі своїм другом, який палив, і, як він і робив це часто, умовляв його “лише раз” спробувати закурити. Цього разу його друг добився свого. Рейн узяв одну цигарку і підкурих її. Не зробив він і кількох затяжок, як на узбіччі поруч зупинилася машина нікого іншого, як батька Рейна. Опустивши вікно, старійшина Сміт сказав своєму враженому сину: “Рейнольдсе, сьогодні після вечері я хочу поговорити з тобою” і поїхав. Рейн розповідав: “Коли мій батько називав мене Рейнольдсом, я знав, що він говоритиме про серйозні справи”. Старійшина Сміт дозволив Рейну хвилюватися про свою провину решту дня і під час вечері, коли він, на диво,

майже не розмовляв. Після цього, сидячи як на жару в кабінеті свого батька, ... Рейнольдс став перед судом. Однак він почув лише сказану з добротою й любов'ю лекцію про зло від "тієї огидної звички", і нагадування про те, ким він є, і як його поведінка вплинула на всю сім'ю. Вона завершилася проханням, щоб Рейн пообіцяв, що ніколи більше не візьме цигарки до рота. Рейн дав урочисту обіцянку. "Це ніколи не повторювалося знову", — сказав він. Протягом усіх наступних років, включаючи час, який він провів у Військово-Морському Флоті Сполучених Штатів під час Другої світової війни, де курили всі, він шанував обіцяння, яке дав своєму батькові".

Розмірковуючи над цією подією, старійшина Гіббонс зазначив: "Ймовірність того, що Джозеф Філдінг Сміт опиниться на тій віддаленій вулиці в той момент, коли його молодший син закурив свою одну і лише єдину цигарку, була мізерною. Хоча він і не сказав цього, манера поведінки й тон Рейна говорили про те, що цей випадок переконав його у надзвичайній глибині й силі духовної чутливості його батька, особливо, якщо це стувалося благополуччя його сім'ї"².

Учення Джозефа Філдінга Сміта

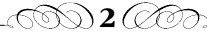

Місія Святого Духа—свідчити про Батька і Сина та про всю істину.

Святий Дух є третім членом Божества. Він є Духом в образі людини. Батько і Син є особами, які мають шкію: вони мають тіла з плоті й кісток. Святий Дух є особою з Духа і має лише духовне тіло [див. УЗ 130:22]. Його місія—свідчити про Батька і Сина та про всю істину [див. 2 Нефій 31:18; Мороній 10:5]³.

Він бере участь у справах Батька і Сина і відкриває їх тим, хто вірно служить Господу. Саме через повчання Утішителя, або Святого Духа, апостоли пригадали вчення Ісуса Христа [див. Іван 14:26]. Саме через повчання Святого Духа приходять пророчтво [див. 2 Петра 1:21]⁴.

Коли Дух Бога промовляє до духа людини, Він має силу передати істину краще і зрозуміліше, ніж її можна передати через особистий контакт навіть з небесними істотами. Через Святого Духа істина влітається в кожну фібру й м'язу тіла так, що її не можна забути⁵.

Святий Дух являє істину чесним людям повсюди.

Ми віримо, що Святий Дух є одкровителем, і що Він свідчитиме чесним людям повсюди, що Ісус Христос є Сином Бога, що Джозеф Сміт є пророком, і що ця церква є єдиною істинною й живою Церквою на лиці всієї землі. (Див. УЗ 1:30).

Нікому не потрібно залишатися у темряві; світло вічної евангелії є тут; і кожен щирий дослідник на землі може здобути особисте свідчення від Святого Духа про істину і божественну природу Господньої роботи.

Петро сказав: "... Не дивиться Бог на обличчя", але в кожному народі приємний Йому, хто боїться Його й чинить правду" (Дії 10:34–35), що означає таке: Господь пролле Свого Духа на вірних, так що вони самі пізнають істини цієї релігії⁶.

Святий Дух явить Себе будь-кому, хто питає про істину, саме так, як Він явив Себе Корнелію [див. Дії 10]. У Книзі Мормона у нас є такі слова, сказані Моронієм, коли він майже завершив свій літопис, у 10 розділі, 4 вірші:

"І коли ви отримаєте їх, я б хотів закликати вас, щоб ви запитали у Бога, Вічного Батька, в ім'я Христа, чи не істинні вони; і якщо ви питатимете з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа, Він явить вам правду про це силою Святого Духа".

"Кожна людина може отримати прояв Святого Духа, навіть якщо вона не належить до Церкви, але щиро шукає світла та істини. Святий Дух прийде і дасть людині свідчення, якого вона прагне, а потім відійде⁷.

3

Після хрищення через рукопокладання надається дар Святого Духа.

У дні первинної церкви Ісуса Христа було дано обіцяння, що всі, хто кається, хреститься для відпущення гріхів і буде вірним, мають отримати дар Святого Духа через рукопокладання. Це саме обіцяння було дано всім, хто отримає Євангелію у цьому розподілі, бо Господь сказав:

“І всіх, хто матиме віру, ви маєте конфірмувати в Моїй Церкві рукопокладанням, і Я наділю їх даром Святого Духа”. [УЗ 33:15]⁸.

Ви не можете отримати дар Святого Духа лише помолившись про це, заплативши свою десятину, дотримуючись Слова мудрості і навіть якщо охреститися для відпущення гріхів. Ви маєте завершити це хрищення хрищенням Духа. Якось Пророк сказав, що ви можете з таким же успіхом охрестити мішок з піском, якщо не конфімуєте людину і не дасте їй дар Святого Духа покладанням рук. Ви не можете отримати його жодним іншим чином⁹.

Я вірю у вчення про рукопокладання для дару Святого Духа, завдяки якому ми приводимося у присутність нашого Небесного Батька і пізнаємо Його шляхи, щоб нам ходити Його стежками¹⁰.

4

Завдяки дару Святого Духа, члени Церкви можуть насолоджуватися постійним напарництвом Святого Духа.

Святий Дух—це Посланець, або Втішитель, Якого Спаситель обіцяв послати Своїм учням після Свого розп'яття. Цей Утішитель, через Свій вплив, має бути постійним напарником кожної хрищеної людини і священнослужити членам Церкви, надаючи їм одкровення і спрямування, знання істини, щоб вони могли ходити в її світлі. Саме Святий Дух просвітає розум істинно хрищеного члена Церкви. Саме через Нього приходиться особисте одкровення, а світло істини вкорінюється в наших серцях¹¹.

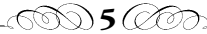
Після того, як нас охрестили, нас конфірмують. Навіщо потрібна конфірмація? Щоб зробити нас напарниками Святого

Духа; надати нам привілей спрямовуватися третім членом Божества—мати Його напарництво, щоб наш розум міг бути про-світлений, щоб Святий Дух міг спонукати нас прагнути знання і розуміння стосовно всього, що стосується нашого піднесення¹².

Після хрищення і конфірмації Святий Дух, Який навчатиме нас шляхам Господа, пробудить наш розум і допомагатиме нам розуміти істину, може стати нашим супутником¹³.

Нам обіцяно, що коли ми хрестимося, якщо ми вірні й віддані, ми матимемо провід Святого Духа. У чому полягає мета цього? Навчати нас, направляти нас, свідчити нам про спасительні принципи евангелії Ісуса Христа. Кожна дитина, яка досягла віку, щоб бути охрищеною, яка хреститься, має право на скерування Святого Духа. Я чув, як люди казали, що мала восьмирічна дитина не спроможна розуміти. Я маю особисте знання щодо цього. Я отримав свідчення про істину, коли мені було вісім років, і воно прийшло через Святого Духа. І воно завжди залишалося зі мною¹⁴.

Що за славетний привілей мати постійне скерування Святого Духа і отримувати знання про таємниці царства Бога¹⁵.

Напарництво Святого Духа доступне лише тим, хто готується, щоб отримати його.

На мою думку, є багато членів цієї Церкви, які хрестилися для відпущення своїх гріхів, і яким на голову поклали руки для дару Святого Духа, але які так ніколи і не отримали цей дар, тобто його прояв. Чому? Тому що вони ніколи не готувалися, щоб отримувати ці прояви. Вони ніколи не упокорювали себе. Вони ніколи не робили кроків, які б допомогли їм підготуватися мати напарництво Святого Духа. Отже, вони торують життям, не маючи цього знання; їм не вистачає розуміння. Коли до них приходять підступні і вправні в обмані люди, критикуючи провідників Церкви і вчення Церкви, ці слабкі члени Церкви не мають достатньо розуміння, достатньо інформації і достатнього керівництва Духа Господа, щоб протистояти хибним доктринам і вченням. Вони слухають і гадають, що, можливо, помилилися,

“Це заповідь Господа, що члени Церкви повинні старанно дотримуватися фундаментальних істин евангелії, як її було відкрито, і вивчати їх”.

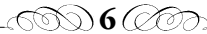
і перше, що ви бачите, вони залишають Церкву, бо не мають розуміння¹⁶.

Це заповідь Господа, що члени Церкви повинні старанно дотримуватися фундаментальних істин евангелії, як її було відкрито, і вивчати їх. Дух Господа не буде продовжувати перемагатися з байдужими, свавільними і бунтівними людьми, які не спроможні жити у світлі божественної істини. Привілей кожної охрищеної людини мати міцне свідчення про відновлення евангелії, але це свідчення потьмяніє і зрештою зникне, якщо ми не будемо постійно жити себе духовно через навчання, слухняність і завзяте прагнення пізнати і зрозуміти істину¹⁷.

Ми маємо право на скерування Святого Духа, але ми не можемо отримати такого скерування, якщо свідомо відмовляємося обмірковувати одкровення, які було дано нам, аби допомогти у розумінні і для спрямування нас у світлі та істині вічної евангелії. Ми не можемо сподіватися, що матимемо це скерування, коли відмовляємося обдумувати ці великі одкровення, які так багато значать для нас як у мирському, так і у духовному плані.

Тепер, якщо ми побачимо, що перебуваємо у цьому стані зневіри або небажання шукати світла і знання, які Господь зробив досяжними для нас, тоді ми схильні або перебуваємо у небезпеці бути обманутими злими духами, вченнями дияволів і заповідями людей [див. УЗ 46:7]. І коли цей хибний вплив торкнеться нас, ми не матимемо розуміння, щоб розрізнити його і знати, що він іде не від Господа. І таким чином ми можемо стати здобиччю безбожних, злих, лукавих і оманливих людей¹⁸.

Дух Господа не живе у несвятих храмах, і коли людина відвертається від істини через злочестивість, тоді Дух не супроводжує її і відходить, а на його місце приходить хибний дух, дух непокори, дух злочестивості, дух вічного знищення¹⁹.

Якщо ми залишатимемося вірними, Святий Дух даватиме нам одкровення, щоб вести і направляти нас у нашому житті.

Господь дав обіцяння всім, хто каятиметься і залишатиметься вірним, виявляючи дух покори і старанності, що вони матимуть право на скерування Божого Духа. Цей Дух вестиме їх і направлятиме в їхньому житті²⁰.

Кожен член Церкви отримав дар Святого Духа через рукопокладання. Він має право отримувати одкровення, які є доцільними і необхідними для його особистого скерування; не для Церкви, а для себе. За умови свого послуху і покори, він має право отримувати світло та істину, як вони будуть відкриті йому Духом Істини, і коли він прислухатиметься до того Духа, і шукатиме дару Духа зі смиренням і з вірою, його не буде обмануто²¹.

Ми маємо зберігати своє життя святим і ходити у світлі та істині, маючи належне розуміння, яке приходить через дар і силу Святого Духа, обіцяного всім, хто віритиме в покаєння і отримає слова вічного життя. Якщо нас супроводжує Дух, тоді ми ходимо у світлі і перебуваємо у товаристві з Богом²².

Привілей кожного члена Церкви—знати істину, говорити істину, мати натхнення від Святого Духа; це наш особистий привілей ... отримувати світло і ходити у світлі; і якщо ми залишатимемося у Богові, тобто будемо дотримуватися всіх Його

заповідей, то отримуватимемо більше світла, поки зрештою до нас не прийде досконалий день знання. [Див. УЗ 50:24]²³.

Ми повертаємося у присутність нашого Бога Батька зрештою через скерування Святого Духа²⁴.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Про що ми навчаємося з розповіді про Святого Духа у частині “З життя Джозефа Філдінга Сміта”? Коли Дух спонукав вас допомогти комусь?
- Президент Сміт говорив, що “Дух Бога промовляє до духа людини” (частина 1). Чим відрізняється спілкування з нашим духом від спілкування через наші вуха й очі? У чому воно є потужнішим?
- Чим відрізняються прояв Духа, який отримав Корнилій, від отримання дару Святого Духа? (Див. частину 2).
- Президент Сміт навчав, що хрищення не є повним без дару Святого Духа (див. частину 3). Чого б вам не вистачало у житті без дару Святого Духа?
- Обміркуйте вчення Президента Сміта у частині 4 стосовно того, що означає мати постійне напарництво Святого Духа. Які благословення ви отримали завдяки цьому напарництву?
- Що ми можемо робити, щоб мати напарництво Святого Духа? (Деякі приклади див. у частині 5).
- Переглядаючи частину 6, зверніть увагу на скерування, яке ми можемо отримати через Святого Духа. Як батьки можуть навчати своїх дітей розпізнавати і отримувати це скерування?

Відповідні уривки з Писань

Іван 16:13; Дії 19:1–6; 1 Коринтянам 12:3; 1 Нефій 10:17–19; 2 Нефій 31:15–20; 3 Нефій 19:9; УЗ 46:13; Уложення віри 1:4

Допомога вчителю

“Не турбуйтеся, якщо учні кілька секунд мовчать після того, як ви поставили запитання. Не відповідайте самі на запитання; дайте час учням обдумати відповідь. Однак тривале мовчання

може вказувати на те, що вони не зрозуміли запитання і потрібно перефразувати його” (*Навчати—немає покликання величнішого*, [2000], с. 69).

Посилання

1. In Conference Report, Apr. 1940, 96.
2. Френсіс М. Гіббонс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), xiv–xv.
3. З особистого листування, процитовано в *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:38; курсив з оригіналу вилучено.
4. З особистого листування, процитовано в *Doctrines of Salvation*, 1:38.
5. “The Sin against the Holy Ghost”, *Instructor*, Oct. 1935, 431; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:47–48.
6. “Out of the Darkness”, *Ensign*, June 1971, 4.
7. “Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers”, *Deseret News*, Apr. 27, 1935, Church section, 7; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:42.
8. “Avoid Needless Speculations”, *Improvement Era*, Dec. 1933, 866; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:38–39.
9. “Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers”, 7; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:41; *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), 97.
10. In Conference Report, Apr. 1915, 118.
11. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 2:149–150.
12. “Seek Ye Earnestly the Best Gifts”, *Ensign*, June 1972, 2.
13. З особистого листування, процитовано в *Doctrines of Salvation*, 1:42.
14. In Conference Report, Oct. 1959, 19.
15. *Answers to Gospel Questions*, 4:90.
16. “Seek Ye Earnestly the Best Gifts”, 3.
17. In Conference Report, Oct. 1963, 22.
18. In Conference Report, Oct. 1952, 59–60; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:43.
19. In Conference Report, Apr. 1962, 45.
20. In Conference Report, Apr. 1931, 68.
21. In Conference Report, Apr. 1940, 96.
22. In Conference Report, Apr. 1916, 74; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:290.
23. “What a Prophet Means to Latter-day Saints”, *Relief Society Magazine*, Jan. 1941, 7.
24. In Conference Report, Apr. 1955, 51.

*“Шлюб, як його розуміють святі останніх днів,—
це завіт, призначений бути вічним”.*

Вічний шлюб

“Повнота і благословення священства та євангелії приходять через цілестіальний шлюб. Він є вінцевим обрядом євангелії і вінцевим обрядом храму”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Вісімнадцятирічному Джозефу Філдінгу Сміту сказали, що молода жінка, Луї Емілі Шартліфф, приїде й буде жити в сім'ї Смітів, поки навчатиметься в коледжі. Проте для нього все ж було несподіванкою—і несподіванкою приємною,—коли він одного дня повернувся з роботи додому й побачив Луї, яка грала гімн на їхньому родинному фортепіано. З того дня наприкінці літа 1894 року між Джозефом і Луї зав'язалася дружба, яка поступово переросла в кохання. Вони були запечатані у Солт-Лейкському храмі 26 квітня 1898 року¹.

Луї та Джозеф жили в любові. Коли невдовзі після їхнього одруження Джозеф був покликаний служити два роки на місії в Англії, вона працювала у свого батька, щоб підтримувати його матеріально. Підтримувала вона його також емоційно і духовно, посилаючи підбадьорливі листи. Після його повернення вони зажили щасливою сім'єю, у них народилося двоє дочок. Вони прожили у шлюбі 10 років, коли Луї тяжко захворіла під час третьої вагітності й померла, їй було 31 рік.

Джозеф знаходив утішення в запевненні, що Луї відбула “у кращий світ”, і у своєму щоденнику він записав молитву про те, щоб йому “бути гідним зустріти її у вічній славі, аби бути знову разом з нею”². І хоч він знаходив утіху й надію в євангелії, йому страшенно не вистачало Луї. Він також непокоївся і про своїх донечок, у яких не було матері. Невдовзі після смерті Луї

Джозеф зустрів Етель Джорджіну Рейнолдс. І хоч любов до Луї не ослабла, він покохав Етель, її також полюбили і його доньки. З дозволу своїх батьків, батьків Луї і батьків Етель Джозеф запропонував Етель вийти за нього заміж. Вони були запечатані 2 листопада 1908 року. Разом вони прожили радісне й багате на події життя, у них народилося дев'ятеро дітей. Їхній дім відзначався порядком, старанною працею, повагою, чистотою, дисциплінованістю, любов'ю і здоровими розвагами³.

Вони прожили у шлюбі 29 років, і Етель померла від тяжкої виснажливої хвороби, на яку страждала впродовж 4 років. І знову Джозеф залишився самотнім, проте втішеним запевненням про вічний шлюб⁴. І знову він зустрів ту, з якою міг ділити своє життя. Він і Джессі Еванс були запечатані 12 квітня 1938 року. “За 33 роки їхнього спільного життя вона супроводжувала його майже скрізь—і близько, і далеко. Він, у свою чергу, допомагав їй купувати продукти, витирав посуд і консервував восени фрукти. Він не переймався тим, що він, апостол,—і у фартуху”⁵. Джессі часто казала про свого чоловіка: “Він—найдобріший з усіх, кого я будь-коли знала. Я не чула від нього жодного недоброго слова”. Він відповідав, посміхаючись: “А я й не знаю ніяких недобрих слів”⁶.

Біограф Джон Дж. Стюарт так написав про ніжне й співчутливе ставлення Президента Сміта до Джессі: “З кафедри він палко закликав чоловіків бути люблячими й відданими своїм дружинам. Але мене зворушило те, що він спекотного липневого дня в 1971 році пройшов у Солт-Лейк-Сіті дев'ять кварталів дорогою, яка круто піднімалась на північ, щоб дістатися лікарні святих останніх днів і провести свій 95-й день народження, сидячи біля ліжка своєї хворої дружини Джессі. Оскільки її стан погіршувався, він залишався чергувати біля неї вдень і вночі упродовж кількох тижнів, втішаючи й підбадьорюючи її, як тільки міг, до кінця”⁷.

Джессі померла 3 серпня 1971 року. Через два місяці Президент Сміт звернувся зі вступним словом на генеральній конференції. Його свідчення вказувало на те, що його сум зменшували довіра до Господа і надія на вічне життя:

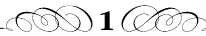
“Я відчуваю, що хочу сказати разом з давнім Йовом, до кого знання прийшло з того самого джерела, що й до мене: “Та я знаю, що мій Викупитель живий, і останнього дня Він підійме із пороку цю шкіру мою, яка розпадається, і з тіла свого я Бога побачу, сам я побачу Його, й мої очі побачать, а не очі чужі. ...” (Йов 19:25–27).

І додаючи своє свідчення до свідчення Йова, я також хотів би за ним сказати слова вдячності, виголошені ним, коли його душа сповнювалася мукою й печаллю: “... Господь дав,—і Господь узяв... Нехай буде благословенне Господнє Ім'я” (Йов 1:21).

Я молюся, щоб усі ми могли бути скеровані силою Святого Духа, щоб ми могли ходити прямо перед Господом, і щоб ми могли успадкувати вічне життя в оселях і царствах, що приготовані для слухняних”⁸.

Після виступу Президента Сміта президент Гарольд Б. Лі, який вів ті збори, сказав: “Я впевнений, що всі члени Церкви повсюди, розуміючи, за яких обставин Президент Сміт виголосив це могутнє послання, надзвичайно натхненні силою й стійкістю, які він виявив перед нами цього ранку. Від усього серця дякуємо вам, Президенте Сміт”⁹.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Целестіальний шлюб—це вінцевий обряд евангелії Ісуса Христа.

Немає іншого обряду, що стосується евангелії Ісуса Христа, який був би важливішим, урочистішим і священнішим за своєю природою і необхіднішим для [нашої] вічної радості, ... ніж шлюб¹⁰.

Повнота і благословення священства та евангелії йдуть від целестіального шлюбу. Він є вінцевим обрядом евангелії і вінцевим обрядом храму¹¹.

Я хочу благати моїх дорогих братів і сестер, дорогих членів Церкви йти в храм, щоб там укласти шлюб на час і на всю вічність¹².

 2

На протилежність тому, що практикується у світі, у євангельському плані шлюб існує вічно.

Шлюб розглядається дуже багатьма людьми як просто цивільний договір чи угода між чоловіком і жінкою, за яким вони будуть жити разом у шлюбних стосунках. Насправді ж шлюб є вічним принципом, від дотримання якого залежить саме існування людства. Господь дав цей закон людям від самого початку світу як складову євангельського закону, і перший шлюб мав тривати вічно. Відповідно до закону Господа, кожний шлюб повинен тривати вічно. Якби все людство жило, суворо дотримуючись євангелії і в тій любові, яка народжується Духом Господа, то всі шлюби були б вічними. ...

... Шлюб, як його розуміють святі останніх днів,—це завіт, призначений бути вічним. Він—основа для вічного піднесення, бо без нього неможливий вічний розвиток у Божому царстві”¹³.

Для усіх нас, хто читає газети, слухає новини по радіо і дивиться телепередачі, є очевидним, що надто багато людей не ставляться до шлюбу і сім’ї так, як це призначив Господь¹⁴.

Шлюб—це священний завіт, проте у багатьох випадках вульгарні та аморальні люди, а також багато тих, хто вважає себе витонченими натурами, ставляться до нього, як до мішені для брудних жартів, чогось несерйозного і швидкоплинного, не розуміючи священності цього великого принципу¹⁵.

Господь дав нам Свою вічну євангелію, щоб вона була світлом і прапором для нас, і ця євангелія містить в собі Його святий порядок шлюбу, вічного за своєю природою. Нам не слід і ми не повинні наслідувати шлюбні традиції, що існують у світі. Ми маємо яскравіше світло, ніж має світ, і Господь очікує від нас більше, ніж від них.

Ми знаємо, якою є істинна природа шлюбу. Ми знаємо, яке місце відведено сім’ї у плані спасіння. Ми знаємо, що нам слід одружуватися у храмі і що ми повинні утримувати себе чистими й непорочними, аби отримати печать схвалення від Святого Духа обіцяння на наші шлюбні союзи.

“Сімейні стосунки і сімейна єдність будуть продовжуватися, якщо вони належним чином організовані, у праведності в житті прийдешньому”.

Ми—духовні діти нашого Вічного Батька, і Він підготував план спасіння, завдяки якому ми могли б прийти на землю, розвиватися і вдосконалюватися та ставати подібними до Нього. Саме для цього Він і дав євангельський план, завдяки якому у нас можуть бути вічні сім’ї і ми можемо насолоджуватися вічним життям¹⁶.

Шлюб ніколи, за задумом Господа, не повинен був закінчуватися смертю тілного тіла; але завдяки шлюбу мали додаватися шана, панування й сила сторонам, які укладають завіт, та постійна й вічна єдність сім’ї у Божому царстві. Такі благословення прибережені для тих, хто бажає перебувати в цьому завіті, як Господь відкрив його. Це не просто партнерські стосунки між чоловіком і жінкою, бо, як сказав Господь, у шлюбі вони стають одним тілом і вступають у партнерство з Богом¹⁷.

3

Вірність шлюбному завіту приносить щастя і веде до благословень вічної слави.

Я вдячний Господу за знання про вічність шлюбного завіту, який дає чоловіку право на свою дружину, а дружині—право на свого чоловіка у прийдешньому світі, за умови, що вони увійшли в Дім Господа і були з'єднані на час і на всю вічність тим, хто має цю владу запечатувати, бо ніяк інакше це велике благословення отримати неможливо. Я також вдячний за знання, що сімейні стосунки і сімейна єдність будуть продовжуватися, якщо вони належним чином організовані, у праведності в житті прийдешньому¹⁸.

Я хочу попросити тих, хто був у храмі і там одружився, залишатися вірними й відданими своїм завітам та зобов'язанням, бо вони уклали ці урочисті завіти в Домі Господа¹⁹.

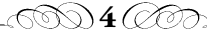
Ніщо так не підготує людство до слави Божого царства, як вірність шлюбному завіту. ...

Якщо цей завіт укладено належним чином, то він стає джерелом найбільшого щастя. Найбільша шана в цьому житті і в житті прийдешньому, честь, панування і влада в досконалій любові—ось такими є благословеннями, які приходять саме завдяки йому. Ці благословення вічної слави зберігаються для тих, хто бажає жити за цим та іншими завітами евангелії²⁰.

Що для членів Церкви означає шлюб? Шлюб означає, що вони отримують завдяки цьому обряду найбільше, вінцеве благословення—благословення вічних життів. Отже це Господь сказав—“вічні життя”, і це означає, що не тільки чоловік і дружина ввійдуть у вічне життя, але і їхні діти, які народилися у завіті, також будуть мати право на вічні життя через свою вірність. І більш того, стосункам між чоловіком і дружиною після воскресіння з мертвих не настане кінець. Під цим Господь має на увазі, що вони будуть мати продовження сімені вічно, і сім'я як така не матиме кінця. [Див. УЗ 132:19–24]²¹.

Аби досягнути цих цілей Вічного Батька, повинен бути союз—чоловіки і їхні дружини отримують благословення, обіцяні тим, хто є вірними й відданими, завдяки чому вони будуть

піднесені та набудуть божественності. Чоловік не може отримати повноту благословень Божого царства сам, так само й жінка, але удвох вони можуть отримати всі благословення і привілеї, які належать до повноти Батькового царства²².

Кожна людина, чие серце праве, матиме можливість отримати благословення вічного шлюбу в цьому житті або в житті прийдешньому.

У величому плані спасіння нічого не упущено. Євангелія Ісуса Христа—найпрекрасніше, що є у світі. Вона поширюється на кожну людину, чие серце праве і яка старанно шукає Його і бажає дотримуватися Його законів і завітів. Отже, якщо особа з якоїсь причини відкидає привілей дотримуватися будь-якого із завітів, Господь судитиме її за намірами її серця. Є тисячі членів Церкви, [які не мали можливості бути у храмі], які одружилися і виховували свої сім'ї в Церкві і в яких не було можливості мати привілей бути “запечатаними” на час і на всю вічність. Багато з них вже пішли з цього життя, і їхні благословення надаються їм вікарно. Євангелія—це вікарна робота. Ісус вікарно виконав роботу за всіх нас, бо ми не можемо виконати її самі за себе. Так само Він дарував живим членам Церкви привілей виступати в якості повірників для тих, хто помер, не маючи можливості самим виконати цю роботу за себе за своє життя.

До того ж, є тисячі молодих чоловіків, а також молодих жінок, які вже відійшли у світ духів, не маючи можливості отримати ці благословення. Багато з них віддали своє життя на війні; багато з них померли в юності; і багато з них померли в дитинстві. Господь не забуде жодного з них. Усі благословення, що стосуються піднесення, будуть дані їм, бо саме так виявляються справедливість і милосердя. Це стосується і тих, хто живе у колах Сіону і в тіні наших храмів; якщо їм було відмовлено у благословеннях в цьому житті, то ці благословення будуть дані їм упродовж тисячоліття²³.

Ніхто не буде позбавлений піднесення, якщо залишається вірним. ... Чоловік, який піднесення не заслуговує, не може завадити відданій дружині отримати його, і навпаки²⁴.

5

Діти і молодь готуються до вічного шлюбу, коли дізнаються про шлюбний завіт, набувають сильної віри й утримують себе чистими й непорочними.

Нехай усі батьки і матері-святі останніх днів стежать за тим, щоб навчати своїх дітей про священність шлюбного завіту. Нехай вони вселять своїм дітям думку, що немає жодного іншого шляху, крім шанування Божих завітів, серед яких завіт вічного шлюбу є одним з найважливіших й найнеобхідніших, яким вони можуть отримати благословення *вічних життів*²⁵.

Це життя—коротке, а вічність—довга. Якщо ми припускаємо, що завіт шлюбу буде тривати вічно, то над цим слід було б добре замислитися. ... Ось слушна порада нашої молоді: серйозно розмірковуюте і ставте собі за мету обачливо вибрати супутника, який мав би сильну віру в євангелію. Така людина, швидше за все, виявиться вірною кожній клятві й кожному завіту. Якщо молодий чоловік і молода жінка цілком розуміють божественну місію нашого Господа і мають про неї свідчення, а також вірять в євангелію, як її було відкрито через Джозефа Сміта, пророка, то в них є всі підстави жити у щасливому союзі, який триватиме вічно²⁶.

Я благаю вас, молодь Сіону, усіх повсюди, утримуйте себе чистими й непорочними, щоб ви мали право входити в дім Господа і разом з вибраними вами супутником чи супутницею отримали всі ці великі благословення, які Господь пропонує вам²⁷.

Я б хотів привернути вашу увагу ... ось до чого: молодь, коли одружується, не хоче починати своє спільне життя, задовольняючись тими скромними й малими статками, які вони мають; їм хочеться мати стільки ж усього, скільки мають їхні батьки на цей час, коли вони, їхні діти, одружуються. Вони хочуть розпочати [своє подружнє життя], маючи все можливе під сонцем, що зробило б їхнє життя комфортним. На мою думку, це помилка. Я вважаю, що вони мали б почати з малого, покладаючи свою довіру на Господа, будуючи тут трошки і там трошки, наскільки це для них можливо, поступово накопичуючи, аж поки вони не досягнуть процвітання, якого їм хочеться мати²⁸.

Якщо чоловік з дружиною разом віддано дотримуються евангелії, то їхня радість у шлюбі значно збільшується.

6

Якщо чоловік з дружиною отримують всі обряди евангелії та віддано дотримуються всіх її принципів, то їхня радість у шлюбі значно збільшується.

Шлюб було призначено Богом. Це праведний принцип, щоб шлюб укладався у святості та щоб в ньому жили у святості. Якби сьогодні чоловіки і жінки укладали б цей завіт в душі смирення, любові й віри, як це їм заповідано, праведно ходячи шляхами вічного життя, то не було б ні розлучень, ні розбитих сімей; а було б щастя, радість, які не можна передати словами²⁹.

Я хочу сказати всім моїм дорогим братам і сестрам, які були одружені в храмі, щоб вони ніколи не забували про чудові благословення, якими вони були обдаровані,—що Господь дав їм через їхню вірність право стати Його синами і дочками, співспадкоємцями з Ісусом Христом, володіючи, як стверджується тут, усім, що має Батько [відповідно до Римлянам 8:13–19 і Учення і Заповітів 76:54–60].

І все ж є члени Церкви, які не розуміють цього й після одруження на час і на всю вічність, ... отримавши обіцяння повноти

Батькового царства, вони дозволяють увійти у своє життя тому, що приносить в їхнє життя тертя й розділяє їх. І вони забувають, що уклали одне з одним завіт на час і на всю вічність; і не тільки одне з одним, але й уклали завіт зі своїм Батьком Небесним³⁰.

Якби чоловік і його дружина щиро й віддано дотримувалися всіх обрядів і принципів евангелії, то не виникало б жодної причини для розлучення. Радість і щастя, які приносять шлюбні стосунки, збільшувалися б; і чоловік з дружиною день у день ставали б все ближчими одне до одного. І не тільки б чоловік любив би дружину, а дружина—чоловіка, але й діти, народжені ними, жили б в атмосфері любові й злагоди. Любов кожного до інших була б непорушною, і більш того, любов усіх до Вічного Батька і Його Сина Ісуса Христа була б глибше вкорінена в їхні душі³¹.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Цей розділ починається з наведення прикладів того, що у шлюбному і сімейному житті до людей приходять і радість, і сум. Як може вчення про вічні сім'ї підтримати нас у радісні й сумні часи нашого життя?
- Що робить целестіальний шлюб “вінцевим обрядом храму”? (Див. частина 1).
- Президент Сміт протиставляв Господній погляд на шлюб з поглядом на шлюб, що існує у світі (див. частину 2). Що в цьому протиставленні є для вас важливим? Як ми можемо захищати і зміцнювати шлюб та сім'ю у сучасному світі?
- У частині 3 Президент Сміт перераховує щонайменше п'ять благословень, які приходять до тих, хто є “відданими і вірними” шлюбному завіту. Що для вас означає бути відданими і вірними шлюбному завіту?
- Що саме можуть робити батьки, аби “навчати своїх дітей про священність шлюбного завіту”? (Див. деякі ідеї в частині 5).
- У частині 6 Президент Сміт пояснює, як шлюбні стосунки можуть приносити більшу радість. Які підтвердження цього

принципу ви спостерігали? Якщо ви одружені, подумайте, що ви можете зробити, аби у вашому шлюбі було більше радості і любові.

Відповідні уривки з Писань

1 Коринтянам 11:11; УЗ 42:22; 131:1–4; Мойсей 3:18–24

Допомога вчителю

“Запитання, написані на дошці ще до початку уроку, допоможуть учням задуматися над темами задалегідь” (*Навчати— немає покликання величнішого* [2000], с. 93).

Посилання

1. Див. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 65–75; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 51–55.
2. In *The Life of Joseph Fielding Smith*, 162.
3. Див. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 214–241.
4. Див. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 249.
5. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 12–13.
6. In *The Life of Joseph Fielding Smith*, 268.
7. John J. Stewart, в *The Life of Joseph Fielding Smith*, 11; хоч Джон Дж. Стюарт написав цю книгу у співавторстві з Джозефом Філдінгом Смітом молодшим, цей коментар є особистим спостереженням Джона Дж. Стюарта.
8. “I Know That My Redeemer Liveth,” *Ensign*, Dec. 1971, 27.
9. In Conference Report, Oct. 1971, 7.
10. “The Law of Chastity,” *Improvement Era*, Sept. 1931, 643; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:58.
11. In “Lay Cornerstone at Provo Temple,” *Deseret News*, May 22, 1971, B2.
12. In Conference Report, Oct. 1951, 120.
13. “The Perfect Marriage Covenant,” *Improvement Era*, Oct. 1931, 704.
14. “President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California,” *New Era*, July 1971, 7–8.
15. *The Restoration of All Things* (1945), 259.
16. “President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California,” 8.
17. *The Restoration of All Things*, 259.
18. In Conference Report, Apr. 1915, 119.
19. In Conference Report, Oct. 1951, 120.
20. “The Law of Chastity,” 643; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:58–59.
21. In Conference Report, Oct. 1951, 120–121.
22. “Obedience to the Truth,” *Relief Society Magazine*, Jan. 1960, 6.
23. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–66), 2:37–38.
24. Особиста кореспонденція, процитовано в *Doctrines of Salvation*, 2:65.
25. In Conference Report, Oct. 1965, 30.
26. “Marriage Ordained of God,” *Young Woman's Journal*, June 1920, 307–8; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:77–78.
27. “President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California,” 10.
28. In Conference Report, Apr. 1958, 30.
29. *The Restoration of All Things*, 259.
30. In Conference Report, Apr. 1949, 135.
31. In Conference Report, Apr. 1965, 11.

Президент Джозеф Філдінг Сміт і його правнучка Шанна Мак-Конкі

Виховувати дітей у світлі й істині

*“Першочерговий обов’язок навчати
дітей в Церкві лежить на сім’ї”.*

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Президент Джозеф Філдінг Сміт описав свого батька, Джозефа Ф. Сміта, як “того, кому я довіряв більше, ніж будь-кому іншому у цьому світі, кого я знаю”¹. Він згадував, що його батько часто збирав сім’ю, “навчаючи своїх дітей принципам евангелії. Всі вони любили бути з ним і були вдячні за слова поради й навчання, якими він ділився. ... Вони ніколи не забували того, чого їх навчали. Вони отримували натхнення, яке, ймовірно, залишалося з ними назавжди”². Він також сказав: “Мій батько був найкращим чоловіком, якого я тільки знав. ... Одним з моїх найприємніших спогадів були спогади про час, який я проводив з ним, обговорюючи принципи евангелії і отримуючи від нього настанови так, як міг навчати лише він. Таким чином, моє особисте знання будувалося на істині, і я також можу сказати, що знаю—мій Викупитель живий, і що Джозеф Сміт є, був і завжди буде пророком живого Бога”³.

Джозеф Філдінг Сміт також з любов’ю говорив про свою матір, Джуліну Л. Сміт та про її повчання. Він сказав: “На колінах матері я навчився любити пророка Джозефа Сміта і мого Викупителя. ... Я вдячний за отримане навчання, і я намагався дотримуватися порад, які давав мені мій батько. Але та заслуга не була цілком його. Думаю, що велика її частина, її найбільша частина, належить моїй матері, на колінах якої я сидів ще маленьким і слухав її розповіді про піонерів. ... Вона навчала мене того, що я міг зрозуміти, а коли я вже міг читати, давала мені в руки книги. Вона навчила мене молитися [і] бути відданим і вірним

моїм завітам і зобов'язанням, виконувати мої обов'язки як диякона і вчителя, ... а пізніше і священика. ... Моя мати стежила за тим, щоб я читав, і я любив читати”⁴.

Коли Джозеф Філдінг Сміт став батьком, він наслідував приклад своїх батьків. Його дочка Амелія казала:

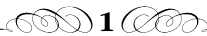
“Батько був ідеальним учнем і вчителем. Тим, хто не тільки навчав нас зі своєї великої скарбниці знань, але й заохочував нас навчатися самостійно. ...

Разом з дітьми він виконував пораду, яка міститься в УЗ 93:40: “Але я заповідав вам виховувати своїх дітей у світлі та істині”.

Він навчав нас за сніданком, розповідаючи історії з Писань, і був спроможний переповідати кожну з них по-новому й захопливо, хоча ми багато разів чули їх і раніше. Я й сьогодні чітко пам'ятаю тривогу, яку відчувала, гадаючи, чи знайдуть солдати Фараона золоту чашу в мішку з зерном Веніямина. Ми дізналися про те, як Джозеф Сміт знайшов золоті пластини і як явилися Батько і Син. Якщо у батька був час відвести нас до школи, ми знову чули історії. Дорогою до школи ми йшли повз [Солт-Лейкський] храм і він розповідав нам про ангела Моронія. Ми дізналися про те, що храм є дуже особливим місцем, що людина має вести хороше життя, щоб увійти туди, і коли ви там одружуєтеся, ваш шлюб триватиме вічно. Він навчав нас тому, про що молився під час наших сімейних молитов, коли ми ставали навколішки біля наших стільців перед сніданком, і знову—перед вечерею. ...

Сьогодні його вчення надихають і підтримують не тільки його нащадків, але й незліченну кількість вірних членів Церкви. Який великий привілей і благословення бути його дочкою!”⁵

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Аби протистояти впливу супротивника, батьки мають виховувати своїх дітей у світлі та істині.

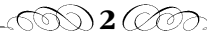
Важливості сімейної єдності—любові та уваги одне до одного у сім'ї—не можна приділити надмірної уваги. Духовна солідарність у сімейних стосунках—це надійний фундамент, на якому

будуть процвітати і Церква, і суспільство. Супротивник добре знає і розуміє цей факт, і, як ніколи раніше, він використовує кожний хитрий метод, вплив і підконтрольну йому силу, щоб розхитати й знищити цю вічну установу. Лише євангелія Ісуса Христа, коли застосовується у сімейних стосунках, розладнає цю диявольську руйнівну дію⁶.

Існує багато великих і реальних небезпек, на які слід зважати, і ті, які хвилюють нас більше, ніж усі інші разом узяті, стосуються наших дітей. Єдиний справжній і належний захист може забезпечити домівка і її вплив⁷.

Наших дітей потрібно буде навчити розрізняти між добром і злом, інакше, в багатьох ситуаціях, вони не зможуть зрозуміти, чому їм не дозволено займатися тим, що є звичним для їхніх ближніх. Якщо їх не навчати вченням Церкви, можливо, вони не зрозуміють, яку шкоду принесе відвідування в неділю концерту чи театру, перегляду фільму, спортивних ігор або чогось подібного, коли їхніх товаришів не стримують, а заохочують брати участь у цих, заборонених Господом справах в Його святий день. Батьки відповідальні за належне навчання своїх дітей, [і] Господь визнає батьків винними, якщо їхні діти зростають поза впливом принципів євангелії нашого Господа Ісуса Христа⁸.

Господь наказав нам, усім і кожному, виховувати наших дітей у світлі та істині. Там, де існує цей дух, дисгармонія, непокора і зневага священними обов'язками не матимуть і не можуть мати місця⁹.

За навчання своїх дітей в першу чергу відповідальні батьки.

Батько ніколи не відмовлявся від свого права на дітей, народжених у цей світ. Вони все ще Його діти. Він помістив їх під опіку смертних батьків, вказавши виховувати їх у світлі та істині. Найголовніший і фундаментальний обов'язок батьків—навчати своїх дітей у світлі та істині¹⁰.

Першочерговий обов'язок навчати дітей в Церкві лежить на сім'ї. Відповідальність батьків—виховувати своїх дітей у світлі

та істині, і Господь проголосив, що за те, в чому вони схиблять, вони стоятимуть перед судним престолом, аби дати відповідь¹¹.

Господь сказав в одкровенні, данім Церкві у 1831 році:

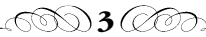
“І знову, якщо батьки мають дітей у Сіоні або в будь-якому з його колів, які організовано, і не вчать їх розуміти вчення про покаяння, віру в Христа, Сина живого Бога, і хрищення й дар Святого Духа рукопокладанням у віці восьми років, гріх буде на головах батьків.

Бо це буде законом для жителів Сіону або будь-якого з його колів, які організовано”. [УЗ 68:25–26].

... Господь вимагає цього від нас¹².

Батьки відповідатимуть за дії своїх дітей, якщо не навчатимуть їх через приклад і напучення.

Якщо батьки зробили все, що в їхніх силах, щоб правильно навчити своїх дітей через приклад і напучення, і після цього діти збиваються з путі, батьки не будуть нести відповідальність і гріх буде на дітях¹³.

Церква допомагає батькам у навчанні дітей.

Основна відповідальність за виконання того, що веде до спасіння, лежить на кожній особі. Всіх нас було поміщено на землю, щоб ми пройшли випробувальний досвід смертного життя. Всі ми знаходимося тут, щоб побачити, чи будемо ми дотримуватися заповідей і долати світ, і ми маємо самі робити для себе все, що можемо.

Наступна відповідальність, важлива для нашого спасіння,— наші сім'ї. Батьки поставлені, щоб бути світлом і провідниками для своїх дітей, і їм наказано виховувати їх у світлі та істині, навчаючи їх евангелії і показуючи належний приклад. Очікується, що діти слухатимуться своїх батьків та шануватимуть, і поважатимуть їх.

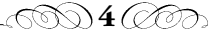
Церква і її організації фактично утворюють організацію служіння, яка допомагає сім'ї й окремим людям¹⁴.

“Церква і її організації фактично утворюють організацію служіння, яка допомагає сім’ї й окремим людям”.

Я закликаю вас, мої дорогі брати та сестри, чоловіки й дружини, батьки і матері, користатися кожною можливістю, яку надає Церква, щоб навчати ваших дітей в різних організаціях, створених для них завдяки одкровенням від Господа: Початковому товаристві, Недільній школі, організаціях взаємного вдосконалення [Товаристві молодих чоловіків і Товаристві молодих жінок], та кворумах меншого священства під керівництвом наших єпископатів. ...

... По всій Церкві у нас є семінарії та інститути релігії скрізь, де ми тільки можемо скористатися цією нагодою. ... Брати і сестри, посылайте ваших дітей до цих семінарій. Ті, хто відвідує коледж, стануть достатньо зрілими, щоб відвідувати церковні інститути релігії, якщо їх належним чином навчатимуть в юності¹⁵.

**Батьки мають робити все, на що спроможні,
щоб допомагати своїм дітям розуміти
евангелію Ісуса Христа і жити за нею.**

Індивідуальне, особисте свідчення є і завжди буде силою Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Свідчення найкраще підживлюється в сім'ї. ... Здобуття й збереження свідчення має бути сімейним проектом. Не нехуйте нічим, що допоможе зміцнити свідчення будь-якого члена вашої сім'ї¹⁶.

Ми повинні щосили захищати [дітей] від гріхів та зла світу, щоб їх не було уведено зі шляхів істини й праведності¹⁷.

Допомагайте вашим дітям, як тільки зможете, зростати, маючи знання евангелії Ісуса Христа. Навчайте їх молитися. Навчайте їх виконувати Слово мудрості, віддано й смиренно ходити перед Господом, щоб, ставши дорослими чоловіками й жінками, вони могли подякувати вам за те, що ви зробили для них, і дивитися на своє життя з вдячністю й любов'ю до своїх батьків за те, як вони піклувалися про них і навчали їх евангелії Ісуса Христа¹⁸.

Подавайте праведний приклад

Ми просимо батьків подавати приклад праведності у своєму особистому житті, збирати своїх дітей навколо себе і навчати їх евангелії під час своїх домашніх вечорів та за інших нагод¹⁹.

Батьки мають намагатися бути, або принаймні докладати максимальних зусиль, щоб бути, такими, якими вони бажають бачити дітей. Неможливо бути прикладом людини, якою ви не є²⁰.

Ви повинні навчати через приклад і напучування. Ви маєте ставати на коліна зі своїми дітьми і молитися. Ви маєте, з усім смиренням, навчати їх про місію нашого Спасителя, Ісуса Христа. Ви повинні показувати їм шлях, і батько, який показує своєму синові шлях, не казатиме: "Сине, іди до Недільної школи або іди на спільний захід, чи на збори священства,—але казатиме так: —Пішли зі мною". Він навчатиме прикладом²¹.

Починайте навчати дітей змалку

Ніхто не може почати служити Господу надто рано. ... Молодь живе за вченнями своїх батьків. Дитина, яку з народження

навчають праведності, найбільш ймовірно, завжди триматиметься праведності. Хороші звички легко формуються і їх легко дотримуватися²².

В домі повинні мати місце молитва, віра, любов і послух Богові. Обов'язок батьків—навчати своїх дітей цим спасительним принципам евангелії Ісуса Христа, аби вони знали, чому мають христитися, і щоб їхні серця могли бути сповнені натхнення продовжувати дотримуватися заповідей Бога після свого хрищення, щоб мати можливість повернутися в Його присутність. Чи бажаєте ви, дорогі мої брати і сестри, зберегти ваші сім'ї, ваших дітей; чи бажаєте ви запечататися зі своїми прабатьками, які жили до вас, чи бажаєте ви, щоб ваша родина була повною, коли ви, якщо вам буде дозволено, увійдете в цілестіальне царство Бога? Якщо так, тоді ви маєте почати навчати дітей з колиски²³.

Навчайте дітей молитися

Що це за домівка без духа молитви? Вона не є домівкою святих останніх днів. Ми маємо молитися; ми не повинні пропускати жодного ранку, щоб не скласти подяку Господу на колінах у сімейному колі, дякуючи Йому за Його благословення і просячи Його проводу. Жоден вечір не повинен закінчуватися, ми не повинні лягати спати, поки знову не зберемо членів сім'ї, щоб подякувати Господу за Його захист і попросити Його скерування на кожен день нашого життя²⁴.

Сподіваюся, що у своїх домівках ви навчаєте дітей молитися. Сподіваюся, що ви організовуєте сімейні молитви, ранкові і вечірні, що через приклад і напучення ваші діти навчаються виконувати заповіді, які є такими дорогоцінними, і такими священними, і так багато значать для нашого спасіння в царстві Божім²⁵.

Знайомте дітей з Писаннями

Не повинно бути жодної домівки в жоднім куточку світу, де не було б Біблії. Не повинно бути жодної домівки, де не було б Книги Мормона. Я говорю про домівки святих останніх днів. Не повинно бути жодної домівки, де не було б книг Учення і Завіти і Дорогоцінна Перлина. Не тримайте їх на полицях або

в шафі, а тримайте їх відкритими там, де до них легко можна дотягтися, щоб члени сім'ї могли мати доступ до них, і сісти й вивчати принципи євангелії самостійно²⁶.

Проводьте домашній сімейний вечір

Діти, які зростають в домівках, де вони беруть участь в домашніх сімейних вечорах, де рясно відчувається любов і єдність, закладають міцний фундамент, щоб бути хорошими громадянами і активними членами Церкви. Не існує величнішого спадку, який можуть залишити батьки своїм дітям, ніж спогади про щасливу, об'єднану і люблячу домівку, якою вони були благословенні.

Добре сплановані домашні сімейні вечори можуть бути джерелом тривалої радості й натхнення. Ці вечори—це час для того, щоб зібратися разом, щось організувати, виявляти любов, свідчити, вивчати євангельські принципи, розважатися й відпочивати всією сім'єю, а також робити все, що сприяє сімейній єдності та згуртованості.

Батьки й матері, які вірно проводять домашні сімейні вечори і які будують сімейну єдність усіма можливими способами, з честю виконують найвеличніший з усіх обов'язків—бути батьками²⁷.

Найкраще, що можуть робити батьки щодо провідництва в царстві Божім, так це скеровувати свої сім'ї в проведенні домашніх сімейних вечорів. Коли такі заходи стають частиною домашнього життя, то зростають єдність і повага в сім'ї, які позитивно впливають на кожну особу і сприяють збільшенню її праведності й щастя²⁸.

Батьки, які нехтують великою допомогою цієї програми [домашнього сімейного вечора], ризикують майбутнім своїх дітей²⁹.

Навчайте чесності, цнотливості й моральності

Ви маєте навчати своїх дітей чесноті й цнотливості і навчати їх потрібно з самого їхнього раннього дитинства. Вони мають знати про пастки й небезпеки, яких так багато по всьому світу³⁰.

Ми дуже переживаємо за духовне і моральне благополуччя всієї молоді повсюди. Моральність, цнотливість, чеснота,

свобода від гріха—ось, що є і має бути головним у способі нашого життя, якщо ми хочемо зрозуміти повноту їхньої мети.

Ми просимо батьків і матерів навчати своїх дітей про особисту чистоту через повчання, приклад і пораду в усіх подібних речах. ...

Ми маємо впевненість у молодому й підростаючому поколінні в Церкві і благаємо їх не гнатися за модою й звичаями світу, не сприймати дух бунтарства, не залишати шляхів істини й чесноти. Ми віримо в їхню природну доброчесність і очікуємо, що вони стануть стовпами праведності, і продовжуватимуть роботу Церкви з більшою вірою та ефективністю³¹.

*Готуйте дітей бути свідками
істини і служити на місіях*

Наша молодь є однією з тих, хто має найбільші благословення і привілеї серед дітей нашого Батька. Вони є благородними духами небес, найкращим і вибраним поколінням з божественною долею. Ці духи було збережено, щоб прийти в цей день, коли євангелія є на землі, і коли Господу потрібні доблесні слуги, щоб виконувати Його велику роботу останніх днів³².

Ми повинні готувати [дітей] бути живими свідками істини і божественності цієї великої роботи останніх днів і, зокрема, щодо наших синів, дивитися, щоб вони були гідні й готові іти на місію, щоб проповідувати євангелію іншим дітям нашого Батька³³.

*Допоможіть дітям підготуватися до
того, щоб мати власні вічні сім'ї*

Чи навчаєте ви [своїх дітей] так, щоб коли вони одружаться, у них було бажання піти в дім Господа? Чи навчаєте ви їх так, щоб вони захотіли отримати величний ендаумент, який Господь приберіг для них? Чи закарбували ви в їхньому розумі знання про те, що вони можуть запечататися як чоловіки й дружини і отримати кожен дар і кожне благословення, які належать цілестіальному царству?³⁴

Ми повинні ... так скеровувати й направляти [дітей], щоб вони вибирали належних супутників та одружувалися в домі Господа

і таким чином ставали спадкоємцями всіх великих благословень, про які ми говорили³⁵.

Давайте намагатися зі смиренням зберігати наші сім'ї цілісними, щоб вони перебували під впливом Духа Господнього, навчалися принципам євангелії, щоб вони могли зростати в праведності й істині. ... [Дітей] було дано нам, щоб ми навчали їх шляхам життя, щоб вони могли знову повернутися в присутність Бога, їхнього Батька³⁶.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- У частині “З життя Джозефа Філдінга Сміта” зверніть увагу на приклади вияву батьківської любові до своїх дітей. Подумайте про те, як ви можете наслідувати їхній приклад, незалежно від ваших сімейних обов'язків. Як батьки можуть організуватися, щоб мати можливість проводити більше часу зі своїми дітьми?
- Президент Сміт згадав духовні небезпеки, які існували за часів його життя (див. частину 1). Які ще небезпеки існують сьогодні? Як батьки й дідусі та бабусі можуть допомагати дітям протистояти цьому впливу?
- Подумайте про те, яку довіру Небесний Батько покладає на батьків, коли дозволяє їм піклуватися про Своїх дітей (див. частину 2). Який провід і допомогу Він пропонує?
- Як Церква виступає “організацією служіння, яка допомагає сім'ї й окремим людям”? (Див. частину 3). Як організації Церкви допомогли вам і вашій сім'ї? Що ми можемо зробити, щоб допомогти дітям і молоді повною мірою брати участь у житті Церкви?
- У 4 частині перелічено кілька способів, як допомогти дітям і молоді жити за євангелією. Розглядаючи ці поради, обміркуйте наступне запитання: Що саме ви і ваша сім'я робите добре? Як ви можете стати кращим? Що ви можете зробити, щоб допомогти молоді Церкви зміцнити їхні свідчення?

Відповідні уривки з Писань

Повторення Закону 6:1–7; Псалми 131:12; Мосія 1:4; 4:14–15; УЗ 68:25–28; 93:36–40; див. також “Сім’я: Проголошення світові”

Допомога вчителю

“Будьте уважними, щоб не завершити цікаве обговорення надто швидко, аби тільки подати весь підготовлений вами матеріал. Хоч і важливо подати весь матеріал, та все ж важливіше допомогти тим, кого навчаєте, відчутти вплив Духа, знайти правильні рішення, збільшити своє розуміння евангелії і укріпитися у своєму зобов’язанні виконувати заповіді”. Втім також “важливо закінчувати обговорення вчасно. Значно втрачається дух піднесення, який утворився під час обговорення, якщо воно триває надто довго. ... Розподіляйте час. Знайте, коли слід завершити урок. Залиште собі достатньо часу, щоб підсумувати сказане і скласти своє свідчення” (*Навчати—немає покликання величншого*, [2000], сс. 64, 65).

Посилання

1. In Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 40.
2. In *The Life of Joseph Fielding Smith*, 40.
3. In Bryant S. Hinckley, “Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era*, June 1932, 459.
4. In *The Life of Joseph Fielding Smith*, 56.
5. Амелія Сміт Мак-Конкі, “Joseph Fielding Smith”, *Church News*, Oct. 30, 1993, 8, 10.
6. Послання Першого Президентства, in *Family Home Evenings 1970–1971* (family home evening lesson manual, 1970), v.
7. “Our Children—“The Loveliest Flowers From God’s Own Garden”, *Relief Society Magazine*, Jan. 1969, 5.
8. In Conference Report, Oct. 1916, 71–72.
9. In Conference Report, Apr. 1965, 11.
10. “The Sunday School’s Responsibility”, *Instructor*, May 1949, 206; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:316.
11. *Take Heed to Yourselves!* (1966), 221.
12. In Conference Report, Apr. 1958, 29–30.
13. З особистого листування, процитовано в *Doctrines of Salvation*, 1:316; курсив з оригіналу вилучено.
14. “Use the Programs of the Church”, *Improvement Era*, Oct. 1970, 3.
15. In Conference Report, Apr. 1958, 29–30.
16. “The Old and the New Magazines”, *Improvement Era*, Nov. 1970, 11
17. “Mothers in Israel”, *Relief Society Magazine*, Dec. 1970, 886.
18. In Conference Report, Apr. 1958, 30.
19. In Conference Report, Apr. 1970, 6.
20. “Our Children—“The Loveliest Flowers From God’s Own Garden”, 6.
21. In Conference Report, Oct. 1948, 153.
22. *Take Heed to Yourselves!* 414.
23. In Conference Report, Oct. 1948, 153.
24. “How to Teach the Gospel at Home”, *Relief Society Magazine*, Dec. 1931, 685.
25. In Conference Report, Apr. 1958, 29.
26. “Keeping the Commandments of Our Eternal Father”, *Relief Society Magazine*, Dec. 1966, 884.

27. Послання Першого Президентства, in *Family Home Evenings 1970–1971*, v.
28. Послання Першого Президентства, in *Family Home Evenings* (family home evening lesson manual, 1971), 4.
29. In “Message from the First Presidency”, *Ensign*, Jan. 1971, 1.
30. “Teach Virtue and Modesty”, *Relief Society Magazine*, Jan. 1963, 5.
31. In Conference Report, Apr. 1970, 5–6.
32. In Conference Report, Apr. 1970, 6.
33. “Mothers in Israel”, 886.
34. In Conference Report, Oct. 1948, 154.
35. “Mothers in Israel”, 886.
36. In Conference Report, Apr. 1958, 30.

Влада запечатувати і храмові благословення

“Ілля прийшов відновити на землі ... повноту влади священства. Це священство тримає ключі зв’язування і запечатування на землі і на небесах всіх обрядів і принципів, що стосуються спасіння людини”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

У 1902 році Джозеф Філдінг Сміт поїхав до штату Массачусетс, де він зміг знайти дані про своїх предків по лінії Смітів. Перебуваючи там, він зустрів генеолога на ім’я Сідні Перлі. Містер Перлі сказав йому: “Моя мета, якщо мені вдасться це зробити, відшукати записи кожної особи, яка прибула в округу Ессекс до 1700 року”.

Пізніше Президент Сміт розповідав: “Я сказав йому: “Містере Перлі, ви вибрали собі великий шмат роботи, чи не так?” Він відповів: “Так, і я боюся, що ніколи не завершу її”. Потім я спитав його: “Чому ви виконуєте цю роботу?” Він трохи подумав і збентежено відповів: “Я не знаю чому, але я почав і вже не можу зупинитись”. Я сказав: “Я можу сказати вам, чому ви виконуєте цю роботу і чому не можете зупинитись, але якщо я зроблю це, ви мені не повірите і сміятиметеся з мене”.

“Хм,—сказав він,—не знаю... Якщо ви можете сказати мені, я певен, що мене це зацікавить”. Тоді я розповів йому про пророчтво щодо Іллі і виконання цього обіцяння через Пророка Джозефа Сміта та Олівера Каудері 3 квітня 1836 року в Кертлендському храмі, і про те, як цей дух дослідження вплинув на багатьох людей, і вони повернули свої серця до пошуку померлих на виконання цього великого обіцяння, яке мало здійснитися

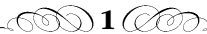
Усі члени сім'ї можуть брати участь в сімейно-історичній роботі.

перед Другим пришествям, щоб землю не було покарано прокляттям. Тепер діти повертають свої серця до власних батьків і ми виконуємо обрядову роботу за померлих, щоб вони могли бути викуплені і отримали привілей увійти в царство Боже навіть після смерті.

“Коли я закінчив, він розсміявся і сказав: “Це дуже цікава історія, але я не вірю в це”. Однак він визнав, що було щось, що спонукало його продовжувати пошуки, і він не міг зупинитися. Я зустрічав і багатьох інших людей, які також починали цю роботу і вже не могли зупинитись, чоловіків і жінок, які не є членами Церкви. Таким чином, сьогодні ми зустрічаємо тисячі чоловіків і жінок, які шукають записи про померлих людей. Вони не знають, чому вони це роблять, але ми можемо брати ці зібрані записи і йти в наші храми і виконувати роботу за наших померлих предків”¹.

Президент Сміт навчав, що сімейна історія—це більше, ніж пошук імен, дат і місць, та збирання історій. Вона полягає у виконанні храмових обрядів, які об’єднують сім’ї навечно, запечатуючи вірних людей всіх поколінь, як членів сім’ї Бога. “Щоб отримати благословення целестіального царства, батьки мають запечататися одне до одного, а діти до батьків,—сказав він.—Отже, наше спасіння і розвиток залежать від спасіння наших гідних померлих, з якими ми маємо об’єднатися сімейними узами. Це можна зробити лише в наших храмах”². Перед тим, як промовити молитву освячення в Огденському храмі, штат Юта, він сказав: “Дозвольте мені нагадати вам, що коли ми освячуємо дім Господа, насправді ми присвячуємо себе на служіння Господу, укладаючи завіт, що ми використовуємо цей дім так, як бажає цього Він”³.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Ілля відновив владу запечатувати, або зв’язувати, на землі і на небесах.

Малахія, останній пророк у Старому Завіті, завершив свої пророцтва такими словами:

“Ось Я пошлю вам пророка Ілля, перше ніж день Господній настане, великий і страшний!

І приверне він серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків, щоб Я не прийшов, і не вразив цей Край прокляттям! (Мал. 4:5–6).

Здається дуже доречним, що останній з давніх пророків завершив своє звернення обіцанням майбутнім поколінням, і в цьому обіцанні він провістив про те, що прийде час, коли відбудеться об'єднання минулих розподілів з останніми розподілами. ...

Ми маємо значно зрозуміліше тлумачення слів Малахії, дане нефійським пророком—Моронієм, який явився Джозефу Сміту 21 вересня 1823 року. Ось як ангел процитував їх:

“Ось, Я відкрию вам Священство, рукою пророка Іллі, перед прирештям великого й жахливого дня Господа.

“І він посадить у серця дітей обіцання, дані батькам, і серця дітей повернуться до їхніх батьків.

Якби це було не так, то всю землю було б повністю спустошено при Його прирешті”. (УЗ 2:1–3).

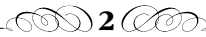
Мороній сповістив Джозефа Сміта, що це пророцтво невдовзі мало здійснитися. Воно здійснилося приблизно через дванадцять років, 3 квітня 1836 року. В цей день Ілля явився Джозефу Сміту і Оліверу Каудері в Кертлендському храмі і там передав їм ... владу зв'язувати, або запечатувати, на землі і на небесах. Ключі цього священства тримав Ілля, якому Господь дав владу над елементами, а також над людьми, з повноваженням запечатувати на праведних на час і на вічність всі обряди, які стосуються повноти спасіння⁴.

Деякі члени Церкви мали невірну думку про те, що Ілля прийшов з ключами від хрищення за померлих або від спасіння померлих. Ключі Іллі були величніші за це. То були ключі запечаткування, і ці ключі запечаткування призначені для живих і охоплюють померлих, які бажають покаятися⁵.

Ілля прийшов відновити на землі повноту влади священства, передавши її смертним пророкам, належним чином уповноважених Господом. Це священство тримає ключі зв'язування і

запечаткування на землі і на небесах всіх обрядів і принципів, що стосуються спасіння людини, щоб таким чином вони могли стати чинними в цілестіальному царстві Бога. ...

Обряди, як для живих, так і за померлих, виконуються в храмі завдяки цьому повноваженню. Ця влада навечно єднає чоловіків і дружин, коли вони вступають у шлюб відповідно до вічного плану. Це повноваження, завдяки якому батьки можуть претендувати на батьківство для своїх дітей протягом всієї вічності, а не лише на час, що робить сім'ю вічною в Царстві Божім⁶.

Відновлення повноваження запечатувати спасає землю від того, щоб бути повністю спустошеною при пришестві Ісуса Христа.

Якби Ілля не прийшов, ми б мали вважати, що вся робота минулих епох мало чого була б варта, бо Господь сказав, що всю землю, за таких умов, було б повністю спустошено під час Його пришествия. Отже, його місія була надзвичайно важливою для світу. Це не є питанням лише хрищення за мертвих, але також запечаткування батьків і запечаткування дітей до батьків, щоб був “повний, завершений і досконалий союз і зв'язування розподілів, ключів, сил і слав” від початку і до кінця часів [див. УЗ 128:18]. Якби цієї влади запечатувати не було на землі, тоді царювало б сум'яття і безлад прийшов би замість порядку в день, коли прийде Господь, і, безумовно, цього не може статися, бо все управляється і контролюється досконалим законом у царстві Божому⁷.

“Чому землю було б спустошено? Просто тому, що якби не було поєднального ланцюжка між батьками та дітьми,—тобто роботи за померлих,—тоді нас усіх було б відкинуто; вся робота Бога зазнала б невдачі і була б повністю змарнованою. Такого, звичайно ж, не станеться⁸.”

Відновлення цього повноваження [запечатувати]—це закваска, яка спасає землю від того, щоб бути повністю спустошеною при пришестві Ісуса Христа. Коли ця істина міцно і ясно закарбовується в нашому розумі, легко зрозуміти, що якби Христос

Повноваження священства запечатувати “навічно єднає чоловіків і дружин, коли вони вступають у шлюб відповідно до вічного плану”.

прийшов, а влади запечатування не було тут, то були б лише безлад і нещастя⁹.

3

Щоб підготуватися до спасіння в його повноті, ми маємо отримати храмові обряди через владу запечатувати.

Господь дав нам привілеї й благословення та можливість вступати в завіти і приймати обряди, які стосуються нашого спасіння, понад ті, про які проповідувано у світі, понад принципи віри в Господа Ісуса Христа, покаяння від гріха і хрищення для відпущення гріхів та рукопокладання для дарування Святого Духа; і ці принципи й завіти не можна отримати ніде більше, як тільки у храмі Бога¹⁰.

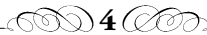
Храмова робота настільки переплетена з планом спасіння, що вони не можуть існувати одне без одного. Іншими словами,

не може бути спасіння без храмових обрядів, які виконуються лише у храмі¹¹.

Є тисячі святих останніх днів, які ... воліють відвідувати збори, платити свою десятину і виконувати регулярні обов'язки в Церкві, але, здається, вони не відчують або не розуміють важливості отримати благословення у храмі Господа, завдяки яким вони здобудуть піднесення. Це дивно. Люди, здається, задовольняються простим існуванням, і не користуються наданими їм можливостями, і не отримують ці необхідні завіти, які приведуть їх назад у присутність Бога, як синів і дочок¹².

Якщо ви хочете отримати найповнішу міру спасіння, тобто піднесення в царстві Божому, ... вам необхідно іти до храму Господнього і отримати ці святі обряди, які належать до цього дому, які не можна виконати в жодному іншому місці. Жодний чоловік не отримає повноти вічності, піднесення, залишаючись самотнім; жодна жінка не отримає це благословення, залишаючись самотньою; але чоловік і дружина, коли вони запечаталися у храмі Господньому, пройдуть до піднесення, і знайдуть своє продовження, і уподібняться Господу. І це—доля людей; це те, що Господь бажає для Своїх дітей¹³.

Примітка: Щоб прочитати слова надії й обіцяння Президента Сміта, дані вірним людям, які не можуть отримати всі храмові обряди за життя, див. розділ 15 у цій книзі.

Завдяки владі запечатувати ми можемо виконувати спасительні обряди за тих людей, які померли, не отримавши їх.

Хто ці батьки, про яких говорив Малахія, і хто ці діти? Батьки—це наші померлі предки, які померли, не маючи привілею отримати евангелію, але які отримали обіцяння, що прийде час, коли вони отримають цей привілей. Діти—це люди, які живуть зараз, і які готують генеалогічні дані і виконують у храмах обряди за померлих¹⁴.

Ілля прийшов з ключами запечатування, і нам була дана влада, якою ми можемо допомагати померлим. Ця запечатувальна влада охоплює тих, хто помер, хто воліє покаятися і отримати

Євангелію, хто помер, не маючи цього знання, саме так, як вона сягає тих, хто кається і живе зараз¹⁵.

Господь постановив, що всі Його духовні діти, кожна душа, яка жила або ще буде жити на землі, матиме справедливу й законну можливість вірити в Його вічну євангелію і виконувати її закони. Ті, хто приймає євангелію і живе в гармонії з її законами, включаючи хрищення і целестіальний шлюб, матиме вічне життя.

Зрозуміло, що поки що лише невелика кількість людства почула слово відновленої істини з вуст одного з істинних слуг Господа. За мудрістю й справедливістю Господа, всі мають почути її. Як сказав Петро:

“Бо на те й мертвим звіщувано Євангелію, щоб вони прийняли суд по-людському тілом, але жили по-Божому духом”. (1 Петра 4:6).

Ті люди, які не мали можливості почути послання спасіння у цьому житті, але хто прийняв би його всім своїм серцем, якби вони отримали таку нагоду—це ті, хто прийме її в духовному світі; вони є тими, для кого ми виконуватимемо обряди в храмах; і вони є тими, хто, у такий спосіб, стане з нами спадкоємцями спасіння і вічного життя¹⁶.

У поверненні сердець батьків до дітей і сердець дітей до батьків є сила спасіння для померлих через виконання храмової роботи, яку діти можуть здійснювати за своїх батьків і яка у будь-якому сенсі є резонною і послідовною. Я багато разів чув, як ті, хто чинить опір цій роботі, казали, що неможливо, щоб одна людина заміщала іншу людину. Ті, хто так висловлюється, не помічають того факту, що вся робота зі спасіння є роботою заради інших, в якій Ісус Христос виступає примирителем, викупаючи нас від смерті, за яку ми не були відповідальні, а також викупаючи нас від відповідальності за наші особисті гріхи на тих умовах, що ми покаємося і приймемо євангелію. Він здійснив це у величному, безмежному масштабі і за тим самим принципом, за яким Він делегував повноваження членам Церкви, щоб вони діяли за померлих, які є безпорадними у виконанні спасительних обрядів за себе¹⁷.

Думаю, що на цю роботу зі спасіння померлих ми іноді дивимося доволі вузько. Неправильно вважати мертвими людей, за яких ми виконуємо роботу в храмі Господа. Ми маємо думати про них, як про живих; а живий повірник лише представляє їх в отриманні благословень, які їм потрібно отримати і які вони отримали б у цьому житті, якби жили в розподіл, коли на землі була євангелія. Отже, кожна померла особа, за яку в храмі виконується робота, вважається живою в той час, коли для неї виконується обряд¹⁸.

Це вчення про спасіння померлих є одним з найславетніших принципів, коли-небудь відкритих людині. Це спосіб, у який євангелію буде запропоновано всім людям. Він підтверджує той факт, що Бог не дивиться на обличчя [див. Дії 10:34]; що кожна душа є цінною в Його очах; і що всі люди будуть, фактично й насправді, судимі за свої вчинки.

Отже, я дякую Господу за те, що Він відновив Свою вічну євангелію для нас в цей день. Я дякую Йому за владу запечатувати, яку повернув на землю пророк Ілля. Я дякую Йому за вічний сімейний підрозділ, за привілеї, який ми маємо, щоб запечатуватися в Його святих храмах, і за те, що Він зробив доступними ці благословення запечатування для наших предків, які померли без знання про євангелію¹⁹.

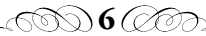

Сімейно-історична робота і храмова робота за померлих є роботою любові.

Є багато хороших, смиренних душ, які відмовилися від комфорту, а іноді і від самого необхідного в житті, щоб мати можливість підготувати записи і виконати роботу за своїх померлих, аби дар спасіння могло бути донесено до них. Ця робота любові не буде марною, бо всі ті, хто працював у цій великій справі, знайдуть свої скарби й багатства в целестіальному царстві Бога. Великою буде їхня винагорода, так, навіть вищою за силу розуміння смертних людей²⁰.

Не існує роботи, пов'язаної з євангелією, яка є більш безкорисливою за своєю природою, ніж робота в Домі Господа за померлих. Ті, хто працює за померлих, не очікують, що

отримають будь-яку земну компенсацію або винагороду. Це, понад усе,—робота любові, яка зароджується в серці людини, завдяки відданій і постійній праці над виконанням цих спасительних обрядів. За це немає фінансової винагороди, але ми матимемо велику радість на небесах з тими душами, яким ми допомагали в їхньому спасінні. Це робота, яка звеличує душу людини, розширює її бачення щодо благополуччя її ближніх, і вселяє в її серце любов до всіх дітей нашого Небесного Батька. Не існує іншої такої роботи, як храмова робота за померлих, завдяки якій людина краще б навчилася любити свого ближнього, як себе. Ісус так полюбив світ, що був готовий принести Себе в жертву за гріх, щоб світ міг спастися. Ми також маємо привілей певною мірою виявити нашу любов до Нього і до наших ближніх, допомагаючи їм отримувати благословення евангелії, які зараз вони не можуть отримувати без нашої допомоги²¹.

Через сімейно-історичну роботу і храмову роботу ми довершуємо нашу родину від покоління до покоління.

Вчення про спасіння за померлих і храмова робота пропонують нам славетну можливість продовження сімейних стосунків. Завдяки їм ми знаємо, що сімейні узи не повинні розриватися, що чоловіки й дружини завжди претендуватимуть одне на одного і на своїх дітей до останнього покоління. Однак, щоб отримати ці привілеї, в храмі нашого Бога мають бути отримані обряди запечатування. Всі договори, зв'язки, зобов'язання та угоди, складені людьми, закінчуються, однак зобов'язання й угоди, складені в домі Господа, якщо їх вірно дотримуються, триватимуть вічно [див. УЗ 132:7]. Це вчення дає нам ясніше розуміння цілей Господа щодо Його дітей. Воно демонструє Його величне й безмежне милосердя й любов до всіх, хто слухається Його, так, навіть до тих, хто є бунтівним, бо у Своїй доброті Він обдарує великими благословеннями навіть їх²².

Через евангелію Ісуса Христа нас навчено, що сімейна організація, коли мова йде про цілестіальне піднесення, буде повною, якщо в ній існує зв'язок між батьком, матір'ю й дітьми одного покоління, з батьком, матір'ю й дітьми наступного покоління,

Коли ми повертаємо свої серця до предків, які померли, ми також можемо повернути наші серця до живих членів сім'ї.

які, таким чином, поширюються й розгалужуються до кінця часів²³.

Має існувати поєднання, з'єднання поколінь від днів Адама до кінця часів. Сім'ї буде з'єднано і сполучено разом, батьків до дітей, дітей до батьків, одне покоління до іншого, поки ми не об'єднаємося разом в одну велику, грандіозну сім'ю на чолі з нашим батьком Адамом, куди поставив його Господь. Отже, ми не можемо отримати спасіння й піднесення в царстві Бога, якщо ми не маємо у себе в серці бажання виконувати цю роботу і виконувати її за наших померлих настільки добре, наскільки це в нашій силі. Це славетне вчення, один з величних принципів істини, відкритий через пророка Джозефа Сміта. Ми маємо скористатися нашими можливостями і довести, що ми є гідними й прийнятними в очах Господа, щоб ми могли здобути

це піднесення для себе і там радіти в царстві Бога з нашою родиною й друзями у цьому величному возз'єднанні й зібранні святих Церкви Першонародженого, які утримували себе вільними від гріхів світу й незаплямованими.

Я молюсь про те, щоб Господь благословив нас і дарував нам бажання в нашому серці звеличувати наше покликання і віддано служити Йому в усьому²⁴.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- В частині “З життя Джозефа Філдінга Сміта” прочитайте настанову Президента Сміта стосовно того, що ми насправді робимо під час освячення храму. Що ми можемо робити, аби виконати цю настанову?
- Яким чином учення в частині 1 стосуються наших зусиль допомагати своїм померлим предкам? Яке відношення ці вчення можуть мати до наших стосунків з живими членами сім’ї?
- Читаючи частину 2, знайдіть пояснення Президента Сміта щодо того, чому влада запечатувати “спасає землю від того, щоб бути повністю спустошеною при пришесті Ісуса Христа”. Чого ми навчаємося з цього стосовно місця, яке посідають сім’ї у плані спасіння?
- Яким чином храмова робота “переплетена з планом спасіння”? (Див. частину 3). Як цей принцип впливає на наші почуття до храмової роботи?
- Президент Сміт радив, що коли ми виконуємо храмову роботу за померлих, ми повинні ставитися до них, як до живих людей (див. частину 4). Що це означає для вас? Як розуміння цього може вплинути на ваше служіння у храмі?
- Розглядаючи частину 5, шукайте благословення, які, за словами Президента Сміта, прийдуть до тих, хто виконує сімейно-історичну роботу. Яким чином ви переконалися, що це правда?
- Розгляньте частину 6 і уявіть собі, як ви радієте зі своїми предками під час “величного возз’єднання”. Подумайте про те,

що ви можете зробити, аби підготувати себе і свою сім'ю до цього привілею.

Відповідні уривки з Писань

1 Коринтянам 15:29; УЗ 95:8; 97:15–16; 128:16–19

Допомога вчителю

“Коли хтось ставить запитання, то розгляньте його, запрошуючи інших дати на нього відповідь, а не самі відповідайте на нього. Наприклад, можна сказати: “Це запитання цікаве. Що думає про це решта?” або “Може хтось відповісти на це запитання?” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 64.

Посилання

1. In Conference Report, Apr. 1948, 134.
2. “Salvation for the Dead”, *Improvement Era*, Feb. 1917, 361; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:147.
3. “Ogden Temple Dedicatory Prayer”, *Ensign*, Mar. 1972, 6.
4. “The Coming of Elijah”, *Ensign*, Jan. 1972, 2, 5.
5. “The Keys of the Priesthood Restored”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1936, 100.
6. “A Peculiar People: The Authority Elijah Restored”, *Deseret News*, Jan. 16, 1932, Church section, 8; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:117.
7. “Salvation for the Living and the Dead”, *Relief Society Magazine*, Dec. 1918, 677–678; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:121.
8. *Doctrines of Salvation*, 2:122.
9. “The Coming of Elijah”, 5.
10. In “Relief Society Conference Minutes”, *Relief Society Magazine*, Aug. 1919, 466; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:40.
11. “One Hundred Years of Progress”, *Liahona: The Elders' Journal*, Apr. 15, 1930, 520.
12. “The Duties of the Priesthood in Temple Work”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Jan. 1939, 4.
13. “Elijah the Prophet and His Mission—IV”, *Instructor*, Mar. 1952, 67.
14. “Salvation for the Dead”, *Millennial Star*, Dec. 8, 1927, 775; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:127.
15. “The Keys of the Priesthood Restored”, 101.
16. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), 2–3; курсив з оригіналу вилучено.
17. *The Restoration of All Things* (1945), 174–175.
18. “The Keys of the Priesthood Restored”, 100–101.
19. *Sealing Power and Salvation*, 3.
20. “A Greeting”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Jan. 1935, 5; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:180.
21. “Salvation for the Dead”, *Improvement Era*, Feb. 1917, 362; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:144.
22. “Salvation for the Dead”, *Improvement Era*, Feb. 1917, 362–363; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:173.
23. In Conference Report, Apr. 1942, 26; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:175.
24. In Conference Report, Oct. 1911, 122.

“Якщо Ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте!” (Іван 14:15).

ЖИТИ КОЖНИМ СЛОВОМ, ЩО ВИХОДИТЬ ІЗ УСТ БОЖИХ

“Найвищий вияв поклоніння—це виконувати заповіді, наслідувати Божого Сина і завжди робити все, що є приємним для Нього”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

“Я прагну свого спасіння,—сказав Президент Джозеф Філдінг Сміт,—і знаю, що знайти його можу лише через послух Господнім законам, дотримуючись заповідей, виконуючи праведну роботу, йдучи слідом за нашим направляючим, Ісусом, прикладом і главою всього”¹.

Президент Сміт прагнув не лише свого власного спасіння, але й старанно працював, щоб допомогти іншим прагнути цього ж. Старійшина Френсіс М. Гіббонс, який служив секретарем Першого Президентства, зауважив, що Президент Сміт “вважав своїм обов’язком здійснювати голос застереження, коли люди починали сходити зі шляху, позначеного Писаннями. У нього й думки не було відмовитися від цього обов’язку, що б там про нього хто не казав. Через таку позицію він був непопулярним в деяких колах, проте, як видно, це його жодним чином не лякало; він не ставив собі за мету стати популярним чи відомим в очах людей. Натомість свою роль він вбачав у тому, щоб бути вартовим на башті, чийм обов’язком було давати сигнал попередження тим, хто знаходився внизу й не міг бачити небезпеку, що наближається”².

Одного разу Президент Сміт розповів про випадок, що ілюстрував зміну серця, яка може відбутися в людині, що прислухається до цього сигналу попередження:

“Багато років тому я був на конференції колу і говорив про Слово мудрості. ... Коли я йшов до виходу з будівлі [після

закінчення конференції], майже всі вже розійшлися, і там був лише один чоловік, він простяг мені руку й сказав:

“Брате Сміт, це перший виступ про Слово мудрості, який мені сподобався”.

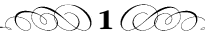
Я сказав: “Невже ви не слухали інших виступів про Слово мудрості?”

Він сказав: “Слухав, але цей перший з усіх будь-коли почутих, який припав мені до душі”.

Я сказав: “І чому ж?”

Він сказав: “Ось, бачите, я вже і дотримуюся Слова мудрості”³.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Бог править всесвітом через закон, і ми підвладні цьому закону.

Усі люди повинні визнати, що оскільки Всемогутній править усім всесвітом через незмінний закон, людина, це найвеличніше з усіх Його творінь, повинна підпорядкуватися такому закону. Господь повідомив цю істину стисло й переконливо в одкровенні для Церкви:

“Усім царствам дано закон.

І є багато царств; бо немає простору, де не було б царства; і немає царства, більшого чи меншого, в якому б не було простору.

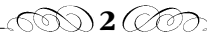
І кожному царству дано закон; і для кожного закону є також певні межі та умови.

Жодну з істот, що не живуть згідно з тими умовами, не виправдано”. (УЗ 88:36–39).

Ця істина очевидна. Отже, єдине розумне, чого ми повинні очікувати, так це того, що царство Бога буде управлятися законом, і всі, хто бажає увійти туди, мають підпорядкуватися цьому закону. “Ось, Мій дім є домом порядку, каже Господь Бог, а не домом безладу”. (УЗ 132:8).

Господь дав людині кодекс законів, який ми називаємо євангелією Ісуса Христа. Через відсутність натхнення й духовного проводу люди можуть по-різному ставитися до цих законів та їх застосування, однак навряд чи можна дискутувати з приводу того факту, що такі закони дійсно існують і що всі, хто прагне увійти в те царство, підлягають їх дії⁴.

У нас є кожна істина, кожне вчення, кожний закон і кожна вимога, кожна дія і кожний обряд, потрібні для нашого спасіння й піднесення у найвище небо целестіального світу⁵.

Виконання заповідей—це виявлення нашої любові до Господа.

Наша відповідальність у Церкві—поклонятися Господу в душі й істині, і ми прагнемо робити це всім своїм серцем, всією своєю могутністю і всім своїм розумом. Ісус сказав: “Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!” (Матвій 4:10).

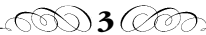
Ми вважаємо, що поклоніння—це набагато більше, ніж молитва, проповідання й дотримання євангелії. Найвищий вияв поклоніння—це виконувати заповіді, наслідувати Божого Сина і завжди робити те, що є приємним для Нього. Одна справа—устами своїми служити Господу; і зовсім інша справа—поважати й шанувати Його волю, наслідуючи приклад, який Він подав нам. ... Я радію, що маю привілей йти за Ним. Я вдячний за слова вічного життя, які я отримав, і я дуже радий сказати, що отримав їх у цьому світі, і за надію на вічне життя, яке можу отримати у прийдешньому світі, якщо залишусь відданим і вірним до кінця⁶.

Ось закон для членів Церкви, як Його висловив Спаситель: “Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. ...” (Іван 14:21). І знову Спаситель сказав: “Якщо Ви Мене любите, —Мої заповіді зберігайте! (Іван 14:15). ...”

Спаситель ніколи не скоїв жодного гріха, Він завжди мав чисте сумління. У нього, на відміну від нас з вами, не було необхідності в чомусь каятися; але Він якимось незбагненим для мене чином поніс тягар моїх і ваших провин. ... Він прийшов і віддав

Себе в жертву, щоб сплатити борг за кожного з нас, хто готовий покаятись у своїх гріхах і повернутись до Нього та виконувати Його заповіді. При нагоді задумайтесь над цим. Спаситель якимось чином поніс той тягар, а як це Йому вдалось—того ми не можемо збагнути. Я знаю це, бо вірю Його слову. Він розповідає нам про муки, через які пройшов; ці муки були настільки тяжкі, що Він благав Свого Батька, щоб, якщо це було можливим, Він міг відступити й не пити гірку чашу: "... Та проте—не Моя, а Твоя нехай станеться воля". (Лука 22:42). Відповідь, яку Він отримав від Батька, була така: "Ти маєш випити її".

Чи можу я не любити Його? Ні, не можу. А ви любите Його? Тоді виконуйте Його заповіді⁷.

Якщо ми порушуємо Господні заповіді, то нам нічого сподіватись на Його благословення.

Якщо ми порушуємо заповіді, які Господь дав нам, щоб направляти, тоді ми не маємо права на Його благословення⁸.

Яка користь нам багати про щось Господа, якщо в нас немає наміру виконувати Його заповіді? Подібне моління—це просто глум над молитвою, воно образливе для престолу благодаті. Як ми сміємо сподіватись отримати прихильну відповідь у такому, як цей, випадку? "Шукайте Господа, доки можна знайти Його, кличте Його, як Він близько! Хай безбожний покине дорогу свою, а крутій—свої задуми, і хай до Господа звернеться,—і його Він помилує, і до нашого Бога, бо Він пробачає багато!" Так сказав Ісая (Ісая 55:6–7). Але чи Господь завжди поруч, коли ми благаємо Його про щось? Звісно ж, ні! Він сказав: "Вони не поспішали прислуховуватися до голосу Господа Бога свого; тож і Господь Бог їхній не поспішає прислуховуватися до їхніх молитов, відповідати їм у день їхнього збентеження. У день свого спокою вони легковажно ставилися до Моеї поради, а в день свого збентеження через необхідність вони шукають Мене" [УЗ 101:7–8]. Якщо ми наближаємося до Нього, Він наближатиметься до нас і ми не будемо покинутими; але якщо ми не наближаємося до Нього, то не маємо обіцяння, що Він буде відповідати нам у нашій непокорі⁹.

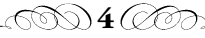

*Батьки можуть допомагати своїм дітям
"ходити в яскравому світлі істини".*

Ми не можемо молитися до Господа й казати: "Вислухай нашу справу, принеси нам перемогу, зроби те, що ми хочемо, щоб Ти зробив, але не проси нас робити те, що Ти хочеш, щоб ми робили"¹⁰.

Нам необхідно ходити в яскравому світлі всієї істини, а не лише її частини. У мене немає привілею якісь принципи евангелії відкидати, а в якісь вірити, і після цього вважати, що я маю право на повноту благословень спасіння і піднесення в Божому царстві. Якщо ми хочемо піднесення, якщо ми хочемо того місця, яке Господь підготував для тих, хто заслуговує і є вірний, тоді ми повинні з готовністю ходити в яскравому світлі евангелії Ісуса Христа і виконувати всі заповіді. Ми не можемо стверджувати, що деякі з них є незначними й неважливими, а тому Господь не буде перейматися тим, що ми їх порушуємо. Нам дано повеління жити кожним словом, що виходить із уст Божих [див. Повторення Закону 8:3; УЗ 98:11]. "Що звете ви

Мене: “Господи, Господи”,—каже Він,—та не робите того, що Я говорю?” [Див. Лука 6:46]¹¹.

Якщо ми виконуємо заповіді Господа, то знаходимося на шляху до вдосконалення.

Господь очікує, щоб ми мали віру в Нього, прийняли Його вічну євангелію і жили відповідно до поставлених Ним умов. Це не наша справа вибирати ті принципи євангелії, які нам подобаються, та дотримуватися їх, і при цьому забувати про решту. У нас немає прерогативи робити висновок, що якісь принципи вже не стосуються наших соціальних і культурних обставин.

Закони Господа вічні, і ми маємо повноту Його вічної євангелії й зобов'язані вірити всім Його законам та істинам, а тоді ходити, підкоряючись їм. Для жодної людини немає нічого важливішого, ніж виконувати Господні заповіді. Він очікує, що ми будемо залишатися вірними кожному істинному принципу, будемо ставити у своєму житті на перше місце те, що стосується Його царства, будемо просуватися вперед з непохитною [вірою] в Христа і будемо служити Йому всією своєю могутністю, розумом і силою. Як загальний висновок стосовно цього питання, давайте почуємо слова Писань: “Бога бійся, і чини Його заповіді, бо належить це кожній людині” (Екклезіяст 12:13)¹².

Я часто думаю, припускаю, що й ви також, про величну й чудову проповідь—найвеличнішу з усіх, що будь-коли звучали, наскільки це нам відомо,—яку ми називаємо Проповіддю на горі. ... Якщо ми тільки послухаємося цих вчень, то можемо знову повернутися у присутність Бога, Батька, та Його Сина, Ісуса Христа.

Я часто замислююся над словами, які фактично є висновком із сказаного Ним:

“Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!” [Матвій 5:48].

... Я вважаю, що Господь мав на увазі тільки те, що Він сказав: ми повинні бути досконалими, як досконалий наш Батько. Це не станеться відразу, але рядок за рядком і приписання за

приписанням, приклад за прикладом, і на це навіть не вистачить всього нашого земного життя, бо нам необхідно буде розвиватися й далі—навіть після смерті, аж поки ми досягнемо досконалості та станемо подібними до Бога.

Але основу ми закладаємо тут. Саме тут нас навчають цих простих істин евангелії Ісуса Христа, у цьому стані випробування, щоб підготувати нас для того вдосконалення. Це мій обов'язок, і ваш також,—стати кращим сьогодні, ніж я був учора, і для вас—стати кращими сьогодні, ніж ви були вчора, і стати кращими завтра, ніж ви були сьогодні. Чому? Та тому що ми на тій дорозі, і якщо ми виконуємо заповіді Господа, то ми—на тій дорозі до досконалості, а досконалість може прийти лише через послухність та бажання нашого серця подолати світ. ...

... Якщо нам щось не вдається, якщо у нас є якась слабкість, то саме на цьому ми й повинні зосередитися, з бажанням подолати, аж поки нам не вдасться справитися з цим і перемогти. Якщо людина відчуває, що їй важко платити десятину, то саме це вона й повинна робити, аж поки не навчиться платити свою десятину. Якщо це стосується Слова мудрості, то вона повинна його дотримуватися, аж поки не навчиться любити цю заповідь¹³.

5

Якщо ми виконуємо заповіді, Господь втішає, благословляє і зміцнює нас, щоб нам стати чоловіками і жінками, гідними піднесення.

Щоб [Господь] був нами задоволений, ми повинні не тільки поклонятися Йому з подякою й хвалою, але й охоче виконувати Його заповіді. Якщо ми так робимо, то Він зобов'язаний нагородити нас Своїми благословеннями; адже все ґрунтується саме на цьому принципі (послушності закону) [див. УЗ 130:20–21]¹⁴.

Бог дав нам [заповіді], щоб ми могли більше наблизитися до Нього і зміцнюватися у вірі та ставати сильними. Ніколи Він не давав жодної заповіді, метою якої не було б утішити й благословити нас. Вони дані не просто тому, що це приємно Господу, а щоб зробити нас кращими чоловіками і жінками і щоб ми стали гідними спасіння й піднесення в Його царстві¹⁵.

У храмі ми укладаємо завіт “служити Господу і виконувати Його заповіді, і берегти себе чистими від світу”.

Якщо ми йдемо у храм, то піднімаємо там свої руки і складаємо завіт, що будемо служити Господу, будемо дотримуватися Його заповідей і будемо берегти себе чистими від світу. Якщо ми усвідомлюємо, що ми робимо, тоді ендаумент буде для нас захистом на все життя—захистом, якого не отримує людина, яка не йде до храму.

Я чув, як мій батько казав, що в тяжку годину, в годину спокуси він згадає про обіцяння, про завіти, які уклав у Домі Господа, і вони є захистом для нього. ... Цей захист, власне, і передбачається частково цими церемоніями. Вони рятують нас зараз і піднеситимуть нас у тому житті, якщо ми будемо шанувати їх. Я знаю, що цей захист дано, бо я також усвідомив це, як і тисячі інших, хто пам’ятав свої зобов’язання¹⁶.

Господь даватиме нам дари. Він просвітлить наш розум. Він даватиме нам знання, яке буде проясняти все, що важко зрозуміти, і допомагатиме нам бути в злагоді з заповідями, які Він дав нам; Він дасть нам знання, яке буде настільки глибоко вкорінене

в нашу душу, що його ніколи не можна буде вирвати звідти, якщо тільки ми будемо прагнути світла й істини та розуміння того, що обіцяно нам і що ми можемо отримати, якщо тільки ми віддані й вірні кожному завіту й зобов'язанню, що стосуються євангелії Ісуса Христа¹⁷.

Величне обіцяння, дане членам цієї Церкви, які з готовністю живуть за цим законом і виконують заповіді Господа, полягає не тільки в тому, що вони отримують місце в Божому царстві, але і в тому, що вони будуть у присутності Батька і Сина; і це ще не все, оскільки Господь пообіцяв, що все, що має Він, буде дано їм [див. УЗ 84:33–39]¹⁸.

Виконуючи ці заповіді, що викладені в євангелії Ісуса Христа, і продовжуючи й далі їх виконувати, ми отримаємо безсмертя, славу, вічне життя і будемо жити у присутності Бога Батька і Його Сина Ісуса Христа, де ми справді пізнаємо Їх¹⁹.

Якщо ми будемо йти дорогами чесноти й святості, то Господь пролле на нас Свої благословення такою мірою, яку ми ніколи й уявити собі не могли. Ми дійсно будемо, як сказав Петро, “вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власності Божої” (1 Петра 2:9). І ми будемо людом власності Божої, тому що ми не будемо схожі на інших людей, які не живуть за цими нормами. ...

Як у слуг Господа, у нас є мета—йти означеною для нас дорогою. Ми не тільки бажаємо робити й казати те, що буде приємно Йому, але й прагнути так жити, щоб наше життя було подібним до Його життя.

Він Сам подав нам досконалий приклад в усьому і сказав нам: “Йди за Мною!” Своїх нефійських учнів Він спитав: “... якими людьми повинні ви бути?”, а потім відповів: “Істинно Я кажу вам, такими самими, як Я є” (3 Нефій 27:27).

Тепер ми залучені до найпрекраснішої у світі роботи. Це священство, яке ми маємо, є силою й владою від Самого Господа, і Він пообіцяв нам: якщо ми будемо звеличувати свої покликання і ходити у світлі, як і Він є у світлі, то завжди матимемо славу й шану від Нього в царстві Його Батька.

Маючи перед собою таку чудову надію, чи ж не можемо ми уникати злих шляхів світу? Чи ж не будемо ми ставити на перше місце у своєму житті те, що стосується Божого царства? Чи ж не будемо ми прагнути жити за кожним словом, що виходить з Його уст?²⁰

Я свідчу, що Господь говорив у наші дні; що Його послання—це послання надії, радості й спасіння; і я обіцяю вам: якщо ви будете ходити у небесному світлі, виправдаєте довіру до вас і будете виконувати заповіді, то матимете мир і радість в цьому житті і вічне життя у прийдешньому світі²¹.

Виконуйте заповіді. Ходіть у світлі. Витерпіть до кінця. Будьте вірні кожному завіту й зобов'язанню, і Господь благословить вас так, як ви й уявити собі не могли у своїх самих неймовірних мріях²².

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Прогляньте розповідь у кінці підрозділу “З життя Джозефа Філдінга Сміта”. Чому наші почуття до євангелії змінюються, якщо ми намагаємося виконувати заповіді?
- Що ви дізналися з уривків з Писань, що цитуються в частині 1?
- Чому наш послух заповідям є виявом нашої любові до Ісуса Христа? Чому він є виявом вдячності за Його спокутну жертву? Чому він є виявом поклоніння? (Див. частину 2).
- Поміркуйте над ученнями, вміщеними в частині 3. Чому неправильно очікувати, що Господь благословить нас, якщо ми не стараємося бути слухняними?
- Як допомагає нам знання того, що ми не повинні сподіватися, що станемо досконалыми відразу або навіть в цьому житті? (Див. частину 4). Подумайте про те, що ви можете робити кожного дня, з Господньою допомогою, щоб рухатися “тією дорогою до досконалості”.

- У частині 5 Президент Сміт перераховує принаймні 10 способів, якими Господь благословляє нас за виконання заповідей. Що ви можете розказати про отримання вами деяких з цих благословень?

Відповідні уривки з Писань

Матвій 4:4; 2 Нефій 31:19–20; Омній 1:26; УЗ 11:20; 82:8–10; 93:1; 130:20–21; 138:1–4

Допомога вчителю

“Попросіть присутніх поділитися тим, що вони дізналися під час особистого вивчення розділу. Було б корисним зв’язатися упродовж тижня з кількома учнями і попросити їх прийти підготовленими, щоб поділитися тим, що вони дізналися” (зі сторінки vii цієї книги).

Посилання

1. In Conference Report, Oct. 1969, 110.
2. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 313.
3. In Conference Report, Oct. 1935, 12.
4. “Justice for the Dead,” *Ensign*, Mar. 1972, 2.
5. In “President Smith’s Last Two Addresses,” *Ensign*, Aug. 1972, 46.
6. “I Know That My Redeemer Liveth,” *Ensign*, Dec. 1971, 27.
7. In Conference Report, Apr. 1967, 121–122.
8. In Conference Report, Oct. 1935, 15.
9. In Conference Report, Apr. 1943, 14.
10. In Conference Report, Oct. 1944, 144–145.
11. In Conference Report, Apr. 1927, 111–112.
12. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” *New Era*, Sept. 1971, 40.
13. In Conference Report, Oct. 1941, 95.
14. “The Virtue of Obedience,” *Relief Society Magazine*, Jan. 1968, 5.
15. In Conference Report, Apr. 1911, 86.
16. “The Pearl of Great Price,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1930, 103.
17. “Seek Ye Earnestly the Best Gifts,” *Ensign*, June 1972, 3.
18. “Keep the Commandments,” *Improvement Era*, Aug. 1970, 3.
19. In Conference Report, Oct. 1925, 116.
20. “Our Responsibilities as Priesthood Holders,” *Ensign*, June 1971, 50.
21. In Conference Report, British Area General Conference 1971, 7.
22. “Counsel to the Saints and to the World,” *Ensign*, July 1972, 27.

Навіть під час війни ми можемо жити у світі, але бути не від світу.

У світі та не від світу

“Хоча ми і у світі, ми не від світу. Від нас очікується, що ми переможемо світ і житимемо так, як належить святим”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

29 грудня 1944 року син Президента Джозефа Філдінга Сміта, Льюїс, загинув під час служіння в армії Сполучених Штатів. Незважаючи на сум, який відчував Президент Сміт, його втішали спогади про те, що Льюїс вів достойне життя. “Якщо Льюїс колись і зробив або сказав щось погане, я про це ніколи не чув”,— написав у своєму щоденнику Президент Сміт. “Його думки були такої ж чистоти, як і його вчинки. ... Попри те, що смерть Льюїса стала великим ударом для нас, нас сповнює мир і щастя від знання про те, що він був чистим і не мав пороків, яких так багато у світі і, зокрема, в армії. Він був відданий своїй вірі і є гідним славетного воскресіння, коли ми знову возз’єднаємося”¹.

Приблизно 11 років потому Президент Джозеф Філдінг Сміт і його дружина Джессі побачили подібні властивості в інших військових. Вони відвідували церковні місії у Східній Азії, а також святих останніх днів зі Сполучених Штатів, які служили в армії. Ці молоді чоловіки, які попри спокуси світу, жили добродішним і чистим життям, справили велике враження на Президента і сестру Смітів. Під час жовтневої генеральної конференції у 1955 році Президент Сміт говорив:

“Ви, батьки і матері, сини яких служать у Збройних силах, гордіться ними. Вони—чудові молоді чоловіки. Деякі з наших військовослужбовців є наверненими, які прийшли в Церкву завдяки вченням, принципам і прикладу—переважно прикладу членів Церкви, які також служать з ними у Збройних силах.

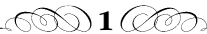
Я зустрічав багатьох молодих людей, які казали: “Ми приєдналися до Церкви, бо бачили, як живуть ці молоді чоловіки, і тому що вони навчали нас принципам євангелії”.

Вони добре справляються зі своєю роботою. Можливо є одиниці таких, хто байдужий, але ті молоді люди, з якими я мав привілей зустрітися і поговорити, свідчили про істину і ходили зі смиренням.

І коли я зустрічався з офіцерами й капеланами ... , повсюди вони казали: “Нам подобаються ваші молоді чоловіки. Вони—чисті. Вони—надійні”².

Президент Сміт просив членів Церкви “відрізнитися від решти світу” подібно до цих молодих військовослужбовців³. Під час таких проповідей він часто говорив про дотримання Суботнього дня у святості, про виконання Слова мудрості, про шанування імен Небесного Батька та Ісуса Христа, про важливість одягатися скромно і про дотримання закону цнотливості. Він запевнив святих останніх днів, що благословення, які вони отримуватимуть, якщо залишать лихі справи світу і дотримуватимуться заповідей, “перевищать усе, що ми можемо уявити собі зараз”⁴.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Господь очікує, що ми залишимо лихі справи світу і житимемо, як належить святим.

Ми живемо у злomu й грішному світі. Але хоча ми і у світі, ми не від світу. Від нас очікується, що ми переможемо світ і житимемо так, як належить святим. ... Ми маємо більше світло, ніж має світ, і Господь очікує більшого від нас, ніж від решти світу⁵.

У сімнадцятому розділі від Івана—я ледве можу читати цей розділ без сліз на очах— ... наш Господь, звертаючись у молитві до Свого Батька з ніжністю усієї Своєї душі, бо Він знав, що настав Його час принести Себе в жертву, молився за Своїх учнів. У тій молитві Він сказав:

“Не благаю, щоб Ти їх зі світу забрав, але щоб зберіг їх від злого.

Не від світу вони, як і Я не від світу.

“Освятити Ти їх правдою! Твоє слово—то правда”. (Іван 17:15–17).

Якщо ми живемо за релігією, яку Господь відкрив і яку ми отримали, то ми не належимо світу. Ми не повинні жодним чином долучатися до всіх його дурниць. Ми не повинні долучатися до його гріхів і помилок—помилки у філософії, помилки у доктрині, помилки у державному управлінні, або якими б ці помилки не були—ми не долучаємось до них.

Все, що нам треба робити, так це виконувати заповіді Бога. І це все. Ми маємо бути вірними кожному завіту, в який ми увійшли, і кожному зобов'язанню, яке взяли на себе⁶.

З того, що я сказав, нехай у вас не виникає враження, що, на мою думку, ми маємо цуратися кожного, хто не належить до цієї Церкви, і не спілкуватися з ними. Я не казав цього, але я хочу, щоб ми були стійкими святими останніх днів, і якщо люди світу ходять у темряві й гріху та йдуть супроти волі Господа, то саме тут ми і маємо провести розділову лінію⁷.

Коли ми приєднуємося до Церкви ... , від нас очікується, що ми залишимо численні шляхи світу і житимемо, як належить святим. Ми більше не повинні одягатися, говорити, діяти або навіть думати так, як часто роблять це інші люди. Багато хто у світі п'є чай і каву, палить тютюн, вживає спиртні напої і наркотики. Є багато богохульних, вульгарних, непорядних, розпутних і аморальних людей, але всього цього ми маємо сторонитися. Ми є святими Всевишнього. ...

Я закликаю Церкву і всіх її членів залишити лихі речі світу. Ми повинні як чуми остерігатися розпусти й будь-якої форми аморальності. ...

Наша мета, як слуг Господа, іти вказаним Ним шляхом. Ми бажаємо не тільки робити й казати те, що догоджатиме Йому, а й прагнемо жити так, як живе Він⁸.

Зберігати Суботній день святим

Я хочу сказати кілька слів стосовно додержання Суботнього дня і збереження його святим. Цю заповідь було дано на

початку, і Бог наказав святим і всім людям на землі додержуватися Суботнього дня і зберігати його святим—один з семи днів. У цей день ми повинні відпочивати від наших трудів, ми повинні йти в дім Господа і приймати причастя в Його святий день. Бо це день, призначений для нас, в який ми повинні відпочивати від наших трудів і виявляти свою відданість Всевишньому. [Див. УЗ 59:9–10]. В цей день ми повинні підносити Йому нашу подяку і вшановувати Його в молитві, у пості, у співі та напучуючи й навчаючи одне одного⁹.

Суботній день став днем задоволень, веселощів, будь-чого, але не днем поклоніння, ... на жаль, маю сказати, що надто багато—і одного було б забагато—членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів приєдналися до цієї процесії, і деякі члени Церкви вважають Суботній день днем розваг і задоволень, а не днем, в який ми можемо служити нашому Господу Богу всім нашим серцем, могутністю, розумом і силою. ...

Отже, це закон Церкви сьогодні так само, як це було у давньому Ізраїлі, але дехто з наших людей засмучується, бо вони вважають, що додержання Суботнього дня обмежує їх у заходах¹⁰.

Ми не маємо права порушувати Суботній день. ... Мені дуже шкода, що навіть у громадах святих останніх днів, дехто не ставиться до цього вчення так, як мав би; що серед нас є люди, які, здається, вважають, що таке наслідування традиції світу є цілком правильним. Порушуючи заповіді Господа, вони долучаються до ідей та поглядів світу. Але якщо ми чинитимемо так, Господь спитає з нас. Ми не можемо порушувати Його слово і отримувати благословення вірних¹¹.

Дотримуватися Слова мудрості

Слово мудрості—це фундаментальний закон. Він вказує шлях і дає нам багато вказівок і стосовно їжі, і стосовно напоїв, хороших для тіла, а також шкідливих. Якщо ми щиро виконуватимемо те, що написано, з допомогою Духа Господа, нам не потрібно буде додаткових порад. У цій чудовій пораді міститься наступне обіцяння:

Господь відкрив Слово мудрості Пророку Джозефу Сміту, щоб допомогти святим отримати фізичну й духовну силу.

“І всі святі, які не забувають дотримуватися цих слів і виконувати їх, ходячи в послушності заповідям, отримають здоров’я в череві та життєву силу в кістках;

І знайдуть мудрість і великі скарби знання, саме сховані скарби;

І бігтимуть—і не втомлюватимуться, і йтимуть—і не слабшатимуть. [УЗ 89:18–20]¹².

На спиртні напої та на тютюн, які отруюють, щорічно витрачаються мільярди доларів. Пияцтво та скверна, які приносять в людську сім’ю ці злі речі, руйнують не тільки здоров’я, але й моральні і духовні устої людства¹³.

Сім’ї розпадаються, бо люди все більше починають вживати наркотики і зловживати медикаментами¹⁴.

Ми не повинні слухати спокусливі й аморальні послання реклами речей, які є шкідливими для тіла і засуджуються нашим Небесним Батьком і Його Сином, Ісусом Христом, і які суперечать євангелії, яку Вони дали нам. ...

Наші тіла повинні бути чистими. Наші думки мають бути чистими. У своєму серці ми повинні мати бажання служити Господу і дотримуватися Його заповідей; не забувати молитися і зі смиренням шукати порад, які приходять через провід Господнього Духа¹⁵.

Шанувати ім'я Божества

Ми повинні ставитися до імені Божества з найсвятішою і найчистішою повагою. Немає нічого настільки прикрого або шокуючого для почуттів цивілізованої людини, як чути нешанобливе згадування імені Божества грубою, неосвіченою або непристойною людиною. Деякі особи стали настільки богохульними, що, здається, вони вже не можуть сказати двох-трьох речень, не прикрасивши їх—як вони вважають—вulgарними або богохульними словами. Є й такі люди, які, мабуть, вважають, ... що використання богохульної мови є виявом мужності, і вона виділяє їх з решти звичайних людей. ... Непристойність у будь-якій формі є принизливою й руйнівною для душі, і всі члени Церкви мають уникати її, як смертельного яду.

Хороші історії часто псуються просто через те, що їх автори не зрозуміли належного характеру використання священних імен. Коли з уст респектабельних людей виходять богохульні вислови, замість того, щоб збагатити історію, вони применшують її цінність і цікавість. ... Як дивно, що деякі люди, і до того ж хороші люди, думають, що використання певних висловів, де є ім'я Господа, додає цікавості, дотепності або цінності їхнім історіям! ...

Серед усіх людей на землі святі останніх днів повинні найбільше виявляти до всіх святих речей пошану й благоговіння. Людей світу не навчали таким речам так, як навчали нас, хоча у світі є багато чесних, благочестивих і благородних людей. Однак ми маємо провід Святого Духа і одкровення Господа,

і Він урочисто навчав нас у наші дні нашому обов'язку щодо всіх таких речей¹⁶.

*Одягатися скромно і дотримуватися
закону цнотливості*

Святі останніх днів не повинні гнатися за модою й нескромністю світу. Ми—народ Господа. Він очікує, що ми житимемо чистим, доброчесним життям, триматимемо наші думки й розум чистими і будемо вірними у виконанні всіх Його інших заповідей. Чому ми маємо наслідувати світ? Чому ми не можемо бути скромними? Чому ми не можемо робити того, що хотів би від нас Господь?¹⁷

Йдучи вулицями по дорозі в Головний офіс Церкви і додому, я бачу молодих жінок і жінок старшого віку. Багато з них є “дочками Сіону”, які вдягаються нескромно [див. Ісаїя 3:16–24]. Я розумію, що часи й мода змінюються. ... [Але] принцип скромності й пристойності все ще той самий. ... Норми, про які висловлювалися генеральні авторитети Церкви, полягають у тому, що жінки, а також і чоловіки, повинні одягатися скромно. Їх навчають завжди поводитися належним чином і завжди бути скромними.

Коли “дочки Сіону” одягаються нескромно, на мою думку, вони складають погане враження. До того ж, це зауваження стосується як жінок, так і чоловіків. Господь дав заповіді давньому Ізраїлю, що як чоловіки, так і жінки, повинні прикривати свої тіла і дотримуватися закону цнотливості завжди.

Я закликаю до скромності й цнотливості всіх членів Церкви, і чоловіків і жінок однаково, щоб вони були цнотливими і чистими у своєму житті, та послухними завітам і заповідям, які дав нам Господь. ...

... Носіння нескромного одягу, яке може здаватися незначною справою, позбавляє чогось наших молодих жінок і молодих чоловіків у Церкві. Це просто ускладнює дотримання тих вічних принципів, за якими всі ми маємо жити, якщо хочемо повернутися у присутність нашого Небесного Батька¹⁸.

 2

Благословення, обіцяні вірним, є набагато величнішими за тимчасові задоволення світу.

[Один член Церкви якось сказав, що] не зовсім розуміє, чому, незважаючи на те, що він платив десятину, виконував Слово мудрості, молився і намагався слухняно дотримуватися всіх заповідей, які він отримав від Господа, йому все ще доводилося перебиватися у житті, тоді як його сусід порушував Суботній день, я припускаю, палив і пиячив, добре проводив час, як назвав би це світ, зовсім не звертав уваги на вчення нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа, і все-таки процвітав.

Знаєте, у нас є дуже багато членів Церкви, які обмірковують це у своєму серці і ставлять собі це запитання. Чому цей чоловік, здається, благословенний усіма хорошими речами цього світу— між іншим, багато поганих речей він вважає хорошими—однак так багато членів Церкви перебувають у нужді, старанно працюючи, щоб прокласти собі дорогу у цьому світі.

Відповідь—проста. Якщо я іноді—а час від часу я це роблю— відвідую футбольний або бейсбольний матч, або інше розважальне місце, мене обов'язково будуть оточувати чоловіки й жінки, які пихтять цигарками, сигарами або брудними люльками. Це дуже надокучає і починає трохи непокоїти мене. Я повертаюся до сестри Сміт і щось кажу їй про це, а вона відповідає: “Отже, тепер ти знаєш те, про що навчав мене. Ти—в *їхньому* світі. Це *їхній* світ”. І ці слова повертають мене до реальності. Так, ми у *їхньому* світі, але нам не потрібно бути від нього.

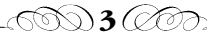
Отже, оскільки ми живемо в *їхньому* світі, вони процвітають, але, мої добрі брати та сестри, *їхній* світ наближається до свого кінця. ...

Прийде день, коли *цей* світ зникне. Його буде змінено. У нас буде кращий світ. У нас буде праведний світ, бо коли Христос прийде, Він очистить землю¹⁹.

Якщо ми старанно шукатимемо, завжди молитимемося, будемо віруючими і ходитимемо праведно, то для нас справдиться обіцяння Господа, що все спрацює нам на благо [див. УЗ 90:24].

Нам не обіцяно тут, що у нас не буде випробувань і проблем у житті, бо цей випробувальний стан призначено для того, щоб дати нам досвід та важкі й конфліктні ситуації.

Життя ніколи не задумувалось легким, але Господь пообіцяв, що завдяки Йому, всі випробування й труднощі спрацюють нам на благо. Він дасть нам силу й здатність подолати світ і міцно стояти у вірі проти будь-який спротив. Це обіцяння, що ми матимемо спокій у своєму серці, незважаючи на метушню й турботи світу. І понад усе, це обіцяння того, що коли це життя закінчиться, ми здобудемо право на вічний спокій у присутності Того, Чие лице ми шукали, Чиїх законів ми дотримувалися, і Кому ми вибрали служити²⁰.

Коли ми ставимо царство Бога на перше місце у своєму житті, ми діємо як світло для світу, і подаємо приклад наслідування для інших людей.

Святі останніх днів подібні до міста, яке стоїть на горі, і яке не можна сховати. Вони подібні до світильника, який дає світло всім, хто є в домі. Наш обов'язок дозволяти нашому світлу сяяти, як приклад праведності, не лише для людей, з якими ми живемо, а й людям всієї землі. [Див. Матвій 5:14–16]²¹.

Ми бажаємо бачити, як святі в кожному народі отримують повноту благословень евангелії і стоять як духовні провідники у своїх країнах²².

Брати і сестри, давайте дотримуватися заповідей Бога, як їх було відкрито. Давайте показувати приклад людям землі, щоб вони, бачачи наші добрі справи, могли відчувати бажання покаятися, отримати істину і прийняти план спасіння, щоб вони могли здобути спасіння у цілестіальному царстві Бога²³.

Я молюсь, щоб святі міцно витримували тиск і спокуси світу; щоб на перше місце у своєму житті вони ставили те, що наежить царству Бога; щоб вони були вірними всьому, що довірено їм, і дотримувалися кожного завіту.

Я молюсь за молоде й підрастаюче покоління, щоб вони утримували свій розум і тіло чистими—вільними від аморальності,

від звички до наркотиків і від духа непокори й зневаги до порядності, що поширюється землею.

Батьку наш, пролий на цих Своїх дітей Свій Дух, щоб їх могло бути збережено від небезпек світу і утримано чистими й незаплямованими, гідними повернутися у Твою присутність і жити з Тобою.

І нехай Твоя турбота, яка оберігає, буде з усіма тими, хто шукає Твого лиця, і хто ходить перед Тобою з чистою душею, щоб вони могли бути світлом для світу, знярядям у Твоїх руках, щоб виконувати Твої цілі на землі²⁴.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Читаючи частину “З життя Джозефа Філдінга Сміта”, подумайте про випробування, з якими стикаються молоді люди сьогодні, коли їхні батьки чи дорослі провідники не поруч. Що ми можемо робити, щоб допомагати молоді залишатися вірними в таких ситуаціях?
- Які благословення приходять до нас, коли ми дотримуємося заповідей, згаданих в частині 1?
- Як би ви могли використати вчення в частині 2, щоб допомогти комусь, кого увели вбік речі світу? Як ми можемо мати “спокій у своєму серці, незважаючи на метушню й турботи світу”?
- Як наш приклад може допомогти іншим залишити шляхи світу? (Див. частину 3). Коли ви бачили силу праведного прикладу? Подумайте про те, що ви можете зробити, щоб показати праведний приклад вашій сім’ї та іншим.

Відповідні уривки з Писань

Матвій 6:24; Марк 8:34–36; Іван 14:27; Филип’янам 2:14–15; Мороній 10:30, 32

Допомога вчителю

“Ви можете виразити любов до тих, кого навчаєте, уважно вислуховуючи їх і щиро цікавлячись їхнім життям. Любов, подібна

до Христової, має силу пом'якшувати серця і допомагати людям бути сприйнятливими до шепоту Духа” (*Навчати—немає поклонання величнішого*, [1999], с. 46).

Посилання

1. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 287–288.
2. In Conference Report, Oct. 1955, 43–44.
3. In Conference Report, Apr. 1947, 60–61.
4. “Our Responsibilities as Priesthood Holders”, *Ensign*, June 1971, 50.
5. “President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California”, *New Era*, July 1971, 8.
6. In Conference Report, Apr. 1952, 27–28.
7. “The Pearl of Great Price”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1930, 104.
8. “Our Responsibilities as Priesthood Holders”, 49–50.
9. In Conference Report, Apr. 1911, 86.
10. In Conference Report, Apr. 1957, 60–61.
11. In Conference Report, Apr. 1927, 111.
12. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 1:199.
13. “Be Ye Clean!” *Church News*, Oct. 2, 1943, 4; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 3:276.
14. In “Message from the First Presidency”, *Ensign*, Jan. 1971, 1.
15. In Conference Report, Oct. 1960, 51.
16. “The Spirit of Reverence and Worship”, *Improvement Era*, Sept. 1941, 525, 572; див. також *Doctrines of Salvation*, 1:12–14.
17. “Teach Virtue and Modesty”, *Relief Society Magazine*, Jan. 1963, 6.
18. “My Dear Young Fellow Workers”, *New Era*, Jan. 1971, 5.
19. In Conference Report, Apr. 1952, 28.
20. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme”, *New Era*, Sept. 1971, 40.
21. In Conference Report, Oct. 1930, 23.
22. In Conference Report, British Area General Conference 1971, 6.
23. In Conference Report, Apr. 1954, 28.
24. “A Witness and a Blessing”, *Ensign*, June 1971, 110.

“Та промовив Петро: “Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У Ім’я Ісуса Христа Назарянина—устань та й ходи!” (Дії 3:6).

Любов до всіх дітей нашого Батька і турбота про них

*“Я думаю, якби всі люди знали та розуміли,
хто вони є, і усвідомлювали своє божественне
походження, ... то вони відчували б
доброту й близькість до всіх інших
людей, а це змінило б увесь спосіб їхнього
життя і принесло б на землю мир”.*

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Джозеф Філдінг Сміт молодший і Джон Дж. Стюарт зазначили: “Саме прості вияви чуйності Президента Джозефа Філдінга Сміта найкраще показують, яким він був”. Потім вони розповіли про такі три приклади “простих виявів чуйності”:

“Якось на церковній конференції, що проходила в Мормонській Скинії на Храмовій площі, 12-річний хлопець, відчуваючи велике хвилювання—адже він був там вперше,—прийшов рано, щоб зайняти місце ближче до сцени. ... Перед самим початком зборів, коли всі місця були вже зайняті, хтось із розпорядників попросив цього хлопця поступитися місцем для сенатора Сполучених Штатів, який запізнювався. Хлопець покійно звільнив місце і став у проході—засмучений, зникаючий, у сльозах”. Президент Джозеф Філдінг Сміт “помітив цього юнака і жестом запросив його піднятися [на сцену]. Коли хлопець розповів йому, що сталося, Президент Сміт сказав: “Той розпорядник не мав права так вчинити з тобою. А ти сідай ось тут, поряд зі мною”,—і він підсунувся на своєму місці, даючи хлопцю сісти біля нього, серед апостолів Церкви.

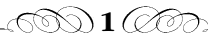
Одного дня, проводячи співбесіду з групою молодих чоловіків, які відбували на дворічну церковну місію повного дня, [він]

звернув увагу на сільського хлопця, призначеного служити на сході Канади. “Синку, там ой як холодно. А в тебе тепле пальто є?”—“Ні, сер, немає”. Президент повів хлопця в магазин, що був через дорогу, і купив йому найтепліше пальто, яке тільки могли їм там запропонувати.

У день, коли його підтримали на конференції як Президента Церкви, після зборів маленька дівчинка протиснулася через натовп і доторкнулася до його руки. Він настільки був зворушений цим жестом, що нахилився і взяв цю дитину на руки. Він дізнався, що звали її Вінес Хоббс, ... і їй скоро буде чотири роки. На день народження Вінес в її домі пролунав несподіваний дзвінок по телефону: Джозеф Філдінг Сміт з дружиною подзвонили здалеку, щоб проспівати їй вітальну пісню “З днем народження!”¹

Ці вияви доброти були для нього не поодинокими випадками, а самим способом його життя. Президент Сміт був “людиною надзвичайно чуйною і співчутливою. Його життя було безперервною низкою ситуацій, в яких він надавав допомогу нужденним, утішав убитих горем, давав поради тим, хто заплутався в житті; воно було втіленням того милосердя, яке є “чистою любов’ю Христа” [Мороній 7:47]”².

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Знаючи, що Бог є Батьком усіх людей, ми бажаємо любити й благословляти інших.

Я думаю, якби всі люди знали та розуміли, хто вони є, і усвідомлювали своє божественне походження, ... то вони відчували б доброту й близькість до всіх інших людей, а це змінило б увесь спосіб їхнього життя і принесло б на землю мир.

Ми віримо у високе і божественне походження людини. Наша віра ґрунтується на тому факті, що Бог є нашим Батьком, а ми—Його діти, і що всі люди є братами і сестрами в одній вічній сім’ї.

Належачи до Його сім’ї, ми жили з Ним ще до закладання основ цієї землі і Він склав і дав план спасіння, завдяки якому ми

отримали привілей удосконалюватися й розвиватися, що ми й намагаємося робити.

Бог, Якому ми поклоняємось, є прославленою Істотою, в Якій перебуває вся сила й досконалість, і Він створив людину за Своїм образом і подобою, з тими ж якостями й рисами, які при-
таманні Йому.

І тому наша віра у високе становище та долю людини є над-
звичайно важливою частиною і нашої теології, і способу нашого
життя. Основою вчення нашого Господа є ця “найбільша і най-
перша заповідь”: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм,
і всією душею своєю, і всією своєю думкою”; і друга найбільша
заповідь: “Люби свого ближнього, як самого себе”. (Див. Матвій
22:37–39).

Оскільки Бог є нашим Батьком, у нас є природне бажання
любити Його і служити Йому та бути гідними членами Його
сім’ї. Ми відчуваємо зобов’язання робити те, що Він хотів би,
щоб ми робили, виконувати Його заповіді й жити у відповідно-
сті до норм Його євангелії—і все це є невід’ємними складовими
справжнього поклоніння.

І через те, що всі люди є для нас братами [або сестрами], у
нас є бажання любити, благословляти їх і бути з ними в дружніх
стосунках—і це також ми сприймаємо як невід’ємну складову
справжнього поклоніння.

Отже, усе, що ми робимо в Церкві, зосереджується на боже-
ственному законі: ми маємо любити Бога та поклонятися Йому
і маємо служити своїм ближнім.

Тому-то й не дивно, що як Церква і як народ, ми серйозно
й постійно турбуємося про благополуччя всіх дітей нашого
Батька. Ми прагнемо матеріального і духовного благополуччя
для них, як і для себе. Ми молимося про них, як молимося про
себе, і ми стараємось жити так, щоб вони, бачачи наші добрі
справи, могли бути ведені, щоб прославляти нашого Батька,
Який на небесах. [Див. Матвій 5:16]³.

 2

Якщо ми любимо і підтримуємо одне одного в Церкві, то стаємо силою, що творить у світі добро.

“Якщо Ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте!” [Іван 14:15].

Ці слова сказав Учитель Своїм учням всього за кілька годин до Своєї смерті, коли Він зібрав їх, щоб їсти з ними пасху й дати останні настанови перед тим, як Він мав постраждати за гріхи світу. Тоді і незадовго до того, як Він сказав ці слова, Він торкався тієї ж теми, сказавши:

“Мої дітоньки, не довго вже бути Мені з вами! Ви шукати Мене будете, але—як сказав Я юдеям: “Куди Я йду, туди ви прибути не можете”,—те й вам говорю Я тепер. Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!” [Іван 13:33–34]. ...

... Ми—не просто друзі; ми—брати і сестри, діти Бога, які, як я сказав, вийшли із світу, щоб увійти в завіти, дотримуватися Його законів та жити відповідно до всього того, що дається нам через натхнення. Нам заповідано любити одне одного. Однак “нова заповідь”, як її назвав Господь, як і всі інші заповіді, є такою ж давньою, як вічність. Ніколи не було такого часу, коли б ця заповідь не існувала і не була необхідною для спасіння, і все ж вона завжди є новою. Вона ніколи не старіє, тому що вона—істинна⁴.

Я вважаю нашим високим обов'язком любити одне одного, довіряти одне одному, мати віру одне в одного; це наш обов'язок—не звертати уваги на хиби й помилки одне одного і не перебільшувати їх ні у своїх очах, ні в очах світу. Не повинно бути в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів між її членами ні причіпок, ні в'їдливості, ні лихослів'я. Нам слід бути вірними одне одному та кожному принципу нашої релігії і не заздрити одне одному. Неприйнятно, щоб ми чи заздрили одне одному, чи гнівалися одне на одного, чи щоб в нашому серці з'являлося почуття, що ми не будемо прощати одне одному наших провин. Не повинно бути в серцях дітей Бога почуття непростення жодній людині, якою б вона не була. ...

Простягаючи руку допомоги іншим, ми тим самим виявляємо до них свою любов.

... Нам слід не затаювати погані почуття одне до одного, а відчувати одне до одного прощення і братерську та сестринську любов. Пам'ятаймо про свої власні хиби і слабкості та стараймося позбутись їх. Ми ще не досягли стану досконалості, та від нас навряд чи й очікується, що ми досягнемо його в цьому житті, проте за допомогою Святого Духа для нас можливо стати всім об'єднаними, щоб дивитися в очі одне одному та долати й перемагати свої гріхи та вади. Якщо ми будемо робити це, поважаючи всі заповіді Господа, то станемо у світі силою для творення добра; ми подолаємо й переможемо все зло, усю протидію істині і звершимо багато праведності на лиці землі. Бо євангелія буде поширюватися і люди у світі відчуватимуть вплив, який ітиме від народу Сіону, і вони ставатимуть більш схильними до покаяння у своїх гріхах й отримання істини⁵.

3

Ми виявляємо любов до своїх ближніх, служачи їм.

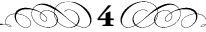
Наш Спаситель приходив у цей світ, щоб навчити нас любові одне до одного, і оскільки той надзвичайно важливий урок Він подав нам через Свої страждання й смерть, заради того, щоб

ми могли жити, то чи не повинні ми виявляти свою любов до наших ближніх, служачи їм? ...

Служіння має виконуватися заради інших. Ми повинні простягати руку допомоги обездоленим, тим, хто ще не почув про істину і знаходиться в духовній темряві, нужденним, пригнобленим. Вам це не вдається? Задумаймося над словами поета Уїлла Л. Томпсона. ... Його вірш починається такими словами:

“Чи зробив я сьогодні добро комусь?
 Чи від цього світ кращим став?
 Чи розрадити зміг?
 Чи комусь допоміг?
 Як ні, день я змарнував”. [Гімни, № 132]⁶.

Наша місія—для всього світу, і вона в тому, щоб принести мир, і надію, і радість, і земне та вічне спасіння для всіх дітей нашого Батька. ... З усією силою своєї переконливості я закликаю цей народ і далі простягувати руку допомоги та благословляти життя всіх дітей Батька, де б вони не були⁷.

Нам потрібно цінувати і любити людей такими, якими вони є.

Коли я був малим, у нас була лошиця, яку звали Джуні. Джуні була однією з найрозумніших тварин, яких я коли-небудь бачив. Здавалося, лише людина могла зробити те, що робила вона. Я не міг утримати її в конюшні, бо вона постійно знімала лямку з дверей свого стійла. Я намагався просунути лямку через петлі дверей стійла зверху стовпа, але вона просто знімала її, піднімаючи своїм носом і зубами. А потім виходила у двір.

У дворі був водопровідний кран, з нього ми наповнювали водою корита, щоб поїти наших тварин. Джуні відкрчувала кран зубами і так його й залишала, вода з нього текла і текла. Батько сварив мене через те, що я не міг втримати Джуні в конюшні. Вона ніколи не втікала; просто включала воду й ходила по двору або по траві чи садку. Іноді серед ночі я чув, як шуміла вода, і мені доводилося вставати, закривати кран і знову прив'язувати Джуні.

Батько сказав, що Джуні, здається, розумніша за мене. Одного дня він вирішив прив'язати її так, щоб вона вже не змогла вийти. Він узяв лямку, яка зазвичай була прив'язана зверху стовпа й зав'язав її навколо стовпа та під балкою, і тоді сказав: “Побачимо, молодець, як ти виберешся тепер!” Ми з батьком вийшли з конюшні й попрямували до будинку; та не встигли й дійти до нього, як Джуні вже була поруч з нами. Потім вона підійшла до крану й знов його відкрила.

Тепер вже я висловив думку, що вона, можливо, така ж розумна, як один з нас. Ми просто не могли втримати Джуні в її стійлі. Але це не означало, що вона була поганою, бо вона такою не була. У батька навіть і думки не було продати її чи поміняти, бо вона мала так багато хороших якостей, які компенсували цю єдину її незначну ваду.

Джуні була такою ж надійною й гідною довіри, коли тягла наш кабриолет, як і тямущою, коли вибиралася зі свого стійла. І це було важливо, бо моя мати була ліцензованою акушеркою. Коли її викликали на пологи десь там у долині, а це траплялось, як правило, посеред ночі, я мав вставати, взявши ліхтаря, іти в конюшню та впрягати Джуні в кабриолет.

На той час мені було десять чи одинадцять років; і Джуні мала бути лагідною, однак достатньо сильною, щоб возити мене з матір'ю по долині за будь-якої погоди. Проте одного я ніяк не міг зрозуміти: чому більшість немовлят мали народжуватися вночі і так багато з них—саме взимку.

Часто мені доводилося чекати матір у кабриолеті, і тоді було приємно перебувати в товаристві лагідної старої Джуні. Цей досвід з Джуні був дуже корисним для мене, бо в ранньому віці я мав навчитись любити й цінувати її такою, як вона була. Вона була просто чудовою і мала лише пару поганих звичок. З людьми майже те саме. Ніхто з нас не є досконалим; проте кожний з нас намагається стати досконалим, навіть таким, як наш Небесний Батько. Нам потрібно цінувати і любити людей такими, якими вони є.

Можливо, вам потрібно про це пам'ятати, коли ви оцінюєте своїх батьків або вчителів, провідників приходу чи колу або

друзів—тобто братів і сестер. Це для мене завжди є незабутнім уроком: бачити хороше в людях, навіть коли намагаємося допомогти їм подолати одну чи дві їхні погані звички. ...

У ранньому віці я навчився любити і не судити інших, завжди стараючись подолати свої власні недоліки⁸.

5

Якщо ми любимо Господа всім своїм серцем і любимо свого ближнього, як самих себе, то ми у згоді з усім священним законом.

“Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою”.

Це найбільша й найперша заповідь.

А друга однакова з нею: “Люби свого ближнього, як самого себе”.

На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять”.
(Матвій 22:37–40).

Іншими словами, усе, що було відкрито для спасіння людини від початку і до нашого часу, окреслено цими двома великими законами, і міститься в них, і є їх складовою. Якщо ми любимо Господа всім серцем, всією душею і всім розумом та любимо своїх ближніх, як самих себе, тоді нічого вже більше й бажати. Тоді ми будемо в згоді з усім священним законом. Якби ми були готові жити за цими двома великими заповідями—а ми, зрештою, будемо повинні це робити, якщо будемо гідні жити у присутності Бога,—тоді злочестя, заздрість, честолюбство, пожадливість, пролиття крові і всі гріхи будь-якого характеру були б усунені з землі. І тоді б настав день вічного миру й щастя. Яким би славетним був той день! Ми балагословенні мати достатньо розуму, аби знати, що такий стан є найбажанішим, і завдяки йому між людьми існувало б усвідомлення Божого Батьківства і відчувалося б повне людське братерство.

... Чи можемо ми сказати, що любимо Господа всією душею? Чи можемо ми сказати, що домагаємося благополуччя свого ближнього, як свого власного?⁹

Любімо ж Господа, бо це основа всього. Це є перша заповідь, і друга заповідь—любити своїх ближніх, як самих себе—подібна до неї; і якщо ми зробимо це, то виконаємо закон, бо нічого невиконаного вже не залишиться¹⁰.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Подумайте про “прості вияви чуйності” Президента Джозефа Філдінга Сміта до інших людей (див. “З життя Джозефа Філдінга Сміта”). Як ми можемо навчитися виявляти таку доброту у своєму житті?
- Як учення, уміщені в частині 1, можуть допомогти нам бути добрими й люблячими до тих, хто навколо нас?
- Що справило на вас враження у пораді Президента Сміта, яка знаходиться в частині 2? Чому, на вашу думку, ми станемо “силою, щоб творити у світі добро”, якщо дослухаємося до цієї поради?
- Що Ісус Христос зробив, аби “навчити нас любові одне до одного”? (Частина 3). Як ми можемо наслідувати Його приклад?
- Прогляньте історію про лошицю Джуні (частина 4). Як ви вважаєте, чому так важливо “цінувати і любити людей такими, якими вони є”? Що ми можемо робити, щоб бачити добре в людях, навіть якщо ми намагаємось допомогти їм позбутися поганих звичок?
- Що для вас означає виконувати заповіді, про які сказано в Матвії 22:37–40? (Див. приклади в частині 5). Чому ми “в злагоді з усім священним законом”, якщо виконуємо ці дві заповіді?

Відповідні уривки з Писань

Дії 17:28–29; Римлянам 8:16–17; 1 Івана 4:18–21; Мосія 2:17; 18:8–10; Мороній 7:45–48

Допомога вчителю

Можете запропонувати членам класу прочитати підзаголовки до частин цього розділу і вибрати частину, яка є важливою для

них або їхньої сім'ї. Попросіть їх вивчити вчення Президента Сміта, вміщені в цій частині, а також подумати над відповідними запитаннями в кінці розділу. Потім попросіть їх поділитися тим, про що вони дізналися.

Посилання

1. In Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 10–11.
2. S. Perry Lee, "Church Expresses Devotions to President Smith," *Church News*, July 14, 1956, 2.
3. In Conference Report, Apr. 1970, 4–5.
4. In Conference Report, Oct. 1920, 53–55.
5. In Conference Report, Apr. 1915, 119–120.
6. In Conference Report, Apr. 1968, 12.
7. In Conference Report, Apr. 1970, 4.
8. "My Dear Young Fellow Workers," *New Era*, Jan. 1971, 4–5.
9. In Conference Report, Apr. 1943, 12.
10. In Conference Report, Oct. 1920, 59.

Проголошення євангелії світу

“Ми скуштували плоди євангелії і знаємо, що вони є хорошими, і ми бажаємо, щоб усі люди отримали ці самі благословення і Того Самого Духа, Якого було так рясно пролито на нас”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Джозеф Філдінг Сміт і його дружина, Луї, не здивувалися, коли отримали листа, підписаного Президентом Лоренцо Сноу, в якому Джозеф покликався служити місіонером повного дня. У той ранній період існування Церкви одружені чоловіки часто служили вдалині від дому. Тож, коли 17 березня 1899 року прийшов цей лист, приблизно за місяць до їхньої першої шлюбної річниці, Джозеф і Луї прийняли цю нагоду з вірою й мужністю, і в той же час з сумом через думку про дворічну розлуку.

Старійшина Сміт служив в Англії приблизно за 7600 км від дому. Він і Луї часто надсилали одне одному листи—листи сповнені любові й свідчень. В одному з перших листів старійшини Сміта він писав: “Я знаю, що робота, яку мене було покликано виконувати, є роботою Бога, інакше я б не залишився тут і хвилини, ні, я б навіть не поїхав з дому. Але я знаю, що наше щастя залежить від моєї вірності, поки я тут. Я повинен з бажанням виконувати цю роботу здебільшого через любов до людства, бо наш Спаситель спромігся постраждати за нас. ... Я в руках нашого Небесного Батька і Він охоронятиме й захищатиме мене, якщо я виконуватимему Його волю. І Він буде з тобою, поки мене немає, і охоронятиме й захищатиме тебе в усьому”¹.

Старійшина Сміт і його напарники-місіонери були відданими слугами Господа. В одному листі до Луї він зазначив, що разом з іншими місіонерами він щомісяця роздавав по 10000 памфлетів

Старійшина Джозеф Філдінг Сміт у 1910 році, невдовзі після того, як його було висвячено на апостола

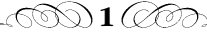
або брошур і стукав у двері близько 4000 домівок. Втім, свою доповідь він завершив сумним спостереженням: “Не думаю, що з сотні брошур прочитували більш однієї-двох з них”². Коли старійшина Сміт був в Англії, дуже мало людей сприймали послання про відновлену євангелію. За два роки його служіння “він не навернув жодної людини, не мав можливості виконати жодного хрищення, хоча він конфірмавав одного наверненого”³. Не маючи можливості бачити великі результати від його праці, його втішало знання про те, що він виконував волю Господа і допомагав у підготовці людей, які могли прийняти євангелію пізніше у своєму житті.

Протягом близько двох тижнів його місії старійшина Сміт перебував у лікарні з чотирма іншими місіонерами. П'ять старійшин хворіли на віспу, тому їх ізолювали, щоб запобігти поширенню хвороби. Хоча старійшина Сміт називав цей карантин “ув'язненням”, він та інші старійшини використали цей час якнайкраще. Вони навіть ділилися євангелією з персоналом лікарні. Наприкінці карантину старійшина Сміт написав такі слова у своєму щоденнику: “Ми потоваришували з медсестрами та іншими людьми, які відвідували нас під час “ув'язнення”. Ми багато разів говорили з ними про євангелію, а також залишили їм книги. Коли ми залишали лікарню, то заспівали пару гімнів, що, серед іншого, справило враження на тих, хто слухав їх, бо на очах у них були сльози. Думаю, що в лікарні ми справили хороше враження, особливо на медсестер, які визнали, що ми не були такими, якими вони нас вважали, і що тепер вони завжди захищатимуть нас”⁴.

Старійшина Сміт завершив свою місію в червні 1901 року. Через сімдесят років він повернувся до Англії як Президент Церкви, щоб головувати на територіальній конференції. До того часу насіння, посіяне ним та іншими, пустило паростки і розрослося. Він тішився, коли бачив, як багато британських святих приходили на збори⁵. Він сказав: “Кілька колів Сіону, храм, освячений Господу, значна кількість будинків приходів і колів та надзвичайно успішна місіонерська робота—все це свідчить про той факт, що Церква у Великобританії стає зрілою”. І він додав, що цей прогрес у Великобританії був прикладом того, що

відбуватиметься в усьому світі. Він проголосив, що євангелію призначено для всіх людей, і що “до Другого пришествя Сина Людини Церкву буде встановлено повсюдно, в усіх країнах, навіть у кінцях землі”⁶.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Ми одні маємо повноту відновленої євангелії і бажаємо, щоб всі люди отримали це саме благословення.

У Своїй безмежній мудрості і заради того, щоб виконати укладені з пророками давнини завіти і дані їм обіцяння, Господь відновив у ці останні дні повноту вічної євангелії. Ця євангелія є планом спасіння. Її було висвячено і встановлено під час нарад вічності ще до заснування цієї землі, і її було знову відкрито в наші дні задля спасіння і благословення всіх дітей нашого Батька повсюди. ...

Приблизно шістсот років до Христа—тобто Його народження на землі—великий пророк Нефій сказав своєму народові: “... бо один Бог і один Пастир над усією землею.

І прийде час, коли Він явиться усім народам. ...” (1 Нефій 13:41–42).

Цей обіцяний день вже почався. Це час, який призначено для проповідування євангелії в усьому світі, і для розбудови царства Господа в кожній країні. В кожній країні є хороші й праведні люди, які відгукнуться на істину; які прийдуть в Церкву; і які стануть світлом, щоб вести людей їхньої країни. ...

... Євангелія належить всім людям і Господь очікує від тих, хто отримав її, що вони будуть жити за її істинами і розповідати про них тим, хто живе в їхній країні і розмовляє їхньою мовою.

Отже зараз, у душі любові й братерства, ми запрошуємо всіх людей всюди прислухатися до слів вічного життя, які відкрито у ці дні через Пророка Джозефа Сміта і його товаришів.

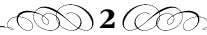
Ми запрошуємо інших дітей нашого Батька прийти до Христа і вдосконалюватися в Ньому і відринуту від себе “всю безбожність”. (див. Мороній 10:32).

Ми запрошуємо їх вірити в Христа і в Його євангелію, прийти в Його Церкву і бути одним з Його святими.

Ми скуштували плоди євангелії і знаємо, що вони є хорошими, і ми бажаємо, щоб усі люди отримали ці самі благословення і Того самого Духа, Якого було так рясно пролито на нас⁷.

Я розумію, що серед усіх релігійних течій, груп і деномінацій є хороші й щирі люди, і що вони отримують благословення і нагороду за все добре, що вони роблять. Але факт залишається фактом: ми одні маємо повноту тих законів і обрядів, завдяки яким люди підготуються отримати повноту винагороди в небесному домі. Отже ми кажемо добрим і благородним, праведним і відданим людям повсюди: зберігайте все хороше, що ви маєте; припадіть до кожного істинного принципу, який ви зараз маєте; але прийдіть і скуштуйте від більшого світла й знання, які Бог, Котрий є Той Самий учора, сьогодні й навіки, знову проливає на Свій народ⁸.

Я молюся, щоб цілі Господа на землі, як ті, що стосуються Церкви, так і ті, що стосуються світу, могли швидко звершитися; щоб Він благословив Своїх вірних святих; і щоб безліч людей, які прагнуть істини, і чий серця праві перед Господом, могли стати з нами спадкоємцями повноти благословень відновленої євангелії⁹.

Всі члени Церкви мають відповідальність використовувати свою силу, енергію, засоби і вплив, щоб проголошувати євангелію.

Ми чули, що всі ми є місіонерами. ... Всі ми отримали це завдання, хоча і не через рукопокладання; ми не отримали особливого покликання; нас не покликали індивідуально, щоб виконувати місіонерську роботу, але як члени Церкви, які зобов'язалися просувати вперед євангелію Ісуса Христа, ми стали місіонерами. Це є частиною відповідальності кожного члена Церкви¹⁰.

“Кожна людина, яка отримує світло євангелії, стає світлом і дороговказом для всіх тих, кого вона спроможна навчати”.

З серцем, сповненим любові до всіх людей, я прошу членів Церкви вивчати євангелію, жити за нею і використовувати свою силу, енергію та засоби, щоб проголошувати її світу. Ми отримали завдання від Господа. Він дав божественний наказ. Він наказав нам вирушати з невтомною старанністю і нести іншим Його дітям ті спасительні істини, які було відкрито Пророку Джозефу Сміту¹¹.

Наша місія, я маю на увазі наскільки це в наших силах, зцілювати, приводити до покаяння стількох дітей нашого Небесного Батька, скількох ми тільки зможемо. ... Це обов'язок, який Господь поклав на Церкву і, зокрема, на кворуми священства Церкви, але цей обов'язок стосується кожної душі¹².

Серед нас є дуже багато чесних душ, які ніколи не використовували можливості, або ніколи не намагалися шукати, щоб знайти ці славетні істини, які було явлено через одкровення

Господа. Вони не замислюються про це, вони живуть серед нас, ми товаришуємо і щодня спілкуємося з ними. Вони вважають нас досить приємними людьми, але дивними щодо наших релігійних поглядів, і тому вони не звертають увагу на нашу віру, а тому ця велична місіонерська робота, яка зараз виконується в колах Сіону, полягає у збиранні врожаю чесних, вірних душ прямо тут, серед тих, хто раніше ніколи не використовував цієї можливості почути євангелію, яку, як я вважаю, вони мали¹³.

Ми, хто отримав істину вічної євангелії, не повинні задовольнятися нічим, крім найкращого, а найкращим є повнота царства Батька; і заради цього, я сподіваюся й молюсь, ми житимемо і подаватимемо приклад праведності всім людям, щоб жоден не спотикався, щоб жоден не хитався, щоб жоден не звернув зі шляху праведності через те, що ми можемо зробити чи сказати¹⁴.

Існує вплив, який випромінює не лише окрема людина, але й Церква. Я вважаю, що наш успіх у світі значною мірою залежить від позиції святих. Якби ми були цілком об'єднані в думках, у справах і вчинках; якби ми любили слово істини, якби ми дотримувалися його так, як хотів би від нас Господь, тоді вплив усіх громад [зібрань] святих останніх днів в усіх цих суспільствах був би непереборним. Більше чесних чоловіків і жінок було б наведено, бо Дух Господа йшов би попереду нас, щоб підготувати шлях. ... Якби вони, цей народ, дотримувалися заповідей Господа, то мали б силу, спроможність і вплив, які б зруйнували опір і підготували людей до отримання світла вічної євангелії; і коли нам не вдається зробити це, ми беремо на себе відповідальність, яка є жахливою за своїми наслідками.

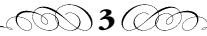
Як себе відчуватиму я або ви, коли нас покличуть до судного престолу, і хтось вкаже на мене або на вас і скаже: "Якби не вчинки цієї людини або групи людей, я б отримав істину, але мене було засліплено, бо вони, говорячи, що мають світло, не жили за ним"¹⁵.

Господь каже, якщо ми будемо працювати всі наші дні і приведемо тільки одну душу, якою великою буде наша радість з нею [див. УЗ 18:15]; з іншого боку яким великим буде наш смуток

і наше засудження, якщо своїми вчинками ми відведемо одну душу від цієї істини¹⁶.

Святі останніх днів, де б вони не були, є і мають бути світлом для світу. Євангелія—це світло, яке пробивається крізь пільму, і кожна людина, яка отримує світло євангелії, стає світлом і дороговказом для всіх тих, кого вона спроможна навчати.

Ваш обов'язок ...—бути у житті свідками істини і божественності цієї роботи. Ми сподіваємося, що ви житимете за євангелією і домагатиметеся свого власного спасіння, і що інші люди, бачачи ваші добрі діла, зможуть прославляти нашого Небесного Батька [див. Матвій 5:16]¹⁷.

Церкві потрібно більше місіонерів, які б виконували Господню роботу.

Нам потрібні місіонери. ... Поле—широке; жниво велике; а робітників мало [див. Лука 10:2]. Також ниви вже білі і готові для жнив [див. УЗ 4:4]. ...

... Наші місіонери ідуть вперед. Ніяка сила не може зупинити їх. Такі намагання мали місце. З самого початку докладалися великі зусилля у цьому, коли було лише кілька місіонерів, але просування цієї роботи не можна було зупинити. Її не можна зупинити і зараз. Вона має і буде просуватися вперед, щоб жителі землі могли отримати можливість покаятися у своїх гріхах і здобути відпущення своїх гріхів та прийти в Церкву і в царство Бога до того, як це останнє знищення не зійде на злочестивих, бо так їм було обіцяно. ...

І ці місіонери, переважно молоді люди, які не знають шляхів світу, ідуть вперед з цим посланням спасіння і бентежать великих і могутніх, бо вони мають істину. Вони проголошують цю євангелію; чесні й щирі слухають її, каються у своїх гріхах і приходять в Церкву¹⁸.

Ми сподіваємося побачити день, коли кожен гідний і підготовлений молодий чоловік, святий останніх днів, матиме привілей вершити Господню роботу і бути свідком істини в країнах землі.

“Ми висловлюємо похвалу тим, хто так доблесно служить, виконуючи місіонерську роботу”.

Зараз у нас є багато відданих і зрілих подружніх пар і ми можемо використовувати набагато більшу їх кількість у цій великій місіонерській справі, і ми сподіваємося, що ті, хто є гідним і підготовленим, впорядкують свої справи і відгукнуться на покликання проповідувати євангелію і прийнятним чином виконуватимуть свої обов'язки.

У нас також є молоді сестри, яких ми можемо задіювати в цій роботі, хоча вони не мають такої ж відповідальності, яку мають брати, і щодо сестер, то ми більше переймаємося тим, щоб вони увійшли в належні шлюбні союзи у храмах Господа.

Ми запрошуємо членів Церкви надавати фінансову підтримку місіонерській роботі і щедро жертвувати свої кошти для поширення євангелії.

Ми висловлюємо похвалу тим, хто так доблесно служить, виконуючи місіонерську роботу. Джозеф Сміт сказав: “Після всього, що було сказано, найвеличніший і найважливіший обов'язок—це проповідувати євангелію”¹⁹.

 4

**Ми маємо проповідувати вчення про
спасіння, як вони записані в Писаннях:
просто і ясно, і так, як скеровує Дух.**

На початку цього розподілу Господь сказав тим, кого було покликано на Його служіння: “Щоб кожна людина могла говорити в ім’я Господа Бога, саме Спасителя світу; ... щоб повноту Моєї євангелії могло бути проголошено слабкими й простими до кінців землі, і перед царями та правителями”. (УЗ 1:20, 23).

Тим, кого покликано “йти, щоб проповідувати” Його євангелію, і всім “старійшин[ам], священник[ам] і вчител[ям]” цієї церкви Він сказав, що вони “мають навчати принципам Моєї євангелії, які є в Біблії і Книзі Мормона”, та інших Писаннях, “як буде їх спрямовано Духом”. (Див. УЗ 42:11–13).

Як представників Господа нас не покликано і не вповноважено навчати філософіям світу або сумнівним теоріям нашої епохи науки. Наша місія—проповідувати вчення про спасіння в *простоті* і ясності так, як їх відкрито і записано в Писаннях.

Вказавши нам навчати принципам євангелії, які містяться в Головних трудах, так, як спрямовує Дух, Господь після цього зробив величне проголошення, яке дає скерування в усьому навчанні Його євангелії будь-ким в Церкві: “І Дух буде дано вам молитвою віри; і якщо ви не отримаєте Духа, ви не будете навчати”. (УЗ 42:14)²⁰.

 5

**Євангелія є єдиною надією світу, лише
вона принесе мир на землю.**

Чи знаєте ви, якою є найвеличніша сила, найпотужніший фактор в усьому світі для встановлення довготривалого миру на землі? Поставивши це запитання, я відповім на нього, або принаймні висловлю свій погляд стосовно цього, нічого не кажучи про інші події у світі. Найвеличнішим фактором в усьому світі є сила Святого Священства і нею володіють святі останніх днів. З самого початку Господь послав старійшин у світ, наказуючи їм звертатися до людей, кажучи: “Покайтеся, прийдіть в Сіон”. Вірте в Мою євангелію і ви матимете мир.

Мир, звичайно ж, прийде завдяки праведності, завдяки правосуддю, завдяки милості Бога, завдяки силі, яку Він дарує нам і завдяки якій наші серця буде зворушено і ми матимемо любов одне до одного. Нашим обов'язком зараз є проголошувати ці речі серед усіх людей, закликати їх приходити в Сіон, де встановлено стандарт—стандарт миру—і отримувати благословення дому Господа та відчувати вплив Його Святого Духа, Який явлено тут. І я хочу сказати вам, що ми самі, якщо будемо служити Господу, матимемо дивовижну силу, щоб встановлювати мир у світі.

Ми також воліємо, щоб інші дії продовжували виконуватися в цьому напрямку. Ми підтримуємо все, що принесе мир у світ; але давайте не забувати про той факт, що ми, святі останніх днів, якщо об'єднаємося разом і будемо як один служити Господу, і посилатимемо слово вічного життя серед народів, то матимемо, на мою думку, більшу міць для встановлення миру у світі, ніж будь-яка інша сила. Я цілком погоджуюся з висловленою ідеєю про те, що Господь використовує й багатьох інших людей; Його робота не обмежується святими останніх днів, бо Він покликав багатьох на Своє служіння за межами Церкви і обдарував їх силою, надихнув їх виконувати Його роботу. ... Однак, мої брати і сестри, давайте не забувати про той факт, що ми є силою на землі, яка чинить добро і поширює істину та встановлює мир серед усіх народів, колін, язиків і людей. ... Наша місія була і є [проголошувати]: “Покайтеся ви, бо царство небесне вже поруч”. [Див. УЗ 33:10].

Ми повинні виконувати цю роботу до тих пір, поки не буде зібрано всіх праведних, поки всіх людей не буде попереджено, поки ті, хто слухатиме, не почують, а ті, хто не слухатиме, також не почують, бо Господь проголосив, що не буде жодної душі, яка не почує, ні серця, яке не буде зворушене [див. УЗ 1:2], бо Його слово просуватиметься вперед, чи то через слова його старійшин, чи в інші способи, це не має значення, але в Його належний час Він припинить Свою роботу в праведності; Він встановить Свою істину і прийде, щоб царювати на землі²¹.

Ми поважаємо інших дітей нашого Батька в усіх релігійних течіях, групах і деномінаціях і нашим єдиним бажанням є побачити, як вони отримують більше світла й знання, які прийшли до нас через одкровення, і стати з нами спадкоємцями величних благословень відновленої евангелії.

Але у нас є план спасіння; ми управляємо евангелією; а евангелія є єдиною надією світу, лише вона принесе мир на землю і виправить помилки, які існують в усіх країнах²².

Ми знаємо, що якщо люди матимуть віру в Христа, покаються у своїх гріхах, укладуть завіт у водах хрищення дотримуватися Його заповідей, а потім отримують Святого Духа через рукопокладання тими, кого покликано і висвячено у це повноваження—і якщо після цього вони дотримуватимуться заповідей—вони матимуть мир у цьому житті і вічне життя у тому світі, що прийде [див. УЗ 59:23]²³.

Немає інших ліків проти хвороб світу, окрім евангелії Господа Ісуса Христа. Наша надія на мир, на духовне і земне процвітання й на те, що врешті-решт ми успадкуємо Боже царство засновується лише на відновленій евангелії. Не існує роботи, якою будь-хто з нас може займатися, яка є настільки ж важливою, як і проповідання евангелії і розбудова Церкви і царства Бога на землі²⁴.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Подумайте про те, як Джозеф Філдінг Сміт реагував на випробування, будучи місіонером повного дня (див. “З життя Джозефа Філдінга Сміта”). Як його приклад може вплинути на ваше служіння в Церкві?
- Поміркуйте про благословення, які приходять, якщо скуштувати “плоди евангелії” (частина 1). Подумайте про людей, з ким ви можете поділитися цими “плодами”.
- Як слова Президента Сміта у частині 2 можуть допомагати нам ділитися евангелією з іншими людьми?

- Президент Сміт сказав, що Церкві потрібно більше місіонерів повного дня, включаючи “зрілі подружні пари” (частина 3). Що ми можемо робити, щоб допомогти молоді підготуватися до служіння? Що ви можете робити, щоб особисто підготуватися служити?
- Як наші слова і вчинки можуть передавати простоту і ясність євангелії? (Див. частину 4) . Коли ви відчували, що Святий Дух направляв вас у цих зусиллях?
- Які вчення у частині 5 особливо надихають вас? Які почуття у вас виникають, коли ви думаєте про те, щоб ділитися “єдиною надією світу, [і що] лише вона принесе мир на землю”?

Відповідні уривки з Писань

Матвій 24:14; Марк 16:15; 1 Нефій 13:37; 2 Нефій 2:6–8; 3 Нефій 12:13–16; УЗ 1:17–24; 4; 50:13–14; 88:81; 133:57–58

Допомога вчителю

Коли хтось один читає вголос з учень Президента Сміта, пропонуйте іншим членам класу “послухати і визначити особливі принципи чи ідеї. Якщо уривок містить незнайомі або важкі для розуміння слова чи фрази, то поясніть їх, перш ніж читати цей уривок. Якщо комусь із групи важко прочитати уривок, то спитайте, хто хоче його прочитати, замість того, щоб читати по черзі” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 56).

Посилання

1. Джозеф Філдінг Сміт до Луї Шартліффа Сміт, у Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 114–115.
2. Джозеф Філдінг Сміт до Луї Шартліффа Сміт, у *The Life of Joseph Fielding Smith*, 102.
3. Див. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 91.
4. Щоденник Джозефа Філдінга Сміта, 30 квіт. 1901 р., Бібліотека історії Церкви; пунктуацію і вживання великих літер стандартизовано.
5. Див. Conference Report, British Area General Conference 1971, 85.
6. In Conference Report, Manila Philippines Area Conference 1971, 176.
7. “I Know That My Redeemer Liveth”, *Ensign*, Dec. 1971, 26–27.
8. “A Witness and a Blessing”, *Ensign*, June 1971, 109–110.
9. “Out of the Darkness”, *Ensign*, June 1971, 4.
10. *Take Heed to Yourselves*, comp. Joseph Fielding Smith Jr. (1966), 27–28.
11. In Conference Report, Oct. 1970, 5–6.
12. In Conference Report, Apr. 1944, 50; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:308.
13. In Conference Report, Apr. 1921, 42.
14. In Conference Report, Apr. 1923, 139.
15. In Conference Report, Oct. 1933, 62–63.

16. In Conference Report, Apr. 1951, 153.
17. In Conference Report, Manila Philippines Area Conference 1971, 176.
18. In Conference Report, Apr. 1953, 19–20.
19. In Conference Report, Oct. 1970, 7; див. також *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 333.
20. In Conference Report, Oct. 1970, 5.
21. In Conference Report, Oct. 1919, 89–90.
22. “To the Saints in Great Britain”, *Ensign*, Sept. 1971, 3–4.
23. In Conference Report, Oct. 1970, 7.
24. “Counsel to the Saints and to the World,” *Ensign*, July 1972, 27.

Молитва—заповідь і благословення

*“Мало що в житті є таким важливим,
як спілкування з Божеством у молитві”.*

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Президент Джозеф Філдінг Сміт навчав, що ми повинні зробити дух молитви “частиною нашого ества”¹. Він подавав приклад у дотриманні цього принципу тим, як жив, і тим, як молився,—на самоті, з членами сім’ї і на людях.

Після смерті своєї першої дружини, Луї, він записав у свій щоденник це ніжне благання, що дає нам відчуття, якими були його особисті молитви: “О мій Батьку Небесний, допоможи мені, я благаю Тебе, жити так, щоб бути гідним зустріти її у вічній славі, аби бути знову разом з нею і ніколи більше не бути нам роз’єднаними, упродовж нескінченних віків вічності. Допоможи мені бути смиренным, довіряти Тобі. Дай мені мудрість і знання про небесне, щоб я мав силу протистояти всьому злу й залишатися непохитним у Твоїй *істині*. О Господи, допоможи мені, даруй мені вічне життя у Твоєму Царстві. Направляй мене у праведності, дай мені Твого Духа. Допоможи мені виховати моїх безцінних крихіток, щоб вони залишилися чистими й непорочними впродовж всього свого життя, і коли ми закінчимо свій шлях, прийми нас у Твоє Целестіальне Царство, ми молимо Тебе. В ім’я нашого Викупителя, нехай буде так, амінь”².

Син Президента Сміта, Джозеф молодший, розповів про незабутню молитву Президента Сміта, яку він промовив, коли вони з ним поверталися додому в Солт-Лейк-Сіті після поїздки у східну частину шт. Юта. Вони “потрапили під велику зливу і, звернувши не там, де було потрібно”, опинилися в місці, що називається

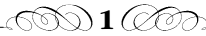
“Це відповідальність батьків—навчити своїх дітей молитися, як тільки ті починають розуміти”.

Індіанський каньйон. “Лило все сильніше й сильніше, дорога стала дуже грязькою та слизькою, нею було не те, що небезпечно, а неможливо їхати далі. Густа мла затягла глибоке провалля біля ґрунтової дороги з однорядним рухом. Юний Джозеф молодший і доктор Девід Е. Сміт, які їхали в машині, спробували підштовхувати й одночасно підтримувати її, оскільки боялись, що машина зсунеться вниз у глибокий каньйон. Колеса забуксували в грязі, і через деякий час машина загрузла. ... Джозеф згаду[вав], що його батько сказав: “Ми зробили все, що могли. Тепер будемо благодати Господа”. Він схилив у молитві свою голову, благаючи Господа підготувати шлях, щоб він міг виправити свою помилку й вибратися з небезпечного каньйона та продовжити свою поїздку додому. Він говорив Господу, що в нього є важливі обов’язки, виконання яких вимагає його уваги наступного дня, і що йому вкрай необхідно повернутися до Солт-Лейк-Сіті. Як це не дивовижно, але буря почала вщухати, піднявся вітер, який висушив дорогу достатньо, щоб вони змогли ... по ній виїхати назад на шосе. Як тільки вони доїхали до низини, знову піднялася буря, через яку в навколишній місцевості припинився рух на кілька годин. Коли вони проїжджали через каньйон Прово, прямуючи до Солт-Лейк-Сіті, пробувши в дорозі багато зайвих годин, їх зупинив дорожній поліцейський і спитав, звідки вони їдуть. Дізнавшись, що вони проїхали Індіанський каньйон, поліцейський сказав: “Це неможливо! Повідомили, що в тій місцевості знесло водою всі мости”. На їхній подив, наступного дня заголовки газети повідомляли, що 200 машин опинилися у воді в тій місцевості, з якої їм вдалося вибратися”³.

За 62 роки апостольського служіння Президент Сміт виголосив чимало проповідей, і багато з них містили прилюдні молитви. У них він благав про небесні благословення для членів Церкви і людей по всьому світу. Наприклад, у своєму першому виступі на генеральній конференції в якості Президента Церкви він благав: “Я молюся, щоб Бог, наш Небесний Батько, відкрив отвори небесні і вилив на Своїх дітей по всій землі ті великі й вічні благословення, які покращать їхню долю матеріально й духовно”⁴.

Молитви Президента Сміта відкривали глибину його свідчення й любові до його Небесного Батька та його Спасителя. Президент Бойд К. Пекер, який був покликаний служити в Кворум Дванадцятьох Апостолів, коли Джозеф Філдінг Сміт був Президентом Церкви, сказав: “Слухати, як моляться Президент Джозеф Філдінг Сміт, було цікаво. У свої дев’яносто з чимось років він молився, щоб він міг “дотримуватися своїх завітів та зобов’язань і витерпіти до кінця”⁵.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Нам заповідано наблизитися до Небесного Батька у молитві.

Це заповідь від Господа, щоб ми постійно шукали Його у смиренній молитві. Коли Спаситель був зі Своїми учнями, Він навчав їх молитися і подавав їм приклад, часто молячись до Свого Батька. Ми можемо бути впевнені, що оскільки це заповідь від Господа, то в молитві є сила, і коли ми шукаємо Господа, вона повинна підноситися в душі смирення й благоговіння. ...

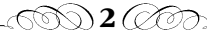
... Це відповідальність батьків—навчити своїх дітей молитися, як тільки ті починають розуміти. Давайте формувати в них звичку звертатися до їхнього Небесного Батька й розуміти, навіщо треба молитися. Якщо ця звичка сформована в дитинстві, вона може залишитися й у зрілому віці, і чоловік або жінка, які палко шукають Господа та дякують Йому за благословення, можуть сподіватися, що Господь не залишить їх у важку годину⁶.

Мені хотілося б знати, чи перестанемо ми коли-небудь розмірковувати над тим, чому Господь попросив нас молитися. Він попросив нас молитися, бо хоче, щоб ми схилялися перед Ним і поклонялися Йому? Хіба це є основною причиною? Я так не вважаю. Він—наш Небесний Батько, і нам заповідано поклонятися Йому й молитися Йому в ім’я Його Улюбленого Сина, Ісуса Христа. Але Господь все може зробити й без наших молитов. Його робота так само буде продовжуватися, незалежно від того, молимося ми чи ні. ... Молитва—це те, що потрібно *нам*, а не Господу. Він все одно знає, як керувати Своїми справами

і як дбати про них без жодної допомоги з нашого боку. Наші молитви не для того, щоб казати Йому, як Йому вести Його справи. Якщо в нас є якась ідея, схожа на цю, то, звичайно ж, це хибна ідея. Наші молитви промовляються більше заради нас, щоб зміцнити нас, дати нам силу й сміливість та збільшити нашу віру в Нього.

Молитва—це те, що упокорює душу. Вона розширює наше розуміння; вона просвітлює розум. Вона наближає нас до Небесного Батька. Нам потрібна Його допомога; тут немає жодного запитання. Нам потрібен провід Його Святого Духа. Нам потрібно знати, які принципи були дані нам, завдяки яким ми можемо повернутися в Його присутність. Нам потрібно мати думки, ясні завдяки натхненню, що приходить від Нього; і тому ми молимося Йому, щоб Він допоміг нам жити так, щоб ми знали Його істину й були здатні ходити в її світлі, щоб ми могли через нашу праведність і наш послух повернутися назад в Його присутність⁷.

Мало що в житті є таким важливим, як спілкування з Божеством у молитві. Господь опустил завісу забуття на наш розум, щоб ми не пам'ятали Його і наш зв'язок з Ним—як членів Його сім'ї у передземному житті. Молитва—це спосіб зв'язку, який Він нам дав, щоб ми могли знову спілкуватися з Ним. Отже одна із головних цілей нашого земного випробування—побачити, чи зможемо ми навчитися завжди мати у своєму серці дух молитви, щоб коли Господь воліє говорити, ми чули Його голос у своїй душі⁸.

Молитися слід завжди

“І заповідь Я даю їм (батькам у Сіоні): той, хто не дотримується своїх молитов перед Господом у належний для цього час, нехай його буде згадано перед суддею Мого народу”. [УЗ 68:33].

Я не думаю, що ми читали цей вірш у цьому розділі надто часто, і часом у мене виникає сумнів, а чи усвідомлюємо ми усю важливість цього повеління. Жодна людина не може мати Дух Господа, якщо вона не молиться. Жодна людина не може

Амулек, який зображений тут з Алмою, закликав людей: “Волайте до Нього за милостью; бо Він владний спасати” (Алма 34:18).

мати натхнення від Святого Духа, якщо у своєму серці вона не відчуває цього духа молитви. ...

А тепер я хочу хвилину чи дві зупинитися на цьому посланні. ... Коли слід молитися?

Можливо, дехто з нас вважає, що молитися слід тоді, коли ми встаємо вранці і коли ми збираємося лягати спати, завершивши свої справи, і більше молитися не потрібно. Однак я кажу вам, і у мене є для цього підстави, що молитися слід завжди. Дозвольте мені прочитати вам це. Ви знаєте, я люблю доводити те, що кажу; я люблю наводити свідчення про те, що розповідаю, і я не прошу людей прийняти сказане мною, якщо тільки це абсолютно не відповідає тому, що Господь сказав безпосередньо або через Його пророків. Ми читаємо у Книзі Мормона слова [Амулека], звернені до бідних зорамійців, які відійшли від істини

й були вигнані зі своїх синагог через свою бідність та вважали, що можуть молитися лише один за одним, коли піднімаються на рамеумптом, як називалося те місце [див. Алма 31:12–23]. І вони не знали, що їм робити. [Амудек] навчав їх так:

“Так, волайте до Нього за милостью; бо Він владний спасати. Так, упокорюйте себе і продовжуйте молитися Йому. Волайте до Нього, коли ви в полях, так, за всі ваші отари. Волайте до Нього у ваших домівках, так, за всіх ваших домочадців, і зранку, і опівдні, і ввечері. Так, волайте до Нього проти сили ваших ворогів. Так, волайте до Нього проти диявола, який є ворогом усієї праведності. Волайте до Нього за врожаї ваших ланів, щоб ви процвітали в них. Волайте за отари на ваших полях, щоб вони могли збільшуватися. Але це ще не все; ви повинні виливати душі ваші у ваших комірчинах, і у ваших таємних місцях, і у вашій пустині. Так, і коли ви не волаєте до Господа, нехай ваші серця будуть сповнені, спрямовані в молитві до Нього постійно за ваш добробут, а також за добробут тих, хто навколо вас. А тепер дивіться, мої улюблені брати, я кажу вам, не вважайте, що це все; бо після того як ви зробите все це, якщо ви відвернете нужденного і роздягненого, і не навідаєтеся до хворого і стражденого, і не поділитесь вашим майном, якщо воно у вас є, з тими, хто знаходиться в нужді,—я кажу вам, якщо ви не зробите чогось з цього, знайте, ваша молитва марна і нічого не дасть вам, і ви як ті лицеміри, які заперечують віру”. [Алма 34:18–28].

На мою думку, це дуже чудове вчення, і я прочитав вам його, щоб допомогти вам зрозуміти й запам'ятати, коли слід молитися. Слід молитися вранці, перед тим як сім'я розійдеться. Хороший час для молитви—коли ви збираєтеся за столом для сніданку, і нехай члени сім'ї по черзі моляться. Це—час для молитви. Час молитви для торговця—ранок, коли він йде на роботу й перед тим, як починає свою роботу—торгівлю. Час молитви для пастуха—коли він виходить зі своїми отарами, щоб пасти їх. Час молитви для фермера—коли він йде за своїм плугом у полі, коли він сіє своє зерно і коли він йде збирати свій врожай. І якщо людина буде молитися, як їй було наказано в цьому прочитаному мною уривку з Писань, тоді, більш, ніж вірогідно, що вона у всьому буде праведно виконувати заповіді Господа⁹.

3

Усе, що ми робимо, повинно відповідати словам наших молитов.

Ми не повинні молитися лише своїми устами; але в кожному вчинку, у кожній розмові, у всьому, що ми беремося робити, ми повинні старатися діяти відповідно до слів наших молитов і бути в гармонії з думками, які ми відкриваємо Господу у своїх щоденних проханнях¹⁰.

Чи є у нас дух молитви? Чи зробили ми його частиною самого свого ества? Спілкуємося ми з Небесним Батьком через Святого Духа чи ні?¹¹

4

У своїх молитвах нам слід виливати свою душу в дякуванні.

Як же старанно нам слід розвивати у своєму житті через молитву почуття вдячності! Я вважаю, що один із найбільших гріхів, в якому сьогодні винні жителі землі,—це гріх невдячності, відсутність у них [або нестача] визнання Господа і Його права керувати й контролювати¹².

У своїх молитвах нам слід виливати свою душу в дякуванні за життя й існування, за викупну жертву Божого Сина, за євангелію спасіння, за Джозефа Сміта і могутню роботу відновлення, яка здійснювалася через нього. Нам слід визнавати руку Господа в усьому і дякувати Йому за все—як матеріальне, так і духовне¹³.

5

Нам слід благати Небесного Батька про всі наші праведні бажання.

Нам слід благати [Небесного Батька] про віру й цілісність та про кожен хорошу рису, про триумф і успіх Його роботи, про провід Його Святого Духа і про спасіння в Його царстві. Нам слід молитися про свої сім'ї, жінок і дітей, про їжу, дах над головою й одяг, про наші ділові справи і про всі наші праведні бажання¹⁴.

Я молюся, щоб могли прийти благословення з небес і бути з нами та всіма людьми.

Я молюся, щоб праведність і істина злинули з небес на весь світ!

Я молюся, щоб усі люди, де б вони не були, могли мати вухо, що чує, та могли прислухатися до слів істини й світла, які йдуть від Господніх слуг!

Я молюся, щоб цілі Господні могли бути швидко здійснені серед усіх людей в кожній країні!

Я молюся про членів Церкви, які є святими Всевишнього, щоб вони могли зміцнитися у своїй вірі і щоб в їхньому серці ставало сильнішим бажання праведності, і щоб вони могли виконувати своє спасіння зі страхом і тремтінням перед Господом [див. Филип'янам 2:12; Мормон 9:27].

Я молюся про добрих і чесних серед усіх людей, щоб вони могли бути ведені у пошуках істини, підтримані в кожному істинному принципі і щоб вони просували далі справу свободи і справедливості.

У ці неспокійні й важкі часи я молюся, щоб усі люди могли направлятися тим світлом, що просвітлює кожну людину, яка приходить у цей світ [див. Іван 1:9; УЗ 93:2], і щоб вони могли здобути завдяки йому мудрість для вирішення проблем, що обсіли людство.

Я благаю милостивого Батька вилити Його благословення на всіх людей, на молодих і літніх, на тих, хто має причину для суму, на голодних і нужденних, на тих, хто потрапив у нещасливі обставини й нездорове середовище, на всіх, кому потрібна допомога, і підтримка, і захист, і все те хороше й чудове, що тільки Він може дати.

Як і всі ви, я люблю дітей нашого Батька по всій землі, турбуюсь про них і співчуваю їм та молюся, щоб їхні обставини могли покращитися—і матеріально, і духовно; я молюся, щоб вони могли прийти до Христа і навчитися від Нього і взяли на себе Його ярмо, щоб вони могли знайти спокій душам своїм, бо ярмо Його—любє і тягар Його—легкий [див. Матвій 11:29–30].

Я молюся, щоб святі останніх днів і всі, хто приєднаються до них у виконанні заповідей Батька, Який є Батьком усіх нас, могли жити так, щоб мати мир в цьому житті й вічне життя у світі прийдешньому [див. УЗ 59:23]—про все це я прошу у смиренні і дякуванні, і в ім'я Господа Ісуса Христа. Амінь¹⁵.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- У підрозділі “З життя Джозефа Філдінга Сміта” наведено чотири приклади того, як молився Президент Сміт. Чого ми можемо навчитися з кожного з цих прикладів?
- Замисліться над своїм ставленням до молитви. Що ми можемо зробити, аби наші молитви допомагали нам “наближа[тися] ... до Небесного Батька”? (Див. частину 1).
- Президент Сміт навчав: “Молитися слід завжди” (Див. частину 2). Як саме ми можемо виконувати пораду молитися завжди?
- Що для вас означає “діяти відповідно до слів наших молитов”? (Див. частину 3). Подумайте, що ви можете зробити, щоб мати кращі результати в цьому.
- Як змінюється наше ставлення, коли ми “виліваємо свою душу в дякуванні” Небесному Батьку? (Див. частину 4).
- Вивчаючи у частині 5, як молився Президент Сміт, подумайте, якими є ваші молитви. Дайте собі відповідь на таке запитання: Про кого і про що вам слід частіше згадувати у своїх молитвах?

Відповідні уривки з Писань:

Матвій 7:7–8; Филип'янам 4:6; 1 Солунянам 5:17–18; Якова 1:5–6; 2 Нефій 32:8–9; Алма 34:38–39; 3 Нефій 18:18–21; УЗ 10:5

Допомога вчителю

“Щоб заохотити до обговорення, використовуйте запитання, розміщені в кінці кожного розділу. Ви можете також придумати власні запитання, особливо корисні для тих, кого ви навчаєте” (див. с. vii цієї книги).

Посилання

1. In Conference Report, Apr. 1918, 156.
2. In Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 162–63; курсив за оригіналом.
3. Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 232–233.
4. In Conference Report, Apr. 1970, 6.
5. Boyd K. Packer, “Covenants,” *Ensign*, Nov. 1990, 84; курсив з оригіналу знято.
6. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 3:83–85.
7. In Conference Report, Apr. 1968, 10; курсив за оригіналом.
8. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” *New Era*, Sept. 1971, 40.
9. In Conference Report, Oct. 1919, 142–143.
10. In Conference Report, Oct. 1913, 73.
11. In Conference Report, Apr. 1918, 156.
12. In Conference Report, Oct. 1969, 110.
13. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” 40.
14. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” 40.
15. In Conference Report, Apr. 1970, 149.

“Господь ... очікує, що ми будемо дізнаватися про земні речі”.

Особиста відповідальність

“Ми очікуємо, що наші члени Церкви повсюди будуть вивчати правильні принципи і управляти собою”.

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Одного дня брат Д. Артур Хейкок ішов до Будинку Церковної адміністрації, коли побачив, що Президент Джозеф Філдінг Сміт відчиняє її бокові двері. Оскільки йому потрібно було увійти в будівлю, де він працював секретарем Кворуму Дванадцятьох Апостолів, брат Хейкок “поквапився вгору по сходах, перестрибуючи через дві-три сходинки, щоб просунути ногу у двері до того, як вони зачиняться. Він ледве встиг. Потрапивши у будівлю, він знову поквапився, щоб наздогнати Президента Сміта, аби увійти з ним у ліфт. Тоді він сказав йому: “Сподіваюся мені пощастить протиснутися на небеса крізь двері, які ви відкриєте”. Спочатку Президент Сміт нічого не відповів і брат Хейкок почав хвилюватися, що, намагаючись пожартувати, він сказав щось не те. Але, “коли вони дійшли до ліфта, Президент Сміт сказав з вогником в очах: “Брате, ніколи не розраховуйте на це!”¹

Своїми проповідями і вчинками Президент Сміт постійно навчав принципу, яким він поділився з братом Хейкоком: Він наголошував на тому, що хоча святі останніх днів і мають старанно допомагати іншим отримувати благословення евангелії, спасіння—це індивідуальна відповідальність. Він також заохочував святих покладатися на власні сили і старанно працювати над досягненням мирських цілей. “У цьому і полягає наше життя,—сказав він,—розвивати наш потенціал і, особливо, вміння володіти собою”².

Джозеф Філдінг Сміт навчився працювати, ще коли був хлопчиком. Його батько часто був далеко від дому, тому “більшість свого дитинства він виконував роботу дорослої людини”. Насправді, він був настільки старанним працівником, що “одну роботу він мимоволі отримав раніше, ніж мав отримати її, коли через хлоп’ячу гордість він таємно почав доїти одну з сімейних корів, щоб довести, що може робити це, і таким чином він отримав завдання виконувати цю роботу постійно”³.

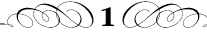
Те саме бажання працювати він мав і коли служив на місії повного дня в Англії. Його дружина Луї написала йому наступні слова, коли він був там: “Я знаю, що обов’язки ти любиш набагато більше, ніж задоволення, і я сповнена такої любові й довіри, що мені здається, ти настільки близький до досконалості молодий чоловік, наскільки тільки можна бути”⁴. Крім виконання свого обов’язку навчати євангелії інших, він старанно трудився, щоб вивчати її особисто. В одному зі своїх листів додому, він написав про свої намагання вивчити уривок з Писань: “Весь день я намагався вивчити уривок з Писань і поки що не опанував його. Але я сповнений рішучості опанувати його”⁵.

Любов до праці Президент Сміт передав і своїм дітям. Він казав їм: “Люди помирають у ліжку. Так само і мрії”. Пам’ятаючи про цей принцип, він і його дружина щоранку піднімали своїх дітей рано, і вони виконували свої обов’язки, щоб тримати дім у чистоті й порядку. “Чомусь татові здавалося це аморальним, якщо ми залишалися в ліжку після шостої години,—згадував один з його синів.—Насправді я спробував зробити це лише раз. Батько стежив за цим”⁶. Президент Сміт також допомагав у хатніх справах. Коли він і Луї тільки-но одружились, він виконував всю роботу, яку тільки міг, на будівництві їхньої першої домівки. Протягом багатьох років він здебільшого сам займався ремонтом в домі, допомагав на кухні і брав участь у збиранні і консервуванні врожаю фруктів⁷.

Брат Хейкок, той самий чоловік, який колись поспішав за Президентом Смітом, щоб увійти в Будинок Церковної адміністрації, пізніше став особистим секретарем п’яťох Президентів Церкви, включаючи Президента Сміта. Під час цієї тісної взаємодії він

бачив, як Президент Сміт постійно докладав зусилля, щоб вдосконалюватися духовно. Він сказав, що часто заходив у кабінет Президента Сміта і бачив, що пророк вивчає Писання або читає іншу книгу⁸.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Господь очікує від нас працьовитості у прагненні мирських і духовних благословень.

Господь сказав [Адаму]: “У поті свого лица ти їстимеш хліб” [Буття 3:19; див. також Мойсей 4:25], і протягом всіх наступних віків Господь закликав свій народ бути старанним, вірно служити Йому, працювати. ...

В перші дні існування Церкви в цих долинах [в Юті], Президент Бригам Янг та інші брати з великою силою наголошували на важливості бути працьовитими, і це було потрібно, бо наші пращури прийшли сюди, не маючи нічого. Вони повинні були працювати. Вони мали бути працьовитими. Їм було необхідно виробляти те, у чому вони мали потребу, і тому їм постійно радили бути працьовитими в цьому напрямку. Їх навчали не бути гордовитими в серці. Вони прийшли сюди, де вони могли поклонитися їхньому Господу Богу і виконувати Його заповіді. Їм було сказано бути смиренними і старанними. ... О, як би мені хотілося, аби ми пам'ятали про це. Мені прикро, що ми забули це. ...

... Господь сказав: “Не будь лінивим; бо той, хто лінується, не їстиме хліба і не носитиме одяг трудівника”. [УЗ 42:42]. У цьому є здоровий глузд, чи не так? Чому лінива людина має споживати плоди трудів працьовитої людини—за умови, що фізичний стан цієї лінивої людини дозволяє їй працювати? Я жодним чином не схвалюю будь-які заходи, що спрямовані на знищення чоловічих якостей, схилиючи чоловіків до лінощів, скільки б років їм не було. Немає значення у якому вони віці. Якщо чоловік є фізично сильним і може служити, він має подбати про себе; цього очікує від нього Господь.

Господь сказав в іншому одкровенні:

“І знову, істинно Я кажу вам, що кожний чоловік, який повинен забезпечувати свою власну сім'ю, нехай забезпечує, і він ні в якому разі не втратить свого вінця; і нехай трудиться в Церкві. Нехай кожна людина буде старанною в усьому. І ледар не матиме місця в Церкві, якщо він не покається і не виправить свої шляхи” [УЗ 75:28–29].

Отже це порада, яку Господь дав Церкві сьогодні. І це стосується не лише оброблювання полів або збору врожаю, жнив та промислових робіт, але й також означає, що людина має бути працьовитою в духовних речах, а також в мирських, завдяки яким вона заробляє на життя⁹.

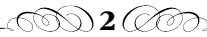
Ми знаходимося тут для великої мети. Ця мета полягає не в тому, щоб прожити 100 років, або менше, і засаджувати наші поля, пожинати наші врожаї, збирати плоди, жити в будинках і оточити себе всім, що потрібно у смертному житті. Це не є метою життя. Все це потрібне для нашого існування тут, і саме тому нам і потрібно бути працьовитими. Але, як же багато людей витрачають свій час з думкою, що в житті потрібно лише накопичувати речі цього світу, жити в комфорті і оточити себе всією розкішшю, привілеями і задоволеннями, які тільки можна отримати у смертному житті, ніколи не задумуючись про щось вище?

Всі ці речі є лише земними благословеннями. Ми їмо, щоб жити. Ми вдягаємося, щоб нам було тепло, і щоб прикрити свою наготу. У нас є будинки, щоб жити в них у комфорті й зручності, але ми маємо ставитися до всіх цих благословень, як до тимчасових, потрібних для нашої подорожі цим життям. І це все, чим вони можуть бути корисними для нас. Ми не можемо взяти з собою жодного з них, коли ідемо з цього життя. Золото, срібло і дорогоцінні каміння, які називають багатством, нічим не корисні для людини, як тільки тим, що вони дають їй змогу подбати про себе і задовольнити свої потреби тут¹⁰.

Господь ... очікує, що ми будемо дізнаватися про земні речі, щоб ми могли подбати про себе у мирському; щоб ми могли

послужити нашим ближнім; і щоб ми могли донести євангельське послання іншим Його дітям по всьому світу¹¹.

Мета нашого перебування тут—виконувати волю Батька, як вона виконується на небесах, чинити праведність на землі, підкоряти злочестивість, цілком долаючи її, перемагати гріх і супротивника наших душ, підніматися над недоліками і слабкостями бідного занепаłego людства через натхнення Господа і прояв Його сили, і таким чином ставати святими і слугами Господа на землі¹².

Зрештою ми підзвітні Господу за виконання нашого обов'язку.

Ми маємо справу зі своєю вірою і сумлінням; ви маєте справу не зі мною, не з Президентством Церкви, а з Господом. Щодо моєї десятини, то я маю справу не з людьми—я маю справу з Господом; це стосується моєї особистої поведінки в Церкві і виконання мною інших законів і правил Церкви. Якщо я не зможу виконувати закони Церкви, то відповідатиму за це перед Господом і зрештою матиму пояснити Йому, чому я нехтував своїм обов'язком, і, можливо, мені доведеться відповідати перед Церквою за те, як я наглядав за своїми братами. Якщо я виконую свій обов'язок відповідно до свого розуміння того, що Господь вимагає від мене, тоді моя совість не буде обтяжена провиною. В душі я маю відчувати задоволення тим, що я просто виконав свій обов'язок так, як я розумію його, і я прийму наслідки. Що стосується мене, то це справа між мною і Господом; так само і з кожним з нас.

Той, Хто послав Свого Єдинонародженого Сина у світ, щоб виконати здійснену Ним місію, також послав кожну душу, яка чує мій голос, і, насправді, кожного чоловіка й жінку у світ, щоб виконати певну місію, і цю місію не можна виконати, якщо бути недбалим і байдужим. Вона також не може бути виконана у невігластві.

Ми маємо дізнатися про свій обов'язок перед Господом і одне перед одним; це дуже важливо, і ми не можемо процвітати в

“За жодним наказом Батька жодна особа не примушувалася чинити добро. ... Кожна людина може діяти самостійно”.

духовних речах, ми не можемо зростати у знанні про Господа або мудрості, не присвятивши свої думки й зусилля на те, щоб ставати кращими, щоб ставати мудрішими й обізнанішими в усьому, що стосується Господа¹³.

Людям так легко звинуватити когось в їхніх помилках, і ми так легко, через нашу людську природу, приписуємо собі заслугу, коли виконана справа є чимось приємним і корисним. Але ми ніколи не хочемо брати на себе відповідальність за свої сумні помилки, і тому ми намагаємося перекласти таку відповідальність кудись ще і на інших людей. ... Давайте будемо самі нести свою відповідальність, не намагаючись перекласти її кудись ще¹⁴.

3

Бог дав нам свободу волі і очікує, що ми самі робитимемо все, що можемо.

Свобода волі—це великий дар, який Господь дарував кожній душі, щоб та діяла самостійно, робила свій власний вибір, була вільною й мала силу повірити й прийняти істину і здобути вічне життя або відкинути істину і мати докори сумління. Це один з найвеличніших дарів Бога. Ким би ми були без цього дару, якби нас змушували, як деякі люди хочуть змушувати своїх ближніх чинити їхню волю? Не було б спасіння; не було б винагороди за праведність; жодна людина не могла б бути покарана за невірність, бо люди не були б підзвітними перед своїм Творцем¹⁵.

Джозефа Сміта спитали, як він управляв такою великою кількістю таких різноманітних людей, як святі останніх днів. Він відповів: “Я навчаю їх правильних принципів, а вони управляють собою самі”.

Саме за цим принципом ми і діємо в Церкві. Ми очікуємо, що наші члени Церкви повсюди будуть вивчати правильні принципи і управляти собою¹⁶.

Цей великий дар свободи волі, який є привілеєм, даним людині, щоб та робила свій власний вибір, ніколи не скасовувався, і його ніколи не буде скасовано. Це вічний принцип, завдяки якому кожна душа отримала свободу думки. За жодним наказом Батька, жодна особа не примушувалася чинити добро; жодна особа ніколи не примушувалася чинити зло. Кожна людина може діяти самостійно. Сатана планував знищити цю свободу волі і змусити людей чинити його волю. Без цього великого дару не могло бути задовільного існування. Люди повинні мати привілей вибирати навіть, якщо вони можуть повстати проти божественних наказів. Звичайно ж, спасіння і піднесення мають приходити через свободу волі без примусу і через особисті заслуги, аби праведні могли отримати винагороду, а грішника було належним чином покарано¹⁷.

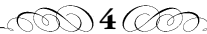
Ми віримо, що благодаттю ми спасенні після всього, що ми можемо зробити, і що будуючи на фундаменті спокути Христа,

всі люди мають домагатися свого власного спасіння з страхом і тремтінням перед Господом [див. 2 Нефій 25:23; Мормон 9:27]¹⁸.

Це важливий факт, який демонструється прямими діями і в підтексті в усіх Писаннях, що Бог зробив для людей все, що вони не могли зробити самі, щоб здобути спасіння, але Він очікує від людей, що вони самі робитимуть те, що в їхній силі.

Відповідно до цього принципу, це суперечить порядку небес, який було встановлено до заснування землі, щоб святі посланці, які пройшли через воскресіння, або посланці, які належать до небесної сфери, приходили на землю і виконували роботу за людей, яку вони можуть виконати самі. ...

Це одна з найнебезпечніших помилок—вірити, що Ісус усе зробив для людей, якщо вони лише визнають Його своїми вустами, і їм більше нічого не потрібно робити. Людям потрібно працювати, якщо вони бажають отримати спасіння. Відповідно до цього вічного закону ангел направив Корнилія до Петра [див. Дії 10], а Ананія було послано до Павла [див. Дії 9:1–22]. Також відповідно до цього закону Мороній, який розумів написане на нефійських пластинах, не переказав їх сам, а, за наказом Господа, дав Джозефу Сміту Урім і Туммім, за допомогою якого він зміг виконати важливу роботу даром і силою Бога¹⁹.

**Ми маємо дві великі відповідальності:
прагнути нашого власного спасіння і старанно
працювати для спасіння інших людей.**

Ми маємо ці дві великі відповідальності. ... Перша: прагнути нашого власного спасіння; і друга: прагнути спасіння наших ближніх. Отже я розумію це так, що мій перший обов'язок, щодо мене особисто, прагнути свого власного спасіння. Це і ваш перший особистий обов'язок, а також кожного члена цієї Церкви²⁰.

Перш за все ми маємо турбуватися про наше власне спасіння. Ми маємо прагнути для себе кожного євангельського благословення. Ми повинні охреститися і увійти в порядок целестіального шлюбу, щоб стати спадкоємцями повноти царства нашого Батька. Тоді ми маємо подбати про наші сім'ї, наших дітей і наших предків²¹.

Наш обов'язок—спастися світ, як мертвих, так і живих. Ми спасаємо живих, які каються, проповідуючи євангелію серед народів і збираючи дітей Ізраїля, чистих серцем. Ми спасаємо померлих, коли йдемо у дім Господа і виконуємо заради них обряди—хрищення, рукопокладання, конфірмацію та інші обряди, яких Господь вимагає від нас²².

Мій і ваш обов'язок, мої брати та сестри,—бо і на вас лежить відповідальність—робити все, що в наших силах, і не ухилитися, а намагатися усією своєю душею звеличувати покликання, які Господь дав нам, старанно працювати заради спасіння нашої власної сім'ї, кожного з нас, і заради спасіння наших ближніх, спасіння тих, хто живе в інших країнах²³.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Що на вас справило враження в зусиллях Президента Сміта навчати своїх дітей працювати? (Див. “З життя Джозефа Філдінга Сміта”). Що ми можемо робити, аби допомогти дітям бути більше відповідальними?
- Як вчення в частині 1 розширюють ваше розуміння щодо покладання на власні сили? Подумайте, що ви можете робити, щоб бути більш незалежними.
- Розгляньте пораду в частині 2. Що для вас означає бути “відповідальним перед Господом”?
- Президент Сміт навчав: “Ми очікуємо, що наші члени Церкви повсюди будуть вивчати правильні принципи і управляти собою” (частина 3). Яку користь це вчення може принести сім'ям? Яким чином воно може скеровувати кворуми священства і Товариства допомоги?
- Намагаючись служити іншим, чому, на вашу думку, “перш за все ми маємо турбуватися про наше власне спасіння”? (Див. частину 4).

Відповідні уривки з Писань

Филип'янам 2:12; 2 Нефій 2:14–16, 25–30; УЗ 58:26–28

Допомога вчителю

“Навчаючи з цієї книги, запрошуйте інших ділитися їхніми думками, ставити запитання і навчати одне одного. Беручи активну участь в уроці, вони будуть більш підготовлені до пізнання й отримання особистого одкровення” (зі сторінки VII цієї книги).

Посилання

- Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 358–359.
- Джозеф Філдінг Сміт, in *The Life of Joseph Fielding Smith*, 10.
- Joseph Fielding Smith Jr. and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 51–52.
- Луї Шартліф Сміт, in *The Life of Joseph Fielding Smith*, 113.
- Джозеф Філдінг Сміт, in *The Life of Joseph Fielding Smith*, 116.
- In Joseph Fielding McConkie, “Joseph Fielding Smith”, in Leonard J. Arrington, ed. *The Presidents of the Church* (1986), 336–337; див. також *The Life of Joseph Fielding Smith*, 217–221.
- Див. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 12–13, 155–157; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 202.
- Див. Jay M. Todd, “A Day in the Life of President Joseph Fielding Smith”, *Ensign*, July 1972, 5.
- In Conference Report, Apr. 1945, 48–49.
- “Salvation for the Dead”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Apr. 1926, 154–155; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:68–69.
- Виступ в інституті релігії міста Логан, шт. Юта, 10 січ. 1971 року, с. 2; Church History Library; неопублікований рукопис.
- In Conference Report, Oct. 1969, 108.
- In Conference Report, Oct. 1969, 108.
- In Conference Report, Oct. 1932, 88.
- In Conference Report, Oct. 1949, 88.
- In Conference Report, British Area General Conference 1971, 6; див. також *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), 284.
- Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 2:20.
- “Out of the Darkness”, *Ensign*, June 1971, 4.
- “Priesthood—Restoration of Divine Authority”, *Deseret News*, Sept. 2, 1933, Church section, 4; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:90–91.
- “The Duties of the Priesthood in Temple Work”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Jan. 1939, 3; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:145.
- Sealing Power and Salvation*, BYU Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), 2.
- In Conference Report, Oct. 1911, 120; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:192–193.
- In Conference Report, Apr. 1921, 41.

Робота жінок-святих останніх днів: “безкорислива відданість цій прекрасній справі”

*“Немає меж всьому хорошому, що
можуть зробити наші сестри”.*

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Президент Джозеф Філдінг Сміт сказав 2 жовтня 1963 року на генеральних зборах Товариства допомоги: “Ми, Брати Церкви, шануємо й поважаємо наших чудових сестер за їхню безкорисливу відданість цій славетній справі”¹.

Заявляючи про це, Президент Сміт далі розповів про свій багаторічний досвід. Він усе життя провів, служачи пліч-о-пліч з відданими жінками-святими останніх днів. Це служіння розпочалося ще в кінці 1880-х років, коли йому було десь років 10. У той час жінок-святих останніх днів було закликано здобувати освіту в галузі медицини й охорони здоров'я. Його мати, Джуліна Л. Сміт, прислухалася до цієї поради і пройшла навчання, щоб стати акушеркою. Вона часто будила його посеред ночі, щоб він відвіз її екіпажем до того дому, де мала народитися дитина. Служачи так зі своєю матір'ю, Джозеф Філдінг Сміт побачив, якими сильними й співчутливими були жінки Церкви². Сестра Сміт пізніше служила радником в генеральному президентстві Товариства допомоги.

Президент Сміт відчував велику повагу до Товариства допомоги, яке він називав “невід'ємною частиною Божого царства на землі”³. Його друга дружина, Етель, 21 рік служила членом

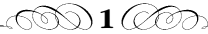
Упродовж усієї історії Церкви жінки відігравали дуже важливу роль в Господній роботі останніх днів.

генерального правління Товариства допомоги. Сестра Емі Браун Лайман, яка служила з Етель в цьому правлінні, а пізніше генеральним президентом Товариства допомоги, сказала: “Сестра Сміт була однією з найвидатніших жінок, яких я будь-коли знала. Я вважала її найкращим автором і промовцем у [цьому] правлінні”⁴. Маючи це покликання, Етель відвідувала конференції колів, щоб навчати місцевих сестер Товариства допомоги. Вона й Президент Сміт їздили для виконання деяких церковних доручень разом і часто бувало, що разом виступали з однієї кафедри, навчаючи членів Церкви⁵.

Після смерті Етель Президент Сміт одружився з Джессі Еванс. Джессі майже завжди їздила з ним, щоб навчати святих. У неї був чудовий співочий голос, і Президент Сміт завжди хотів, щоб вона співала на зборах, які вони відвідували. Старійшина Френсіс М. Гіббонс, який служив секретарем Першого Президентства, розповідав: “Коли б не головував Джозеф Філдінг, він завжди хотів, щоб вона співала, уже хоча б тому, що її спів ніколи не стомлював його. Проте для цього була й інша причина: коли вона співала священні гімни своїм добре поставленим контральто, це додавало зборам особливого відчуття духовності, надихало слухачів і допомагало йому краще виступати. З часом, завдяки наполегливим і пустотливим наполяганням своєї дружини, Джозеф час від часу співав з Джессі дуетом, в якому його красивий баритон гармонійно звучав з її співом. У таких випадках вони зазвичай сиділи разом на сидінні біля піаніно; Джессі акомпанувала, співаючи напівголосом, щоб було чути спів її чоловіка”⁶.

Як Президент Церкви, Джозеф Філдінг Сміт регулярно працював із сестрою Белл С. Спаффорд, генеральним президентом Товариства допомоги. Сестра Спаффорд пізніше так розповідала про досвід своєї роботи з ним: “Президент Джозеф Філдінг Сміт, людина чуйна й палко любляча людей, у всі часи виявляв глибоке розуміння роботи жінок Церкви і говорив про це президентству Товариства допомоги безліч разів і в самий різний спосіб, розширюючи наше бачення і направляючи наші шляхи”⁷.

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Писання розповідають про вірних жінок, які мали обов'язки у Господній Церкві.

Ми можемо прочитати у Дорогоцінній Перлині, що після того, як Адам і Єва відчували наслідки Падіння, Єва промовила проповідь. Єва сказала коротко, проте надзвичайно змістовно, ось її слова:

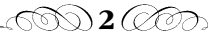
“...Якби не наша провина, ми б ніколи не мали сімені, і ніколи б не знали добра, і зла, і радості нашого викуплення, і вічного життя, яке Бог дає всім послужним. [Мойсей 5:11].

І Адам та Єва благословили ім'я Бога і *[вони]* відкрили все це своїм синам та дочкам”. [Алма 5:12; курсив додано”].

З цього ми дізнаємося, що Єва, як і Адам, отримали одкровення і заповідь навчати своїх дітей шляхам вічного життя⁸.

Ми читаємо, що в [давні] дні в Ізраїлі жінки були активними і мали виконувати певні обов'язки [див. Вихід 15:20; Суддів 4–5]⁹.

У Новому Завіті ми читаємо про багатьох вірних жінок, які самі прагнули отримати пораду й давали її. Багато хто з них йшли за Господом і служили Йому [див. Лука 8:1–3; 10:38–42]¹⁰.

В останні дні сестри Товариства допомоги відіграють дуже важливі ролі у відновленій Церкві Ісуса Христа.

17 березня 1842 року пророк Джозеф Сміт зустрівся з багатьма сестрами Церкви в Наву й організував їх у товариство, яке було назване “Жіноче товариство допомоги Наву”. ... У тому, що воно було організоване через одкровення, не може бути жодного сумніву. Упродовж років ця істина дуже багато разів ставала очевидною, і цінність і необхідність Товариства неодноразово підтверджується й сьогодні¹¹.

Дійсно, Церква Ісуса Христа не була б повноцінно організованою, якби не існувало цієї чудової організації. ... Це Відновлення не було б повним без Товариства допомоги, в якому

сестри можуть виконувати божественно призначене їм служіння, таке необхідне для благополуччя Церкви¹².

“Жіноче товариство допомоги Наву” було організоване про роком Джозефом Смітом за допомогою старійшини Джона Тейлора. Господь відкрив, що жінки Церкви повинні бути організовані в товариство, бо для них є важлива робота—допомогти “розпочати й зміцнити справу Сіону”. [УЗ 6:6.] Перш за все роботою сестер було допомагати жінкам Церкви, підбадьорювати їх і сприяти їхньому всебічному розвитку, щоб вони могли підготуватися в усьому, аби мати місце в целестіальному царстві. Також їм було дано відповідальність сприяти роботі милосердя й приносити полегшення в горі й нужді бідним, хворим і стражденим по всій Церкві. Упродовж усіх років існування цієї організації сестри товариства віддано служили у своїх покликаннях і звеличували їх своєю відданістю у цій роботі. Жодне з даних завдань не було для них надто важким; жодний з обов’язків не був проігнорований, і завдяки їхньому служінню були благословенні тисячі¹³.

Товариство допомоги ... зросло, щоб бути силою в Церкві. І силою абсолютно необхідною—і хоч ми говоримо про нього як про допоміжне, тобто таке, що допомагає, однак роль Товариства допомоги є більш вагомою. Воно є необхідним¹⁴.

Я хочу похвалити сестер цієї прекрасної організації за їхню цілісність і відданість, які постійно виявлялися, починаючи ще з часів Наву¹⁵.

Господь задоволений вашою роботою. Своїм служінням ви допомагали будувати й зміцнювати Боже царство. У Церкві робота Товариства допомоги є, скажу вам, такою ж необхідною, як і робота кворумів священства. Зараз комусь може здатися, що я трішечки перебільшую, але, на мою думку, та робота, яку ви, наші дорогі сестри, виконуєте, заслуговує на це, і вона є такою ж важливою у побудові цього царства, його зміцненні, його розширенні, закладанні його основи, на якій ми всі можемо будувати, як і робота братів, які мають священство Бога. Ми не можемо справитися з цими завданнями без вас¹⁶.

Товариство допомоги є “найбільшою у світі жіночою організацією, організацією, яка є невід’ємною частиною Божого царства на землі”.

[Сестри Товариства допомоги] належать до найбільшої у світі жіночої організації, організації, яка є невід’ємною частиною Божого царства на землі, і вона призначена і діє, щоб допомагати своїм вірним членам досягнути вічного життя в царстві нашого Батька. ...

Товариство допомоги було створено за духом одкровення, і воно [відтоді] направлялося тим же духом, і воно розвинуло в серцях безлічі наших чудових сестер прагнення бути праведними, що є приємним для Господа¹⁷.

3

Сестри Товариства допомоги турбуються про матеріальне й духовне благополуччя Божих дітей.

Господь у Своїй мудрості покликав сестер допомагати священству. Завдяки їхньому співчуттю, ніжності й доброті, Господь дивиться на [жінок] і покладає на них обов’язок служити

нужденним і знедоленим. Він вказав шлях, яким вони мають іти, і Він дав їм цю величну організацію, в якій вони мають повноваження служити під керівництвом єпископів приходів та в злагоді з єпископами приходів, намагаючись задовольнити як духовні, так і матеріальні потреби наших людей.

І Господь може покликати наших сестер, щоб вони йшли в доми й утішали нужденних, допомагали знедоленим, ставали з ними на коліна й молилися з ними; і Господь почує молитви цих сестер, коли вони щиро моляться за хворих, як Він почув би й молитви старійшин Церкви¹⁸.

У Товариства допомоги є багато цілей і обов'язків. ... Мій батько, Президент Джозеф Ф. Сміт, [сказав]: “Це організація, яку заснував пророк Джозеф Сміт. Отже вона є найдавнішою і найважливішою допоміжною організацією Церкви. Товариство мало не лише допомагати бідним, хворим і нужденним, але й певною мірою—а навіть і більшою мірою—також дбати про духовне благополуччя і спасіння матерів і дочок в Сіоні, слідкувати, щоб ніхто не був знехтуваний, але щоб всі були захищені від біди, лиха, сил темряви і зла, які загрожують їм у світі. Обов'язок Товариства допомоги—дбати про духовне благополуччя членів Товариства і всіх членів Церкви жіночої статі”¹⁹.

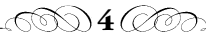
Обов'язок Товариства допомоги не лише дбати про тих, хто належить до Товариства допомоги, але його робота має поширюватися й поза межі цього товариства. Де б хто не був у біді, потребував допомоги, переживав труднощі, хворів або страждав, ми звертаємося до Товариства допомоги. ... Вони можуть виконати велику й чудовою роботу, підбадьорюючи тих, хто збився на хибний шлях, допомагаючи їм, приводячи їх знову до активності, допомагаючи їм подолати свої слабкості або гріхи й недосконалість і приводячи їх до розуміння істини. Я кажу, що немає меж всьому хорошому, що можуть зробити наші сестри.

... Я не знаю, що робили б у світі наші президенти колів та єпископи у своїх приходах, якби в них не було чудових сестер Товариства допомоги, на яких вони можуть покладатися; яких вони можуть покликати на служіння, і неодноразово, щоб владнати справи в дуже делікатних ситуаціях, де нашим братам зробити це важко, а ось нашим сестрам це вдається просто

блискуче. Було б чудово, якби всі члени Церкви були досконалими. У такому випадку в нас усіх було б менше відповідальності, і у чоловіків, і у жінок, але для цього час ще не прийшов. Серед членів Церкви ми маємо наших сестер, яких потрібно підбадьорювати, трошки допомагати як духовно, так і матеріально, і нікому не вдасться зробити це краще, ніж нашим сестрам, які належать до цієї великої й чудової організації.

У цій роботі сестри можуть докладати зусиль, щоб підбадьорювати тих, хто став на хибний шлях, байдужих, легковажних, і допомагати їм, подібно до того, як це роблять брати у священстві, покликані це робити для тих, хто став на хибний шлях, для легковажних і байдужих серед братів. Нам всім слід працювати, щоб збільшити праведність, і докладати зусиль, щоб повернути до активності тих, хто відійшов і нехтує своїми обов'язками в Церкві²⁰.

Ми бачимо, як зросло це товариство з часу [його] скромного початку в найскладніших умовах, коли членів Церкви було мало. ... Добрі справи, зроблені у турботі про бідних, у турботі про хворих і страждених, а також у турботі про тих, хто має фізичні, розумові чи духовні потреби, ніколи не стануть достатньо відомими. ... Усі вони були виконані в душі любові, у злагоді з істинним духом евангелії Ісуса Христа²¹.

**Господь очікує, що жінки будуть прагнути
світла та істини, щоб вони могли мати
право на цілестіальну славу.**

Для наших сестер евангелія означає так само багато, як і для братів. Вони так само зацікавлені в ній, як і брати. І коли Господь сказав пророку Джозефу Сміту: “Досліджуйте ці заповіді, бо вони істинні й вірні, і пророцтва та обіцяння, які в них, буде всі здійснено” [УЗ 1:37], Він не зазначив, що ця заповідь стосується тільки членів Церкви чоловічої статі. ... Для наших сестер розуміти план спасіння настільки ж важливо, як і для чоловіків. Просто необхідно, щоб вони виконували заповіді. Жодна жінка не буде спасенна у Божому царстві без хрищення для відпущення гріхів і рукопокладання для надання дару Святого Духа.

... Коли Господь сказав, що жодна людина не може бути спасенною у невігластві [див. УЗ 131:6], то, на мою думку, Він мав на увазі як жінок, так і чоловіків, і, я вважаю, що жінки Церкви зобов'язані вивчати Писання²².

Господь вимагає від жінок, як і від чоловіків у Церкві, щоб вони знали Його божественну волю й мали живе свідчення у своєму серці про відкриту істину стосовно спасіння у Божому царстві. Господь явив Книгу Мормона не лише для користі тих, хто має священство, але для кожної душі, яка прагне істини, як для чоловіків, так і для жінок²³.

Господь очікує, що сестри будуть мати свідчення про істину, щоб розуміти учення Церкви; цього ж Він очікує й від тих, хто має священство. Щоб нам здобути піднесення, яке ми всі сподіваємось отримати, нам необхідно підготуватися через знання, віру і молитву. І коли Господь сказав: “Шукайте найперше всього царства Бога і Його праведності” [Матвій 6:33; 3 Нефій 13:33], Він не говорив це тільки чоловікам, бо там були присутні і чоловіки, і жінки²⁴.

На голову кожної жінки, яка охристилася в цій Церкві, старійшини поклали свої руки для надання дару Святого Духа, щоб Цей Дух міг скеровувати її до всієї істини. Це воля Господа— щоб ніхто не міг залишитися без божественного проводу, який буде відкривати їм істину і дасть їм можливість відрізняти світло від темряви і, таким чином, бути зміцненими й отримати силу відкидати всі хибні вчення, теорії і уявлення, які так переважають сьогодні у світі²⁵.

Наші сестри так само мають право на натхнення від Святого Духа в їхніх потребах, як і чоловіки,—точно таке ж право. Вони мають право на дар пророцтва стосовно того, що їм необхідно знати. ... Коли вони моляться, їм слід молитися щиро, очікуючи, що прийде відповідь на їхні молитви. Якщо вони щирі та вірні, Господь почує їх, як Він почує братів²⁶.

Господь пообіцяв усім, як чоловікам, так і жінкам, дар Святого Духа за умови вірності, покірності й справжнього покаяння. Від них вимагається досліджувати й знати істини евангелії та готувати себе через вивчення, віру й виконання всіх заповідей до

“Господь вимагає від жінок ... у Церкві, щоб вони знали Його божественну волю й мали живе свідчення у своєму серці”.

пошуку світла та істини, щоб вони могли мати право на cele-
стіальну славу²⁷.

5

**Через священство Бог пропонує Своїм дочкам
кожний духовний дар і кожне благословення,
які можуть отримати Його сини.**

На мою думку, всім відомо, що благословення священства даються не лише чоловікам. Ці благословення також виливаються ... і на всіх відданих жінок Церкви. Виконуючи заповіді і служачи в Церкві, ці чудові сестри можуть підготуватися до благословень дому Господа. Господь пропонує Своїм дочкам кожний духовний дар і кожне благословення, які можуть отримати Його сини, бо в Господі ані чоловік без жінки, ані жінка без чоловіка [див. 1 Коринтянам 11:11]²⁸.

Ми всі знаємо, що Господь сказав Аврааму, що той буде батьком багатьох народів і що його сімені буде стільки, скільки зірок на небі і скільки піску на березі моря, але ось що ми не повинні пропустити повз увагу: такі самі обіцяння були дані й Сарі.

“І сказав Авраамові Бог: “Сара, жінка твоя, нехай свого ймення не кличе вже: Сара, бо ім’я її: Сарра. І поблагословлю Я її, і теж з неї дам сина тобі. І поблагословлю Я її, і стануться з неї народи, і царі народів будуть із неї”. [Буття 17:15–16]²⁹.

Господь, говорячи про священство і силу священства та обряди Церкви, які ми отримуємо через священство, сказав: “І це більше священство керує евангелією та тримає ключ від таємниць царства, саме ключ від пізнання Бога”.

... Дозвольте мені прочитати це знову: “І це більше священство керує евангелією та тримає ключ від таємниць царства, саме ключ від пізнання Бога. Отже, у його обрядах явлена сила божественності. А без обрядів його і без повноваження священства сила божественності не явлена людям у плоті; бо без цього жодна людина не може побачити обличчя Бога, Самого Батька, і вижити” [УЗ 84:19–22].

Коли ми читаємо це, то кожний чоловік серед нас, який є носієм священства, з радістю має подумати, що ми маємо те велике повноваження, завдяки якому ми можемо пізнати Бога. Не тільки чоловіки, які є носіями священства, знають цю прекрасну істину, але завдяки тому священству і його обрядам, кожний член Церкви, чоловіки і жінки, можуть пізнати Бога³⁰.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Чого ми можемо навчитися із випадків, описаних у підрозділі “З життя Джозефа Філдінга Сміта”? Який схожий досвід був у вас?
- Президент Сміт говорив про жінок різних епох, які віддано виконували важливі обов’язки у Божому царстві (див. частину 1). Як саме, за вашими спостереженнями, жінки сприяють зміцненню своїх сімей і Церкви?
- Чому, як ви бачили, служіння Товариства допомоги є “таким необхідним для благополуччя Церкви”? (Див. частину 2). У чому сестри Товариства допомоги і носії священства співпрацюють, будуючи Боже царство?

- Як саме Товариство допомоги дбає про духовне благополуччя жінок-святих останніх днів? Як саме сестри Товариства допомоги поширюють свій вплив поза межі їхньої організації? (Див. приклади в частині 3).
- Президент Сміт наголошував, що всім жінкам і чоловікам потрібно розуміти євангельські вчення, зміцнювати свої свідчення й отримувати одкровення (див. частину 4). Як ви думаєте, чому це важливо, щоб усі ми прагнули цих дарів?
- Президент Сміт навчав, що благословення священства “виливаються ... на всіх відданих жінок Церкви” (частина 5). Чому жінкам потрібні благословення священства, щоб виконувати свої обов'язки вдома і в Церкві? Які приклади того, як жінки отримували такі духовні дари, ви бачили?

Відповідні уривки з Писань

Дії 5:12–14; Алма 32:22–23; УЗ 46:8–9

Допомога вчителю

“Часто буває корисним після проведення попереднього уроку обдумати план проведення наступного. Можливо, відразу після проведеного уроку у вас найкраще складатиметься думка про тих, кого навчаєте, про їхні потреби й уподобання” (*Навчати— немає покликання величнішого* [2000], с. 97).

Посилання

1. “Purpose of the Relief Society,” *Relief Society Magazine*, Jan. 1964, 5.
2. Щоб більше дізнатися, як Джозеф Філдінг Сміт допомагав своїй матері виконувати її обов'язки акушерки, див. 20-й розділ цієї книги.
3. “Mothers in Israel,” *Relief Society Magazine*, Dec. 1970, 883.
4. Amy Brown Lyman, в Joseph Fielding Smith and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 243.
5. Див. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 261.
6. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 281.
7. Belle S. Spafford, *Latter-day Prophet—Presidents I Have Known* (промова в Університеті Бригама Янга, 29 трав. 1973), с. 4.
8. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–66), 3:66.
9. “The Relief Society Organized by Revelation,” *Relief Society Magazine*, Jan. 1965, 5.
10. *Answers to Gospel Questions*, 3:67.
11. “Purpose of the Relief Society,” 4.
12. “The Relief Society Organized by Revelation,” 6.
13. “Relief Society Responsibilities,” *Relief Society Magazine*, Oct. 1954, 644.

14. "Relief Society—An Aid to the Priesthood," *Relief Society Magazine*, Jan. 1959, 4.
15. "Relief Society Responsibilities," *Relief Society Magazine*, Oct. 1954, 646.
16. "Relief Society—An Aid to the Priesthood," 6; пунктуація за встановленими правилами.
17. "Mothers in Israel," 883.
18. "Relief Society—An Aid to the Priesthood," 5.
19. "Teaching the Gospel," *Relief Society Magazine*, Jan. 1966, 5; див. також Joseph F. Smith, in Conference Report, Apr. 1906, 3.
20. "Relief Society Responsibilities," *Relief Society Magazine*, Mar. 1954, 151–152.
21. "Purpose of the Relief Society," 5.
22. "Obedience to the Truth," *Relief Society Magazine*, Jan. 1960, 6–7.
23. "Relief Society Responsibilities," *Relief Society Magazine*, Oct. 1954, 644.
24. "Relief Society Responsibilities," *Relief Society Magazine*, Mar. 1954, 152.
25. "Relief Society Responsibilities," *Relief Society Magazine*, Oct. 1954, 644.
26. "Obedience to the Truth", 7.
27. *Answers to Gospel Questions*, 3:68–69.
28. In Conference Report, Apr. 1970, 59.
29. "Mothers in Israel," 885.
30. "And the Truth Shall Make You Free," *Deseret News*, Mar. 30, 1940, Church section, 4; див. також *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–56), 3:142–143.

Історія про народження Спасителя “ніколи не старіє, скільки б її не розказували”.

Народження Ісуса Христа: “Хороша новина великої радості”

“Так що ж з цією чудовою історією? Чи дозволили ми їй увійти в наше життя і вплинути на нього? Чи прийняли ми її в усьому повному її значенні, без будь-яких застережень?”

З життя Джозефа Філдінга Сміта

У Різдвяну пору 1971 року кореспондент однієї з газет мав можливість провести час з Президентом Джозефом Філдінгом Смітом та членами його сім'ї. Цей кореспондент так розповів про враження, яке на нього справило життя пророка:

“Різдво—особливий час для Президента Джозефа Філдінга Сміта. Це день для сім'ї і день для згадування. Та для Президента Сміта день святкування Різдва перш за все є днем для дітей.

“Думаю, у святкуванні Різдва мені найбільше задоволення приносять діти”,—сказав Президент Сміт, притискуючи до себе свою правнучку.

У Президента Сміта на колінах лежала велика ілюстрована Біблія, і він та його дві правнучки, Шанна Мак-Конкі, 4 роки, та Шеррі, 2 роки, гортали сторінки, де розповідалося про народження Христа. Вони надовго затрималися на сторінці із зображенням ясел. Відчувалося, якими близькими людьми були Президент Сміт і ці дівчатка. ...

На Різдво Президент Сміт з радістю приймав членів сім'ї, що приходили в гості. “Різдво—це час для сімей, щоб їм бути разом”,—сказав він¹.

Для Президента Сміта різдвяні традиції були зосереджені на народженні, служінні та Спокуті Спасителя. Відповідаючи на різдвяні привітання, отримані від членів Церкви, він сказав: “Я вдячний за чуйність тих, хто прислав різдвяні картки. Я вважаю їх виявом любові й нагадуванням про народження Спасителя, Якого ми шануємо і Якому поклоняємось як главі Церкви. Його послання—це послання миру й доброї волі. Цього б я хотів побажати усім людям повсюди”².

У грудні 1970 року Президент Сміт опублікував Різдвяне послання до членів Церкви по всьому світу. У ньому, зокрема, було сказано:

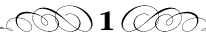
“Я вітаю вас у цю Різдвяну пору з любов’ю й почуттям товарищескості, з молитвою, щоб наш Вічний Батько зглянувся над вами у милості та вилив на вас Свої рясні благословення.

У ці часи, коли так багато беззаконня, коли на землі так багато нещастя, коли йдуть війни і доходять чутки про війни, усім нам, як ніколи раніше, потрібна спрямовуюча й оберігаюча турбота Господа.

Нам потрібно знати, що, незважаючи на всі біди й хвороби, що випадають нам, Господь і далі керує справами землі і якщо ми виконуємо Його заповіді та вірні й віддані Його законам, Він буде благословляти нас тут і тепер, і в належний час нагородить нас вічним життям у Своему царстві. ...

“...Я тепер молюся, щоб у цю Різдвяну пору і у всі часи ми могли зосередити свою віру на Божому Синові і здобути для себе той мир, який є вищим за наше розуміння”³.

Учення Президента Джозефа Філдінга Сміта

Історія про народження нашого Викупителя є промовистою у своїй скромній простоті.

Немає історії настільки ж прекрасної або такої, що може схвилювати смиренні душі аж до самих глибин, як може зробити ця велична історія про народження нашого Викупителя. Немає слів, якими б людина змогла прикрасити або поліпшити чи

збільшити промовистість її скромної простоти. Ця історія ніколи не старіє, скільки б її не розказували, а розповідають її надто рідко в людських домівках. Уявімо себе пастухами, які стерегли свою отару в ту незабутню ніч. Це були прості люди, які не втратили віри своїх батьків, їхні серця не закам'яніли, як серця юдейських правителів у дні служіння нашого Господа, бо якби було так, ангели б не явилися їм зі своєю чудовою звісткою. Давайте повторимо цю дивовижну історію.

“А в тій стороні були пастухи, які пильнували на полі, і нічної пори вартували отару свою.

Аж ось Ангол Господній з'явивсь коло них, і слава Господня осяяла їх. І вони перестрашились страхом великим...

Та Ангол промовив до них: “Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім.

Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь.

А ось вам ознака: Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежатиме”.

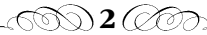
І ось раптом з'явилася з Анголом сила велика небесного війська, що Бога хвалили й казали:

“Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!”

І сталось, коли Анголи відійшли від них в небо, пастухи зачали говорити один одному: “Ходім до Віфлеєму й побачимо, що сталося там, про що сповістив нас Господь”.

І прийшли, поспішаючи, і знайшли там Марію та Йосипа, та Дитинку, що в яслах лежала”. [Лука 2:8–16].

Чи може хтось читати це і не бути зворушеним духом смиренності і не бути враженим простою істиною цієї історії?⁴

Хоч Ісус Христос і був Божим Сином, Він прийшов у цей світ як немовля й удосконалювався від благодаті до благодаті, доки не отримав повноту.

Я сподіваюсь, усі ми розуміємо той факт, що Ісус Христос був Єговою, Який вів Ізраїль у дні Авраама і Мойсея, а, по суті,—ще

У Своїй юності Ісус Христос здобував знання “рядок за рядком і приписання за приписанням”.

з днів Адама. Також те, що Єгова, тобто Ісус Христос, показав Себе як Духа брату Яреда, і що Він був народжений як немовля в цьому світі і зростав і мужнів у цьому світі⁵.

Наш Спаситель був Богом ще до того, як народитись у цьому світі, і Він був у тому ж статусі, коли прийшов сюди. Він був Таким же Богом, коли народився у світі, як був Ним і до цього. Але що стосується цього життя, то тут Він мав розпочати його, як розпочинають усі інші діти, і здобувати Собі знання рядок за рядком. Лука каже, що Він “зростав мудрістю, і віком та благодаттю, у Бога й людей”. [Лука 2:52]. Іван пише, що “Він не отримав від повноти спочатку, але продовжував від благодаті до благодаті, доки не отримав повноту”. [УЗ 93:13]. ...

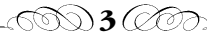
Очевидно, що ще до 12-річного віку—а саме тоді Він здивував законників та мудрих людей у храмі—Він вже мав великі знання про справи Свого Батька [див. Лука 2:46–49]. Це знання могло передаватися Йому через одкровення, під час відвідування ангелів або в якийсь інший спосіб. Але Його знання стосовно цього життя мало приходити до Нього рядок за рядком і приписання

за приписанням. Поза всякими сумнівами, Він спілкувався, час від часу, зі Своїм Небесним Батьком.

...“Ісус ріс зі Своїми братами, й міцнів, і чекав від Господа часу початку Свого священнослужіння. І Він служив, будучи підлеглим Своему Батькові, і Він не говорив так, як інші люди, і не можна було Його навчати; бо Він не потребував, щоб будь-яка людина навчала Його. І через багато років година Його священнослужіння наблизилася”. [Переклад Джозефа Сміта—Матвій 3:24–26].

Про нашого Господа сказано, що Він не міг нічого робити, крім тільки того, що, як Він бачив, робить Батько, а це попросту означає: Йому було відкрито те, що робив Його Батько [див. Іван 5:19–20]. Безсумнівно, Ісус прийшов у світ за тієї ж умови, яка була необхідною й для кожного з нас: Він забув усе і мав зростати від благодаті до благодаті. Його забуття, тобто те, що Його колишнє знання було забрано від Нього, було необхідним, як воно було необхідним і для кожного з нас, щоб прийти й існувати в цьому світі.

Спаситель не мав спочатку повноти, а тільки після того, як Він отримав Своє тіло і воскресіння, уся влада була дана Йому як на небесах, так і на землі. І хоч Він був Богом, саме Сином Божим, з владою і повноваженням створити цю землю та інші землі, усе ж було те, що Він отримав тільки після Свого воскресіння. Іншими словами, Він не отримав повноти доти, поки не отримав воскресле тіло⁶.

Ісус Христос прийшов у цей світ, щоб викупити нас від фізичної і духовної смерті.

Ісус прийшов сюди, щоб виконати певну місію, яка була призначена Йому ще до заснування цієї землі. У Писаннях про Нього сказано як про “Агнця, заколеного від закладин світу”. [Об’явлення 13:8]. Він добровільно прийшов у Середині часів, щоб викупити людей від Падіння, яке сталося через провину Адама.

... Ісус—єдиний з усіх народжених у цьому світі, Хто не мав земного батька. Батьком Його тіла є також Батько Його Духа і

Батько духів усіх людей. Від Свого Батька Він отримав вічне життя; від Своєї матері Він отримав силу померти, бо Його мати була смертною жінкою. Від неї Він одержав Свою кров, а від Свого Батька Він одержав Своє безсмертя. Отже, маючи силу віддати Своє життя і знову взяти Його, Він був здатний заплатити ціну за Адамову провину і викупити всі створіння від могили⁷.

Істинною причиною приходу Ісуса Христа у цей світ ... було, по-перше, викупити *всіх* людей від фізичної смерті, яка прийшла у світ через Адама, і, по-друге, викупити всіх людей від духовної смерті, тобто вигнання з присутності Господа, за умови їхнього покаяння та прощення їхніх гріхів і якщо вони витерплять до кінця земне випробування⁸.

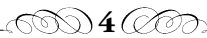
Ми радіємо народженню Сина Божого серед людей.

Ми вдячні за спокутну жертву, яку Він приніс, проливши Свою кров.

Ми вдячні, що Він викупив нас від смерті і дав нам можливість отримати вічне життя.

Ми молимося про мир на землі, про поширення евангелії і про остаточний тріумф істини.

Ми благаємо дітей нашого Батька повсюди приєднатися до нас у нашій справі, яка принесе усім нам мир у цьому світі і вічну славу у світі прийдешньому [див. УЗ 59:23]⁹.

Ми повинні дозволити історії про народження Спасителя увійти в наше життя і впливати на нього.

Коли настане [Різдвяний ранок], одні схилять свої голови у смиренному благанні до Батька світил, дякуючи за благословення, які вони отримали завдяки стражданням Його Улюбленого Сина, і будуть читати цю дивовижну історію з вдячністю й прославлянням. Інші ж, на жаль, які знають мало, якщо взагалі щось знають, про борг, в якому вони є перед Божим Сином, будуть святкувати не прославлянням і смиренною молитвою, а богохульними п'яними вечірками, без єдиної думки про значущість народження Чоловіка з Галілеї. ...

Як може хтось читати цю зворушливу історію про народження Ісуса Христа й не відчути бажання полишити свої гріхи? У цей період року добре для кожного і всіх—царя в його палаці, якщо зараз є царі в палацах, селянина в його бідній хатині, багатого й бідного—поклонитися і віддати шану Тому, Хто був безгрішним, Чие життя пройшло в жертвуванні й печалі заради благополуччя Його ближнього; Тому, Чия кров була пролита як жертва за гріх. ...

... Так що ж з цією дивовижною історією? Чи дозволили ми їй увійти в наше життя і вплинути на нього? Чи прийняли ми її в усьому повному її значенні, без будь-яких застережень? Чи віримо ми, що це немовля дійсно було Єдинонародженим Сином Бога у плоті? Чи є в нас непохитна віра в Його місію, і чи готові ми слухняно йти за Ним? Якби світ повірив в цю історію та щиро дотримувався Його вчень, тоді б цей світ не руйнувався упродовж віків розбратом і злочестям. ... Серед тих, хто оголосив себе послідовниками Божого Сина, було надто багато служіння язиком і надто мало справжнього поклоніння, основного на цілісності Його вчень.

Ангел проголосив пастухам у ту славетну ніч, що він приніс радість велику, що станеться всім людям [див. Лука 2:8–10], але більшість людей по всьому лицю землі відмовилися отримати благословення тієї великої радості. Їм не хотілось позбутися своїх гріхів, упокорити себе і привести своє життя у відповідність до вчень Учителя. ...

Я знову благаю всіх людей повсюди: зійдіть зі своїх згубних шляхів і станьте на шлях істинного поклоніння Божому Сину, щоб ваші душі могли бути спасенні в Його царстві¹⁰.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Що ви робите у себе вдома, щоб згадувати про Спасителя в Різдвяну пору? Чого нас можуть навчити різдвяні традиції Президента Сміта? (Див. “З життя Джозефа Філдінга Сміта”).
- Як ви вважаєте, чому історія про народження Ісуса Христа “ніколи не старіє”? (Див. частину 1).

- Прогляньте слова Президента Сміта, сказані ним про прихід Ісуса Христа у світ як немовляти і про те, що Він витерпів до кінця труднощі земного життя (див. частину 2). Що ви думаєте й відчуваєте, роздумуючи про готовність Спасителя виконати це?
- Подумайте про зв'язок між народженням Спасителя і Спокутою Спасителя (див. частину 3). Як можуть батьки допомогти своїм дітям зрозуміти цей зв'язок? Як це розуміння може позначитися на наших різдвяних традиціях?
- Що ми можемо робити, аби дозволити історії про народження Спасителя “увійти в наше життя і впливати на нього”? (Див. частину 4).

Відповідні уривки з Писань

Ісає 53; Лука 1:26–35; 2; 1 Нефій 11:8–23

Допомога вчителю

Обговорення в невеликих групах дає “можливість якомога більшої кількості учнів взяти участь в уроці. Ті учні, які переважно неактивні на уроці, можуть ділитися своїми ідеями в невеликих групах, чого вони не зробили б перед усім класом” (*Навчати—немає покликання величнішого*, [2000], с. 159).

Посилання

1. “A Big Christmas Hug from Pres. Smith,” *Church News*, Dec. 25, 1971, 3.
2. “A Big Christmas Hug from Pres. Smith,” 3.
3. “Christmas Greetings from President Joseph Fielding Smith to the Members of the Church throughout the World,” *Church News*, Dec. 19, 1970, 3.
4. *The Restoration of All Things* (1945), 279–280.
5. З особистого листування, процитовано в *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:11.
6. З особистого листування, процитовано в *Doctrines of Salvation*, 1:32–33.
7. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 2:134, 136.
8. “The Resurrection,” *Improvement Era*, Dec. 1942, 780–781; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:259.
9. “Christmas Greetings,” 3.
10. *The Restoration of All Things*, 278–279, 281–282, 286; розділові знаки за прийнятим правописом.

Підготовка до пришестя нашого Господа

*“Готуйте дорогу Господу й рівняйте стежки Йому,
бо година Його пришестя вже близько” (УЗ 133:17).*

З життя Джозефа Філдінга Сміта

Одного разу Президент Джозеф Філдінг Сміт розповів групі святих, що він “молиться про кінець світу”. Він сказав: “Якби він настав завтра, то я був би радий”. У відповідь на ці слова якась жінка відповіла достатньо голосно, щоб почули інші. “О, я сподіваюсь, що він ще не настане”,—сказала вона.

Розповідаючи пізніше про цей випадок, Президент Сміт навчав:

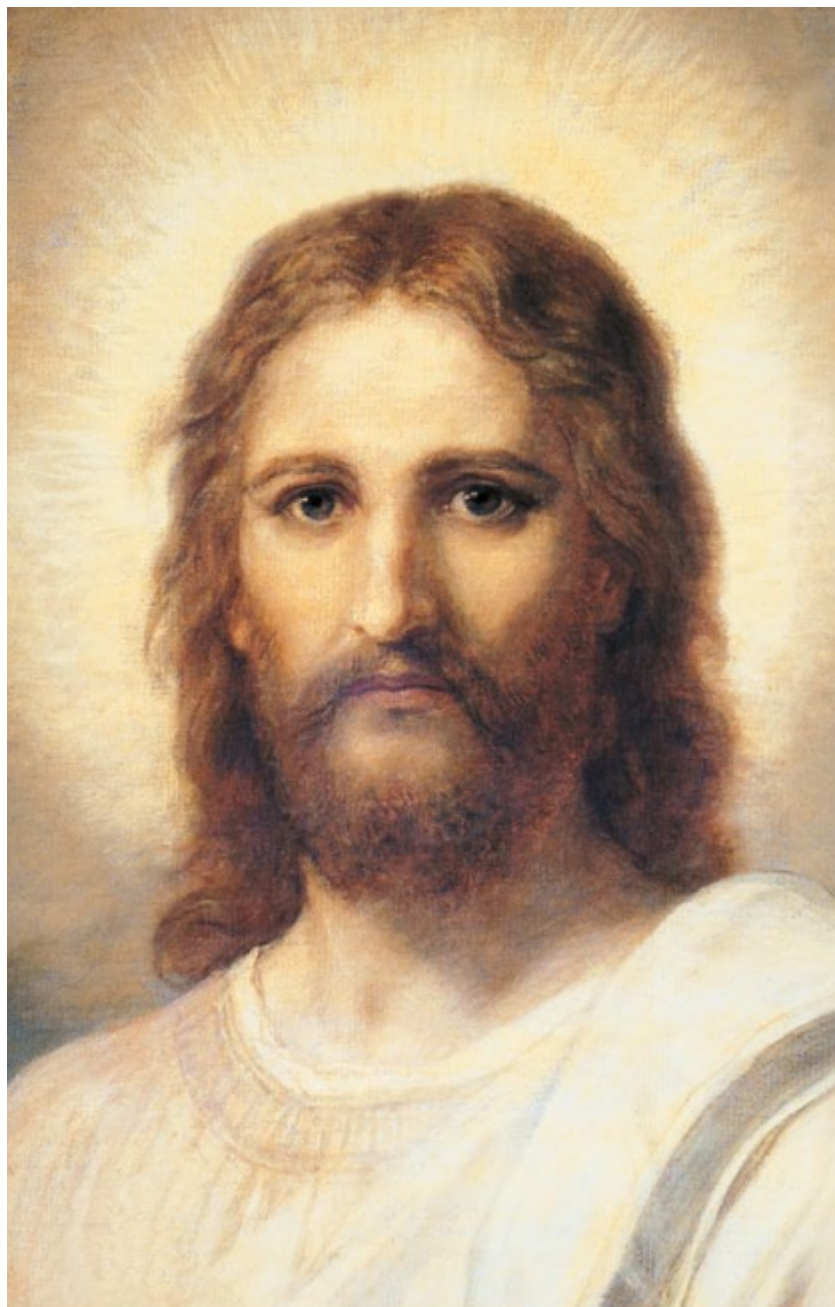
“Хіба ви не хочете, щоб настав кінець світу?”

Більшість людей про кінець світу мають хибне уявлення. ...

“...Коли прийде Христос, настане кінець світу. ... Більше не буде ні війни, ні сум'яття, ні задрості, ні брехні; не буде злочестивості. Тоді люди навчатимуться любити Господа й виконувати Його заповіді, а якщо не будуть—їх тут не буде. Оце і є кінець світу, це і є те, про що молився Спаситель, коли Його учні підійшли до Нього і сказали: “Навчи нас молитися”. І що Він зробив? Він навчав їх: “Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі”. [Див. Лука 11:1–2].

Це те, про що я молюсь. Господь молився про кінець світу, і я також молюсь про це”¹.

У своїх проповідях і письмових зверненнях Президент Сміт часто цитував пророцтва із Писань про останні дні, про роль Джозефа Сміта у підготуванні дороги для Господа і про

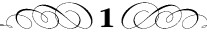
“Ми так палко бажаємо, щоб настав той день, коли прийде Князь миру”.

пришестя на землю Спасителя у славі. Свої глибокі почуття стосовно цих пророцтв він висловив у молитві освячення Огденського храму, шт. Юта:

“Як Ти знаєш, о Боже наш, ми живемо в останні дні, коли даються ознаки часів; коли Ти прискорюєш Свою роботу в цей час; і коли ми вже почули голос того, хто кличе у пустині: “Готуйте дорогу для Господа, рівняйте стежки Йому” [див. Матвій 3:3]. ...

О Батьку наш, ми так палко бажаємо, щоб настав той день, коли прийде Князь миру, коли земля буде спочивати і праведність знову буде на її лиці; і це наша молитва, вимовлена зі смиренным і скрушеним серцем, про те, щоб ми витерпіли той день і були знайдені гідними жити з Ним, Кого було призначено бути Царем над царями і Господом над панами, Кому належить і слава, і шана, і влада тепер і навіки”².

Учення Джозефа Філдінга Сміта

Пришестя Господа вже близько.

Ми швидко наближуємося до того великого дня Господнього, того часу “оновлення”, коли Він прийде у хмарах небесних, щоб помститися всім безбожним та підготувати землю до панування миру для всіх тих, хто бажає жити в Його законі [див. Дії 3:19–20]³.

Багато чого відбулося, ... аби вказати вірним членам Церкви на той факт, що пришестя Господа вже близько. Євангелія була відновлена. Церква була організована. Чоловікам було дано священство. Були відкриті через одкровення різні розподіли—від самого початку, і їхні ключі та повноваження були надані Церкві. Ізраїль збирався і продовжує збиратися на землі Сіону. Юдеї повертаються в Єрусалим. Євангелія проповідуються в усьому світі як свідчення для кожного народу. Будуються храми, у них виконуються обряди як для померлих, так і для живих. Серця дітей повернулися до їхніх батьків, і діти шукають [інформацію про] своїх померлих. Завіти, які Господь обіцяв укласти з Ізраїлем в останні дні, відкрито через одкровення, і тисячі із

зібраного Ізраїля уклали їх. Отже, робота Господа рухається вперед, і все це є ознаками близького пришествя нашого Господа. ...

Слова пророків швидко здійснюються, але це відбувається настільки природно, що більшість з нас цього не помічає.

Йоїл обіцяв, що Господь виляє Духа Свого на кожне тіло: сини і дочки будуть пророкувати, старим будуть снитися сини, а юнаки будуть бачити видіння [див. Йоїл 3:1–2]. ...

Серед ознак останніх днів було збільшення обізнаності. Даниїлу було наказано: "... заховай ці слова, і запечатай цю книгу [пророцтв] аж до часу кінця. [І в той день] [б]агато хто дослідять її,—сказав він,—і так розмножиться знання". (Даниїл 12:4). Чи ж не "досліджують її" люди сьогодні, як ніколи раніше в історії світу? ...

Чи не збільшилося знання? Чи був коли-небудь в історії світу час, коли б так багато знань було вилито на людей? Проте, як це не сумно казати, правий був Павло, сказавши, що люди "завжди вчаться, та ніколи не можуть прийти до пізнання правди". (2 Тимофію 3:7). ...

Чи не доходили до нас чутки про війни? [Див. УЗ 45:26]. Чи не було війн, таких, яких світ ще ніколи до цього не бачив? Що, хіба сьогодні немає потрясінь між народами і хіба їхні правителі не в тривозі? Хіба царства не були повалені і великі зміни не відбулися серед народів? Уся земля у потрясінні. Щодня повідомляють про землетруси, що стаються в різних місцях [див. УЗ 45:33]. ...

І при всьому цьому старий світ йде собі далі, займаючись своїми справами, жодною мірою не звертаючи увагу на все, що сказав Господь, і на всі ознаки та підказки, які було дано. Люди закам'яніли своїми серцями і кажуть, "що Христос затримує Своє пришествя до кінця землі". (УЗ 45:26)⁴.

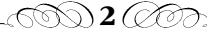
Недавно мене запитали, чи можу я сказати, коли прийде Господь. Я відповів: "Так!", і тепер я відповідаю: "Так!" Я знаю, коли Він прийде. Він прийде завтра. Він Сам сказав про це. Дозвольте мені прочитати це:

“Ось, нинішнє названо “сьогодні” аж до пришествия Сина Людини, і це істинно є днем жертвування і днем для обкладання десятиною Мого народу; бо того, кого обкладають десятиною, не буде спалено при Його пришестві”.

Тут ціла проповідь про десятину.

“Бо після сьогодення приходить спалення—кажучи це мовою Господа—бо істинно Я кажу, завтра всі гордовиті і ті, що чинять злочестиво, будуть наче стерня; і Я спалю їх, бо Я є Господь Саваот; і Я не пощажу нікого, хто залишиться у Вавилоні” [УЗ 64:23–24].

Тому-то я й кажу, що Господь прийде завтра. Тож давайте готуватись⁵.

Коли прийде Христос, відбудеться суд.

Притча, за допомогою якої Господь навчав про пшеницю і кукіль, стосується останніх днів. Як розповідається в цій притчі, сіяч посіяв на своєму полі добре насіння, але, поки він спав, прийшов ворог його та й насіяв між пшеницею кукіль на тому полі. Коли рослини підросли, раби захотіли піти й повиполювати кукіль, та Господь наказав їм не робити цього, а дати пшениці і куколю рости й далі разом, аж до жнив, інакше вони, знищуючи кукіль, вирвали б і ще ніжні стеблини пшениці. А потім, у кінці жнив, вони мали піти та й зібрати пшеницю і пов'язати у снопки кукіль, щоб спалити його. Пояснюючи цю притчу, Господь сказав Своїм учням, що “жнива—кінець світу, а женці—Анголи”. [Див. Матвій 13:24–30, 36–43; УЗ 86]⁶.

Кукіль і пшениця ростуть разом, і росли вони на тому ж самому полі упродовж усіх цих років, та наближається день, і він вже поруч, коли пшениця буде зібрана, а кукіль також зберуть, щоб спалити, і буде розділення—праведних від злочестивих, і кожному з нас слід виконувати заповіді Господа, каятися у своїх гріхах, повернутися до праведності, якщо наше серце потребує покаяння⁷.

Зміцнюйте і підсилюйте членів Церкви у вірі в Бога; це нам дуже потрібно. Так багато факторів впливає на те, щоб

“Ми швидко наближуємося до того великого дня Господнього, того часу “оновлення”, коли Він прийде у хмарах небесних”.

роз'єднати нас, це стосується саме членів Церкви, і наближається один з тих днів у близькому майбутньому, коли пшениця буде відділена від куколю, і ми будемо або пшеницею, або колом. Ми будемо або з одного боку, або з іншого⁸.

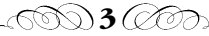
Настане день, коли у нас вже не буде *цього* світу. Цей світ буде змінений. У нас буде кращий світ. У нас буде праведний світ, бо коли прийде Христос, Він очистить землю.

Прочитайте, що написано в наших Писаннях. Прочитайте, що Він Сам сказав. Коли Він прийде, то очистить цю землю від всього злочестя, що є на ній; а кажучи про Церкву, Він сказав, що пошле ангелів і вони позбирають з Його царства, яким є Церква, усі спокуси [див. Матвій 13:41]⁹.

Великий і страшний день Господній не може бути ніяким іншим часом, як тільки пришествям Ісуса Христа, щоб Він встановив Своє царство у силі серед праведних на землі й очистив землю від всього беззаконня. Це не буде день страху, і він не викличе жаху в серцях праведних, а ось великим днем страху й жаху він буде для безбожних. Про це ми дізналися зі слів Самого нашого Спасителя, якими Він навчав Своїх учнів [див. Матвій 24; Джозеф Сміт—Матвій 1]¹⁰.

Коли прийде Христос, відбудеться суд. Нам сказано, що будуть розгорнуті книги і мертві будуть суджені за написаним у цих книгах, і серед тих книг буде книга життя [див. Об'явлення 20:12]. Ми побачимо сторінки тієї книги. Ми побачимо самих себе такими, як ми є, і повинні будемо зрозуміти чесним розумінням, що суди, які зійдуть на нас, є справедливими і правильними—чи то ми підемо у Боже царство, ... щоб отримати славетні благословення, чи будемо вигнані¹¹.

Я благаю святих останніх днів неухильно й віддано виконувати кожний обов'язок, дотримуючись Господніх заповідей, шануючи священство, щоб ми могли встояти, коли прийде Господь,—щоб чи живими, чи мертвими, це не має значення,—стати причасниками цієї слави¹².

**Щоб підготуватися до пришествя Господа,
нам потрібно пильнувати, молитися й
привести до ладу свої домівки.**

Сьогодні у світі відбувається багато подій, які вказують на те, що великий день Господній все ближче й ближче, коли Викупитель знову явиться, щоб встановити Своє царство у праведності, у підготовці до тисячолітнього правління. А між тим, це обов'язок членів Церкви: прагнути знання і підготуватися—через навчання й віру—до початку того великого і славетного дня¹³.

Нам не потрібно перейматися тим, в які часи та пори прийде Христос, але нам потрібно пильнувати, молитися та бути готовими¹⁴.

Мене іноді дратує, коли дехто з наших старійшин, виступаючи, каже, що Господь прийде, коли ми всі станемо достатньо праведними, щоб зустріти Його. Господь не збирається чекати, поки ми станемо праведними. Коли Він буде готовий прийти, Він прийде,—коли чаша беззаконня буде повна,—і якщо ми тоді не будемо праведними, то це справді для нас буде надто погано, бо нас буде зараховано до безбожних і ми будемо, як та солома, зметені з лица землі, бо Господь каже, що злочестиві не встоять¹⁵.

Що, ми будемо дрімати в повному незнанні чи байдужості до всього, що Господь дав нам як попередження? Я кажу вам: “Тож пильнуйте, бо не знаєте, котрого дня прийде Господь ваш.

Знайте ж це, що коли б знав господар, о котрій сторожі прийде злодій, то він пильнував би, і підкопати свого дому не дав би.

Тому будьте готові й ви,—бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаете!” (Матвій 24:42–44).

Прислухаймося ж до цього застереження від Господа й приведемо до ладу наші домівки та підготуємося до пришествя Господа¹⁶.

Коли ангел Мороній відвідував юного Джозефа Сміта, він пророкував про Друге пришестя Спасителя (див. Джозеф Сміт—Історія 1:36–41).

4

**Святі останніх днів можуть бути зняряддям
в Божих руках, щоб підготувати людей
до Господнього пришестя.**

Чи не було б надзвичайно дивним, якби Господь прийшов і почав Своє правління миру з того, що мстився б злочестивим, очищуючи землю від гріха, а не відрядив би посланців, щоб

вони підготували дорогу перед Ним? Чи ми сподіваємося, що Господь прийде судити світ, не давши йому спершу попередження і не підготувавши засоби для врятування всіх тих, хто покається?

Ной був посланий у світ, щоб попередити його про потоп. Якби люди прислухались, то врятувались би. Мойсей був посланий вести Ізраїль в обіцяну землю, щоб виповнились обіцяння, дані Аврааму. Іван Христитель був посланий підготувати дорогу для приходу Христа. У кожному випадку заклик приходив із відкритих небес. Ісаїя, Єремія та інші пророки були послані, щоб попередити Ізраїль та Юду ще до того, як на них було послано розсіяння і поневолення. Якби вони прислухались, то була б написана інша сторінка історії. У них була нагода почути; вони були попереджені і мали можливість врятуватись, однак від неї вони відмовились.

Господь пообіцяв виявляти такий же інтерес до людства і перед Своїм Другим пришествям¹⁷.

Джозеф Сміт був посланий підготувати дорогу для цього Другого пришествия; він проголосив повноту евангелії і дав усім людям засоби, щоб врятуватися від беззаконня і гріха¹⁸.

Іван у Патмосі у видінні про останні дні бачив “Ангола, що летів серед неба, і мав благовістити вічну Євангелію мешканцям землі, і кожному людові, і племені, і язичку, і народові” [Об’явлення 14:6].

Щодо виконання цього обіцяння Джозеф Сміт проголосив, що Мороній, давній пророк на цьому континенті, який тепер воскресений, навчав його евангелії, даючи настанови стосовно відновлення всього, що стосується приходу Христа. І Господь сказав: “Бо ось, Господь Бог послав ангела, який волає серед неба, кажучи: Готуйте дорогу Господу й рівняйте стежки Йому, бо година Його пришествия вже близько”. [УЗ 133:17].

Приймаючи це як істину, святі останніх днів вірять, що в нашу епоху знову був встановлений зв’язок з небесами і тепер “Євангелія Царства” послана як свідчення світу перед тим, як прийде Христос [див. Матвій 24:14]¹⁹.

Святих останніх днів можуть вважати людьми дивними й своєрідними, оскільки вони вірять, що покликані здійснити написане в цьому уривку з Писань [Матвій 24:14], але вони, з усією довірою до сказаного Господом, старанно посилають місіонерів в усі куточки землі. Більш того, коли всі народи почують це послання, як воно було відкрито через одкровення в ці останні дні, тоді ми можемо чекати на пришествя нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа, бо в той день всі народи будуть попереджені посланцями, яких буде послано, як і обіцяв Господь²⁰.

Євангелія—для всіх людей, і Церква буде встановлена скрізь, серед усіх народів, навіть в усіх кінцях землі, до Другого пришествия Сина Людського. ...

... Він простягає Свою руку вдруге, щоб зібрати Ізраїль у Церкву, і цього разу Він збере у паству Своїх святих в усіх народах²¹.

Уривок з молитви освячення Огденського храму, шт. Юта:

О Батьку, пришвидши той день, коли праведні будуть торжествувати; коли правителі народів відкриють свої кордони для проповідування євангелії; коли двері спасіння будуть широко відчинені для порядних, чесних і хороших людей в кожному народі.

Ми молимося про поширення істини; ми молимося про місіонерську справу; ми прагнемо сили і такої кількості [місіонерів], і таких засобів, щоб проповідувати вічні істини більшій кількості Твоїх інших дітей у кожному народі, серед кожного коліна, і які говорять своїми мовами. ...

... Це наше бажання—бути зняряддями у Твоїх руках, щоб підготувати людей до пришествия Твого Сина²².

5

Тисячоліття буде періодом миру і часом для виконання Господньої роботи.

Коли Він прийде, праведні будуть радіти, бо настане мир на землі, праведність для людей; і той самий дух миру та радості, який переважав на цьому континенті впродовж двох сотень років [див. 4 Нефій 1:1–22], знову буде відчуватися серед людей і

зрештою стане всеохоплюючим, і Христос правитиме як Господь над панами і як Цар над царями впродовж тисячі років. Ми чекаємо на той час²³.

Тисячу років буде тривати цей радісний період панування миру і в належний час усі жителі землі будуть приведені до пастви Церкви²⁴.

Протягом тисячоліття проповідування євангелії вестиметься набагато ширше та з більшою силою, поки всі мешканці землі не сприймуть її²⁵.

Тисячоліття буде не часом відпочинку, а часом роботи для всіх. Ледарства не знайдеш; будуть застосовуватися кращі методи роботи; не так багато буде йти часу на виконання повсякденних справ і більше часу буде присвячуватися справам Царства. Святі будуть зайняті у храмах, що будуть зведені у всіх куточках землі. Дійсно, вони будуть настільки зайняті цією роботою, що храми працюватимуть майже увесь час²⁶.

Упродовж тисячі років на лиці землі буде смертне життя, бо має бути виконана велика робота для спасіння померлих. Під час цих тисячі років миру велика Господня робота буде виконуватися в храмах, і в цих храмах люди будуть працювати заради тих, хто пішов з життя і хто чекає, щоб отримати ці обряди, які стосуються їхнього спасіння, виконані для них тими, хто все ще буде жити на землі²⁷.

Спасати померлих—це наш обов'язок, і та робота буде й далі тривати впродовж Тисячоліття, поки всі не будуть обдаровані згори і не будуть запечатані—усі, хто має право на це благословення²⁸.

Усі ті, хто помер у Христі, піднімуться з мертвих під час Його пришествя і будуть жити на землі, коли Христос буде на ній впродовж Тисячоліття. Вони не будуть залишатися тут протягом усіх цих тисячі років, але буватимуть серед тих, хто все ще житиме тут у смертному житті. Ці воскресені святі і Сам Спаситель прийдуть, щоб давати настанови та вказівки; щоб відкривати нам те, що ми повинні знати; давати нам інформацію стосовно роботи у храмах Господніх, щоб ми могли виконувати роботу, яка є необхідною для спасіння гідних людей²⁹.

Через Своїх слуг Господь сказав, що впродовж Тисячоліття ті, хто померли і вже воскресли, будуть особисто відкривати тим, хто ще буде жити смертним життям, усю інформацію, необхідну для виконання роботи за тих, хто пішов із цього життя. І тоді померлі будуть мати привілей повідомляти, що б вони хотіли і мають право отримати. Таким чином, жодна душа не буде знехтувана і робота Господа буде виконана³⁰.

Кожний день свого життя я молюся, щоб Господь пришвидшив Свою роботу. ... Я молюся про кінець світу, бо хочу кращого світу. Я хочу, щоб прийшов Христос. Я хочу, щоб панував мир. Я хочу, щоб настав час, коли кожна людина зможе жити у мирі і душі віри, смирення й молитви³¹.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Як розповідь із підрозділу “3 життя Джозефа Філдінга Сміта” вплинула на ваші почуття стосовно кінця світу?
- Як можуть пророцтва, згадані в частині 1, допомогти нам підготуватися до пришествя Господа?
- У частині 2 прогляньте учення Президента Сміта стосовно притчі про пшеницю і кукіль. Що ми можемо робити, аби бути серед “пшениці”? Що ми можемо робити, аби допомогти своїм сім’ям та іншим?
- Як ви вважаєте, що означає “пильнувати і молитися”, коли ми готуємося до пришествя Господа? Що, на вашу думку, означає “привести до ладу свої домівки”? (Див. частину 3).
- Президент Сміт молився: “Це наше бажання—бути зняряд-дями у Твоїх руках, щоб підготувати людей до пришествя Твого Сина” (частина 4). Як саме ми можемо допомагати іншим підготуватися до пришествя Господа?
- Прогляньте частину 5. Чому корисно знати про те, що станеться під час Тисячоліття?

Відповідні уривки з Писань

Псалми 102:16; Ісаїя 40:3–5; Кн. Якова 5:7–8; УЗ 1:12; 39:20–21; 45:39, 56–59

Допомога вчителю

“Увінчуюча, переконуюча, навертаюча сила в навчанні евангелії виявляється тоді, коли натхненний вчитель каже: “Я знаю силою Святого Духа, через одкровення від Святого Духа для моєї душі, що доктрини, яких я навчаю, є істинними” (Брюс Р. Мак-Конкі, процитовано в *Навчати—немає покликання величнішого*, [2000], с. 43).

Посилання

1. *The Signs of the Times* (1943), 103–105.
2. “Ogden Temple Dedicatory Prayer,” *Ensign*, Mar. 1972, 10–11.
3. *The Restoration of All Things* (1945), 302.
4. In Conference Report, Apr. 1966, 12–14.
5. In Conference Report, Apr. 1935, 98; див. також *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 3:1.
6. “Watch Therefore,” *Deseret News*, Aug. 2, 1941, Church section, 2; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:15.
7. In Conference Report, Apr. 1918, 156–157; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:15–16.
8. “How to Teach the Gospel at Home,” *Relief Society Magazine*, Dec. 1931, 688; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:16.
9. In Conference Report, Apr. 1952, 28; курсив за оригіналом.
10. “The Coming of Elijah,” *Ensign*, Jan. 1972, 5.
11. “The Reign of Righteousness,” *Deseret News*, Jan. 7, 1933, 7; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:60.
12. In Conference Report, Apr. 1935, 99; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:38.
13. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 5:xii.
14. “A Warning Cry for Repentance,” *Deseret News*, May 4, 1935, Church section, 6.
15. “A Warning Cry for Repentance,” 8.
16. In Conference Report, Apr. 1966, 15.
17. “A Peculiar People: Modern Revelation—The Coming of Moroni,” *Deseret News*, June 6, 1931, Church section, 8; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:3–4.
18. “A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled,” *Deseret News*, Sept. 19, 1931, Church section, 6.
19. “A Peculiar People: Modern Revelation—The Coming of Moroni,” 8; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:4–5.
20. “A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled,” *Deseret News*, Nov. 7, 1931, Church section, 6; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:6.
21. In Conference Report, British Area General Conference 1971, 176.
22. “Ogden Temple Dedicatory Prayer,” 9, 11.
23. “The Right to Rule,” *Deseret News*, Feb. 6, 1932, Church section, 8.
24. “Priesthood—Dispensation of the Fulness of Times,” *Deseret News*, Aug. 19, 1933, 4; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:66.
25. “Churches on Earth During the Millennium,” *Improvement Era*, Mar. 1955, 176; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:64.
26. *The Way to Perfection* (1931), 323–324.
27. “The Reign of Righteousness,” 7; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:58.
28. In “Question Answered,” *Deseret News*, Jan. 13, 1934, Church section, 8; див. також *Doctrines of Salvation*, 2:166.
29. “The Reign of Righteousness,” 7; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:59.
30. “Faith Leads to a Fulness of Truth and Righteousness,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Oct. 1930, 154; курсив знято; див. також *Doctrines of Salvation*, 3:65.
31. *The Signs of the Times*, 149.

Перелік ілюстрацій

- Обкладинка: Фон © Artbeats
- Сторінка 5: *Молодий Джозеф Філдінг Сміт вивчає Книгу Мормона*, художник Майкл Т. Мелм. © Michael T. Malm.
- Сторінка 38: Фрагмент картини *Я побачив світло*, художник Джон Мак-Нотон. © Jon McNaughton.
- Сторінка 43: Фрагмент картини *Господь показав йому всю землю*, художник Уолтер Рейн. © Intellectual Reserve, Inc.
- Сторінка 50: *(Христос) Спасіння загубленої вівці*, художник Мінерва К. Тейчерт.
- Сторінка 55: *Остання вечеря*, художник Саймон Дьюї. © Simon Dewey.
- Сторінка 62: Фрагмент фотографії © Corbis. Копіювання, завантаження або розповсюдження не дозволені.
- Сторінка 64: Фрагмент картини *Залишаючи Еденський сад*, художник Джозеф Брікі. © 1998 Joseph Brickey.
- Сторінка 69: Фрагмент картини *Христос у Гефсиманії*, художник Генріх Гофман. Любезно надано С. Harrison Conroy Co., Inc.
- Сторінка 100: Фрагмент картини *Ісус запроваджує причастя*, художник Гері Е. Сміт. © 1982 Gary E. Smith.
- Сторінка 110: *Джозеф і Гайрум Сміти стоять біля річки*, художник Теодор С. Горка. © 1996 Intellectual Reserve, Inc.
- Сторінка 115: Фрагмент картини *Перше видіння*, художник Дел Парсон. © 1987 Intellectual Reserve, Inc.
- Сторінка 118: *Мученицька смерть Джозефа і Гайрума*, художник Гері Е. Сміт. © 1984 Intellectual Reserve, Inc.
- Сторінка 134: *Ангел показує золоті пластини Джозефу Сміту, Оліверу Каудері і Девіду Уїтмеру*, художник Уільям А. Морген. © 1988 William L. Maughan.
- Сторінка 139: *Всім свідків розглядають листи Книги Мормона*, художник Гарольд Т. (Дейл) Кілборн. © Dale Kilbourn.
- Сторінка 150: Фрагмент картини *Ісус навчає людей на березі моря*, художник Джеймс Дж. Тіссо.
- Сторінка 158: *Відновлення Мелхиседекового священства*, художник Мінерва Тейчерт. З люб'язного дозволу Музею історії Церкви.
- Сторінка 163: *Явлення Іллі в Кертлендському храмі*, художник Деніел А. Льюїс. © 2007 Daniel A. Lewis.
- Сторінка 180: Фрагмент картини *Моє хрищення в Києві*, художник Микола Крисаченко. З люб'язного дозволу Музею історії Церкви.

- Сторінка 190: Фрагмент картини *Павло дарує Святого Духа*, художник Майкл Т. Мелм. © 2006 Michael T. Malm.
- Сторінка 238: Фрагмент картини *Господня молитва*, художник Джеймс Тіссо.
- Сторінка 255: Фрагмент картини *Одкровення про Слово мудрості*, художник Кеннет А. Корбетт. © Kenneth A. Corbett.
- Сторінка 262: *Що я маю, даю тобі*, художник Уолтер Рейн. © Intellectual Reserve, Inc.
- Сторінка 274: Фотографію люб'язно надано Бібліотекою і архівом історії Церкви.
- Сторінка 292: Фрагмент картини *Алма і Амулек у в'язниці*, художник Гері Л. Карп. © Gary L. Carr.
- Сторінка 322: Фрагмент картини *Оце Агнець Божий*, художник Уолтер Рейн. © Intellectual Reserve, Inc.
- Сторінка 326: *Христос у храмі*, художник Генріх Гофман. Люб'язно надано С. Harrison Conroy Co., Inc.
- Сторінка 332: Фрагмент картини *Образ Христа*, художник Генріх Гофман. Люб'язно надано С. Harrison Conroy Co., Inc.
- Сторінка 336: *Друге пришествя*, художник Гаррі Андерсон. © Intellectual Reserve, Inc.
- Сторінка 339: *Явлення ангела Моронія Джозефу Сміту*, художник Том Лоуелл. © 2003 Intellectual Reserve, Inc.

Алфавітний покажчик

Б

Батьки

- готують дітей бути батьками, 221–222
- готують дітей свідчити про істину і служити на місіях, 221
- допомагають дітям протистояти супротивнику, 214–215
- знайомлять дітей з Писаннями, 219–220
- користуються допомогою Церкви у виконанні обов'язків, 216–217
- навчайте дітей бути чеснотними й цнотливими, 220–221
- навчайте дітей молитися, 219
- обов'язки, навчати істині своїх дітей, 215–217
- починайте навчати дітей змалку, 218
- праведний приклад, 218
- проводять домашній сімейний вечір, 220
- Див. також* Домашній сімейний вечір; Сім'я; Шлюб

Бенсон, Езра Тефт, 30

Бог Батько. *Див.* Небесний Батько

Богохульство, 256

В

Випробування, приносять блага, 259

Витерпіти до кінця, 1, 68, 72, 290

Відступництво, 124–125

Віра

- в Небесного Батька та Ісуса Христа, 40–42, 89–90
- вимагає знання про риси характеру Бога, 40–42
- є першим принципом евангелії, 89–90
- і план спасіння, 68
- означає вчинки, 90–92
- разом з покаанням ведуть до прощення, 87
- ходити, 90–91

Влада запечатувати

- відновлена через Іллю, 227–229
- готує святих до спасіння в його повноті, 230–231
- і спасіння померлих, 231–233
- спасає землю від спустошення, 229
- Див. також* Ілля; Сімейна історія; Храмова робота

Воскресіння, 70–71

Г

Грант, Гебер Дж., 148, 159

Д

Дар Святого Духа. *Див.* Святий Дух, дар

Джозеф Сміт. *Див.* Сміт, Джозеф

Джозеф Філдінг Сміт. *Див.* Сміт, Джозеф Філдінг

Дім. *Див.* Батьки; Домашній сімейний вечір; Сім'я; Шлюб

Домашній сімейний вечір, 220
Див. також Батьки; Сім'я

Друге пришествя Ісуса Христа
близько, 333–335
підготовка до, 338–341
світ буде очищено під час,
258, 339
суд під час, 335, 337

Є

Євангелія

відновлена через Джозефа
Сміта, 116–117, 276
для всіх людей, 131, 276
єдина надія світу, 61, 282–284
зосереджена на сім'ї, 80
має проповідуватися про-
сто, 282
повнота, є лише у відновленій
Церкві, 276–277

Ж

Жити у світі, але не бути від
світу, 258
Див. також Суетність

Життя, мета, 68–70

Жінки

благословення священства
доступні, 318–319
важлива робота, в Господньому
царстві, 312–314
очікується, що шукатимуть
світло й істину, 316–318
приклади служіння, в Писаннях,
312
Див. також Товариство допо-
моги

З

Закон

послух, потрібен для спа-
сіння, 68
управляє всесвітом і царством
Бога, 240–241

Закон свідків, 137–139

Заповіді

дотримання, веде до великих
благословень, 68–70, 72,
244–248
дотримання, виявляє любов до
Господа, 241–242
недотримання, веде до втрати
благословень, 242–244

Застереження

місія Джозефа Філдінга Сміта
здіймати голос, 19–20,
87–89, 239
обов'язок святих останніх днів
здіймати голос, 96–97

Знання. *Див.* Навчання

І

Ілля

відновив владу запечатувати,
227–229
Дух, 225, 228
Див. також Влада запечату-
вати; Сімейна історія; Хра-
мова робота

Інші вірування, повага до, 284

Ісус Христос

виявлення віри в, 89–90
віра святих останніх днів у,
53–54
впроваджує причастя, 101–102
все зосереджено на Ньому і
навколо Нього, 54
дитинство і юність, 325–327
Друге пришествя, 331, 333–335,
338–341
є Єдинонародженим Сином
Бога, 53–54
є чудовим прототипом слу-
жіння священства, 176
залишатися вірними свідченню
про, 56–57
згадування, на Різаво, 323–324,
328–329

згадування, через причастя, 103–108
 здобуття свідчення про, 56
 і Джозеф Сміт, 113–114
 керує Церквою, 125–127
 любов Джозефа Філдінга
 Сміта до, 51–52
 народження, 54, 324–329
 наслідування прикладу, 57–58, 176, 247
 приносить спасіння від гріха, 65–68
 приносить спасіння від Падіння, 65–68
 роль, у плані спасіння, 46–47, 54, 65–71, 113
 Спокута, 46, 54, 65–71, 103–106, 113, 327–328
 стати синами і дочками, 54–56
 страждання, в Гефсиманії і на хресті, 65–68, 103–106
 у цьому розподілі, 56–57
 удосконалювався від благодаті до благодаті, доки не отримав повноту, 325–327
Див. також Друге пришествя Ісуса Христа; Спокута Ісуса Христа

К

Кворум Дванадцятьох Апостолів, порада від, 166
 Ключі священства. *Див.* Ключі священства
 Ключі священства
 визначення, 161–164
 від усієї Церкви, тримає Президент Церкви, 164
 відновлено небесними посланцями через Джозефа Сміта, 161–164
 шанування тих, хто тримає, 159, 160, 165–166

Книга Мормона

Джозеф Філдінг Сміт читає, будучи хлопчиком, 4–5, 147
 здобуття свідчення про, 141–143
 містить євангелію, 136–137
 особисте вивчення, 141–143
 особисте свідчення Джозефа Філдінга Сміта про, 135, 135, 143
 свідчить про Ісуса Христа, 135–136
 Три свідки і Вісім свідків про, 135–141

Л

Лі, Гарольд Б., 32

Любов

виявляється через служіння, 267–268
 включає в себе вміння прощати і бачити хороше в інших, 266
 до Господа й інших, веде до злагоди з усім священним законом, 270–271
 Джозеф Філдінг Сміт навчається від своєї лошиці Джуні, 268–270
 збільшується завдяки знанню, що всі люди є Божими дітьми, 264–265
 і цінування людей такими, якими вони є, 268–270
 серед святих Останніх Днів, 266–267

М

Місіонерська робота

відповідальність святих останніх днів брати участь в, 277–280
 Джозеф Філдінг Сміт в якості місіонера повного дня, 8–13, 273–276

і обов'язок ділитися повною благословенням евангелії, 276–280
 має здійснюватися у простоті і з Духом, 282
 приносить світу надію й мир, 282–284
 Церква потребує більшої кількості місіонерів, 280–281
 Мова, благоговіння у, 256
 Молитва
 благання про праведні бажання в, 294–296
 виявляти вдячність в, 294
 жити відповідно до, 294
 наближає людей до Бога, 290–291
 приклад Джозефа Філдінга Сміта в, 287, 290, 294–296
 розуміти вчення евангелії, 155
 час для, завжди, 291–293
 Монсон, Томас С., 1

Н

Навчання
 з Писань, 141–143, 150–151, 155
 і розрізнення істини від хибних вчень, 148–150
 найважливіше, вивчення евангелії, 148–150
 покращується завдяки праведному життю, 153–156
 пошук, в багатьох сферах, 148–150
 церковними провідниками, 151–152
 через навчання, віру і послух, 152–153
 через провід Святого Духа, 152–153
 Небесний Батько
 виявлення віри в, 40–42, 89–90

є Батьком духів усіх людей, 42, 264–265
 запрошує всіх людей прийти до Його Улюбленого Сина, 46
 знання про, не вистачає у світі, 37, 42
 любов, до нас, 43–46
 план, 46–47, 54, 61–73
 плаче через Своїх неслухняних дітей, 45–46
 послав Свого Єдинонародженого Сина, 46, 327
 риси характеру, 40–47
 робота, здійснити безсмертя і вічне життя, 44
 сім'я, всі люди є членами, 42, 63, 264–265
 хоче, щоб ми повернулися до Нього, 46–47

О

Обов'язок, особиста підзвітність за виконання, 303
 Освячення храму, вияв особистого присвячення, 227
 Особиста відповідальність, 299–307

П

Падіння Адама і Єви
 важливе у плані спасіння, 64
 переможене Спокутою Ісуса Христа, 46, 65–68
 порівняно з падінням чоловіка в глибоку яму, 67
 Пекер, Бойд К., 19–20, 30
 Перше видіння
 відновлено істинне знання про Бога завдяки, 39–40
 після нього Джозеф Сміт став на чолі останнього розподілу, 114–116
Див. також Сміт, Джозеф

Перше Президентство, поради від, 166

План спасіння

включає Падіння, 64–65

встановлено Небесним Батьком до Сотворіння, 63

зосереджений на сім'ї, 71–73

і Спокута Ісуса Христа, 46, 54, 65–71, 113

отриманий з радістю у доземному духовному світі, 63

Покаяння

виявляє милість Небесного Батька та Ісуса Христа, 93–94

включає в себе щирий смуток через гріх і відвернення від гріха, 94–95

є другим принципом євангелії, 92

і план спасіння, 68, 92

місія Джозефа Філдінга Сміта закликати людей до, 87–89

обов'язок допомагати іншим покаятися, 96–97

разом з вірою ведуть до прощення, 87

час для, зараз, 95

Поклоніння

Богу, веде до миру, 96–97

Богу, вимагає знання Його рис характеру, 40–42

дух, під час причастя, 102, 107

найвищий вияв, дотримання заповідей, 241, 245

наслідування прикладу Ісуса Христа, 57

у Суботній день, 253–254

Послух. *Див.* Заповіді

Працьовитість. *Див.* Робота

Президент Церкви

ніколи не зведе Церкву на манівці, 166

тримає ключі священства від усієї Церкви, 164

Приклад, 218, 251, 259

Причасні збори, 101

Причастя

в пам'ять про Спокуту Ісуса Христа, 103–106

завіти, які укладаються через причастя, 106–108

заповідь приймати, 102–103

запроваджене Ісусом Христом, 101–102

священний обряд, 102

ставлення під час прийняття, 106–108

Р

Різдво, 323–324, 328–329

Див. також Ісус Христос

Робота

заради спасіння, 305–306

цінність, 299–303

Розрізнення істини від хибних

вчень, 148–150, 153–156

С

Свобода волі, 305–306

Святий Дух

виявляє істину всім людям, 152–153, 193

Джозеф Філдінг Сміт отримує скерування від, у своїй сім'ї, 191, 192

місія, 192–193

не житиме у не святих храмах, 197

сила, у промовлянні до духа людини, 192–193

Святий Дух, дар

веде до одкровенень, які надають скерування в особистому

житті, 197–198

- дозволяє нам мати Святого Духа постійним напарником, 194–195
- і план спасіння, 68
- підготовка до отримання благословень, 195–197
- через рукопокладання, 194
- Священство
- благословення, запропоновані всім, 171, 177, 318–319
- звеличування покликань у, 172–176, 176
- Ісус Христос є великим прототипом, 176
- клятва і завіт, 172–173
- обіцяння гідним носіям, 176
- Сімейна історія
- допомагає довершувати сімейну організацію від покоління до покоління, 234–236
- є роботою любові, 233–234
- повертає серця до предків, 225, 227–229
- Див. також* Влада запечатувати; Ілля
- Сім'я
- встановлена Господом, щоб залишатися навечно, 81–83
- і піднесення, 71–72
- найважливіша організація в часі та у вічності, 30, 79–81
- як зміцнювати, 79–81, 83–84
- Див. також* Батьки; Влада запечатувати; Домашній сімейний вечір; Сімейна історія; Шлюб
- Скромність, 220–221, 257
- Слово мудрості, 239, 254–256
- Служіння, 267–268
- Смерть, фізична і духовна, 65
- Сміт, Гайрум (дідусь)
- вірність, Джозефу Сміту і Церкві, 111, 117–118
- мученицька смерть, 3, 117–118
- служіння, 1, 3, 111
- цілісність, 117
- Сміт, Джессі Еванс (третя дружина), 23–25, 32–33, 202, 311
- Сміт, Джозеф
- був покликаний стояти на чолі останнього розподілу, 114–116
- відкрив знання про Христа, 114
- евангелію відновлено через, 114–118
- здобуття свідчення про місію, 112
- ключі священства відновлені через, 159, 161–164
- мученицька смерть, 3, 119–120
- об'єднався зі своїм братом Гайрумом, 117–118
- особисте свідчення Джозефа Філдінга Сміта про, 112
- Перше видіння, 39–40, 114–116
- та Ісус Христос, 113–114
- Сміт, Джозеф Ф. (батько), 1, 3, 112, 147, 174, 213, 315
- Сміт, Джозеф Філдінг
- близькість, до Бога, 37
- вивчає Писання, будучи хлопчиком, 4–5, 147
- видає Різдваєне послання, 324
- висловлює любов до Джозефа Сміта, 112
- висловлює любов до Ісуса Христа, 51–52
- виявляє милість до чоловіка, винуватого в автомобільній аварії з місіонерами, 19–20

- говорить з генеологом, який не може пояснити свого зацікавлення в сімейній історії, 225, 227
- дає пальто бідному місіонеру, 263
- дає пораду Д. Артуру Хейкоку, 299
- данина, 33–34, 32, 33–34
- дитиною відвідує освячення храму в Сент-Джорджі, шт. Юта, 123
- дитинство, 3–5
- допомагає своєму батькові у виконанні адміністративних обов'язків, 14
- допомагає своїй матері в її обов'язках акушерки, 269, 309
- запрошує молодого чоловіка сісти поруч із ним на генеральній конференції, 263
- засвоює євангелію від своїх батьків, 213, 215
- знаходить мир, коли хтось помирає, 15, 21, 27, 32–33, 63, 201, 202–203, 251
- зростання Церкви під час президентства, 30
- іде на збори попри переломи ноги, 124
- любов, до людей, яких він навчав, 87–89
- милостивий, 19–20, 89
- місія, закликати людей до покаяння і здіймати голос застереження, 19, 87–89, 239
- молиться за всіх людей, 294–296
- молиться про зміцнення після смерті Луї, його першої дружини, 287
- молиться про кінець світу, 331, 333
- молиться про силу бути вірним до кінця, 1, 290
- молиться, щоб буря вщухла, 287, 289
- молодим чоловіком відвідує освячення Солт-Лейкського храму, 6
- навчає євангелії своїх дітей, 215
- навчається працювати ще хлопчиком, 3–4, 299–301
- навчається про любов і приймається від лошиці Джуні, 268–270
- наголошує на важливості сім'ї, 30, 79–81
- народження, 1
- особисте свідчення, 112
- отримав натхнення допомогти сину дотримуватися Слова мудрості, 191, 192
- повертається в Англію як Президент Церкви, 275–276
- покликаний служити в Кворумі дванадцятьох, 16–19, 123
- пояснює особисті причини служіння в Церкві, 125
- приділяє увагу маленькій дівчинці в натовпі, 264
- прилюдно молиться під час проповідей, 289
- проводить Різдво з сім'єю, 323
- проголошує молитву освячення замість свого батька, 14–15
- розмовляє з чоловіком, якому вперше сподобалась проповідь про Слово мудрості, 239
- служить в Європі на початку Другої світової війни, 25–27
- служить в Церкві в багатьох покликаннях, 13, 123–124, 169, 171
- служить на місії повного дня в Англії, 8–13, 273–276

- служить пліч-о-пліч з великими жінками в Церкві, 309, 309
- служіння, відзначене суворістю й прощенням, 19–20
- смерть, 33
- спадок, 1, 3, 112, 119–120
- співає на публіці з дружиною Джессі, 311
- старанність, у вивченні евангелії, 4–5, 147, 148
- створює дім і сім'ю з дружиною Луї, 13–15
- тужить через смерть другої дружини, Етель, 22, 202
- тужить через смерть першої дружини, Луї, 15, 201, 287
- тужить через смерть третьої дружини, Джессі, 32–33, 202
- хвалить приклад праведних святих останніх днів у Збройних силах, 251–252
- хрищення, 181
- читає рукописні свідчення Девіда Уйтмера і Олівера Каудері, 135
- шанує кляучі священства, 159, 160
- шлюб з Джессі Еванс, 23–25, 202
- шлюб з Етель Рейнольдз, 15–16, 202, 203
- шлюб з Луї Шартліф, 7–8, 15, 201
- як історик Церкви, 18, 135
- як Президент Церкви, 29–32
- як член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, 16–19, 25–29, 123–124
- як чоловік, батько і дідусь, 20–21, 77–79, 201, 202–203, 213
- Сміт, Джуліна Лемсон (мати), 1, 3, 213, 215, 269, 309
- Сміт, Етель Рейнольдз (друга дружина), 15–16, 20–21, 78–79, 201, 202, 309, 311
- Сміт, Луї Шартліф (перша дружина), 7–16, 201
- Спасіння
допомога іншим у пошуку, 306–307
прагнення власного, 306–307
Див. також План спасіння
- Спокута Ісуса Христа
в Гефсиманії і на хресті, 65–68, 103–106
вдячність за, 68
воскресіння через, 70–71, 113
згадування, в різдвяну пору, 323–324, 328–329
згадується через причастя, 103–106
порівняна зі спасінням людини з глибокої ями, 67
спасіння через, 65–68, 327–328
Див. також Ісус Христос
- Суботній день, 253–254
- Суєтність
відповідь на стурбованість щодо очевидного успіху мирських людей, 258–259
залишення, 252–257
-
- Т**
- Тисячоліття, 341–343
- Товариство допомоги
важливе для роботи Церкви, 312–314
заснування, 312
матеріальні й духовні цілі, 314–316
Див. також Жінки
- Томпсон, Мерсі, 111
- Труднощі, приносять благо, 259

Х

Хінклі, Гордон Б., 1

Храмова робота

допомагає довершувати
сімейну організацію від поко-
ління до покоління, 234–236
є роботою любові, 233–234
повертає серця до предків, 225,
227, 228–229, 231

Див. також Влада запечату-
вати; Ілля; Сімейна історія

Хрищення

вірність після отримання,
187–188
Джозефа Філдінга Сміта, 181
завіти, 185–187
зануренням, символізм, 182,
182–183
і план спасіння, 68
не потрібне дітям до восьми
років, 183–185
подвійна мета, 188
як воскресіння з гріховного
життя у духовне життя, 183

Ц

Церква Ісуса Христа Святих

Останніх Днів

відновлення після століть від-
ступництва, 124–125
допомагає батькам у навчанні
дітей, 216–217
допоміжні організації в, 127–128
є царством Бога на землі, 125

любов всередині, показує при-
клад для світу, 266–267
організована так, щоб допома-
гати окремим людям і сім'ям
здобувати радість і вічне
життя, 127

поширюватиметься по всьому
світу, 130–131

привілей членства в, 125–127
скеровується Ісусом Христом,
125–127

служіння в, виявляє вдячність
за служіння Господа нам,
129–130

Цнотливість, закон, 220–221, 257

Ш

Шлюб

вірність, приносить щастя і
вічні благословення, 206–207
значно збільшується, якщо чо-
ловік і дружина разом живуть
за євангелією, 209–210
підготовка дітей і молоді
до, 208

священна природа, 204

у євангельському плані триває
вічно, 204–205

целестіальний, буде доступний
всім вірним, 206–207

целестіальний, є вінцевим
обрядом євангелії, 203

Див. також Батьки; Влада
запечатувати; Сім'я

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

UKRAINIAN

4 02369 07192 7

36907 192